लूकलिखितः सुसंवादः

I प्रथमतो ये साक्षिणो वाक्यप्रचारकाश्चासन् तेऽस्माकं मध्ये
यद्यत् सप्रमाणं वाक्यमर्पयन्ति स्म
II तदनुसारतोऽन्येपि बहवस्तद्वृत्तान्तं रचयितुं प्रवृत्ताः।
III अतएव हे महामहिमथियफिल् त्वं या याः कथा
अशिक्ष्यथास्तासां दृढप्रमाणानि यथा प्राप्नोषि
IV तदर्थं प्रथममारभ्य तानि सर्व्वाणि ज्ञात्वाहमपि अनुक्रमात्
सर्व्ववृत्तान्तान् तुभ्यं लेखितुं मतिमकार्षम्।
V यिहूदादेशीयहेरोद्नामके राजत्वं कुर्व्वति अबीययाजकस्य
पर्य्यायाधिकारी सिखरियनामक एको याजको हारोणवंशोद्भवा
इलीशेवाख्या
VI तस्य जाया द्वाविमौ निर्दोषौ प्रभोः सर्व्वाज्ञा व्यवस्थाश्च
संमन्य ईश्वरदृष्टौ धार्म्मिकावास्ताम्।
VII तयोः सन्तान एकोपि नासीत्, यत इलीशेवा बन्ध्या तौ
द्वावेव वृद्धावभवताम्।
VIII यदा स्वपर्य्यानुक्रमेण सिखरिय ईश्वास्य समक्षं याजकीयं
कर्म्म करोति
IX तदा यज्ञस्य दिनपरिपाट्या परमेश्वरस्य मन्दिरे प्रवेशकाले
धूपज्वालनं कर्म्म तस्य करणीयमासीत्।
X तद्धूपज्वालनकाले लोकनिवहे प्रार्थनां कर्तुं बहिस्तिष्ठति
XI सति सिखरियो यस्यां वेद्यां धूपं ज्वालयति तद्दक्षिणपार्श्वे
परमेश्वरस्य दूत एक उपस्थितो दर्शनं ददौ।
XII तं दृष्ट्वा सिखरिय उद्विविजे शशङ्के च।
XIII तदा स दूतस्तं बभाषे हे सिखरिय मा भैस्तव प्रार्थना ग्राह्या
जाता तव भार्य्या इलीशेवा पुत्रं प्रसोष्यते तस्य नाम योहन् इति
करिष्यसि।

XIV किञ्च त्वं सानन्दः सहर्षश्च भविष्यसि तस्य जन्मनि बहव
आनन्दिष्यन्ति च।
XV यतो हेतोः स परमेश्वरस्य गोचरे महान् भविष्यति
तथा द्राक्षारसं सुरां वा किमपि न पास्यति, अपरं जन्मारभ्य
पवित्रेणात्मना परिपूर्णः
XVI सन् इस्रायेल्वंशीयान् अनेकान् प्रभोः परमेश्वरस्य
मार्गमानेष्यति।
XVII सन्तानान् प्रति पितृणां मनांसि धर्म्मज्ञानं
प्रत्यनाज्ञाग्राहिणश्च परावर्त्तयितुं, प्रभोः परमेश्वरस्य
सेवार्थम् एकां सज्जितजातिं विधातुञ्च स
एलियरूपात्मशक्तिप्राप्तस्तस्याग्रे गमिष्यति।
XVIII तदा सिखरियो दूतमवादीत् कथमेतद् वेत्स्यामि? यतोहं
वृद्धो मम भार्य्या च वृद्धा।
XIX ततो दूतः प्रत्युवाच पश्येश्वरस्य साक्षाद्वर्त्ती
जिब्रायेल्नामा दूतोहं त्वया सह कथां गदितुं तुभ्यमिमां शुभवार्त्तां
दातुञ्च प्रेषितः।
XX किन्तु मदीयं वाक्यं काले फलिष्यति तत् त्वया न प्रतीतम्
अतः कारणाद् यावदेव तानि न सेत्स्यन्ति तावत् त्वं वक्तुंमशक्तो
मूको भव।
XXI तदानीं ये ये लोकाः सिखरियमपैक्षन्त ते मध्येमन्दिरं तस्य
बहुविलम्बाद् आश्चर्य्यं मेनिरे।
XXII स बहिरागतो यदा किमपि वाक्यं वक्तुमशक्तः सङ्केतं
कृत्वा निःशब्दस्तस्यौ तदा मध्येमन्दिरं कस्यचिद् दर्शनं तेन
प्राप्तम् इति सर्व्वे बुबुधिरे।
XXIII अनन्तरं तस्य सेवनपर्य्याये सम्पूर्णे सति स निजगेहं
जगाम।
XXIV कतिपयदिनेषु गतेषु तस्य भार्य्या इलीशेवा गर्ब्भवती
बभूव

XXV पश्चात् सा पञ्चमासान् संगोप्याकथयत् लोकानां समक्षं
ममापमानं खण्डयितुं परमेश्वरो मयि दृष्टिं पातयित्वा कर्म्मेदृशं
कृतवान्।

XXVI अपरञ्च तस्या गर्ब्भस्य षष्ठे मासे जाते
गालील्प्रदेशीयनासरत्पुरे

XXVII दायूदो वंशीयाय यूषफ्नाम्ने पुरुषाय या
मरियम्नामकुमारी वाग्दत्तासीत् तस्याः समीपं जिब्रायेल् दूत
ईश्वरेण प्रहितः।

XXVIII स गत्वा जगाद हे ईश्वरानुगृहीतकन्ये तव शुभं भूयात्
प्रभुः परमेश्वरस्तव सहायोस्ति नारीणां मध्ये त्वमेव धन्या।

XXIX तदानीं सा तं दृष्ट्वा तस्य वाक्यत उद्विज्य कीदृशं
भाषणमिदम् इति मनसा चिन्तयामास।

XXX ततो दूतोऽवदत् हे मरियम् भयं माकार्षीः, त्वयि
परमेश्वरस्यानुग्रहोस्ति।

XXXI पश्य त्वं गर्ब्भं धृत्वा पुत्रं प्रसोष्यसे तस्य नाम यीशुरिति
करिष्यसि।

XXXII स महान् भविष्यति तथा सर्व्वेभ्यः श्रेष्ठस्य पुत्र इति
ख्यास्यति; अपरं प्रभुः परमेश्वरस्तस्य पितुर्दायूदः सिंहासनं तस्मै
दास्यति;

XXXIII तथा स याकूबो वंशोपरि सर्व्वदा राजत्वं करिष्यति,
तस्य राजत्वस्यान्तो न भविष्यति।

XXXIV तदा मरियम् तं दूतं बभाषे नाहं पुरुषसङ्गं करोमि तर्हि
कथमेतत् सम्भविष्यति?

XXXV ततो दूतोऽकथयत् पवित्र आत्मा त्वामाश्रायिष्यति
तथा सर्व्वश्रेष्ठस्य शक्तिस्तवोपरि छायां करिष्यति ततो
हेतोस्तव गर्ब्भाद् यः पवित्रबालको जनिष्यते स ईश्वरपुत्र
इति ख्यातिं प्राप्स्यति।

XXXVI अपरञ्च पश्य तव ज्ञातिरिलीशेवा यां सर्व्वे बन्ध्यामवदन् इदानीं सा वार्द्धक्ये सन्तानमेकं गर्ब्भेऽधारयत् तस्य षष्ठमासोभूत्।

XXXVII किमपि कर्म्म नासाध्यम् ईश्वरस्य।

XXXVIII तदा मरियम् जगाद, पश्य प्रभेरहं दासी मह्यं तव वाक्यानुसारेण सर्व्वमेतद् घटताम्; अननतरं दूतस्तस्याः समीपात् प्रतस्थे।

XXXIX अथ कतिपयदिनात् परं मरियम् तस्मात् पर्व्वतमयप्रदेशीययिहूदाया नगरमेकं शीघ्रं गत्वा

XL सिखरिययाजकस्य गृहं प्रविश्य तस्य जायाम् इलीशेवां सम्बोध्यावदत्।

XLI ततो मरियमः सम्बोधनवाक्ये इलीशेवायाः कर्णयोः प्रविष्टमात्रे सति तस्या गर्ब्भस्थबालको ननर्त्त। तत इलीशेवा पवित्रेणात्मना परिपूर्णा सती

XLII प्रोच्चैर्गदितुमारेभे, योषितां मध्ये त्वमेव धन्या, तव गर्ब्भस्थः शिशुश्च धन्यः।

XLIII त्वं प्रभोर्माता, मम निवेशने त्वया चरणावर्पितौ, ममाद्य सौभाग्यमेतत्।

XLIV पश्य तव वाक्ये मम कर्णयोः प्रविष्टमात्रे सति ममोदरस्थः शिशुरानन्दान् ननर्त्त।

XLV या स्त्री व्यश्वसीत् सा धन्या, यतो हेतोस्तां प्रति परमेश्वरोक्तं वाक्यं सर्व्वं सिद्धं भविष्यति।

XLVI तदानीं मरियम् जगाद। धन्यवादं परेशस्य करोति मामकं मनः।

XLVII ममात्मा तारकेशे च समुल्लासं प्रगच्छति।

XLVIII अकरोत् स प्रभु र्दुष्टिं स्वदास्या दुर्गतिं प्रति। पश्याद्यारभ्य मां धन्यां वक्ष्यन्ति पुरुषाः सदा।

XLIX यः सर्व्वशक्तिमान् यस्य नामापि च पवित्रकं। स एव सुमहत्कर्म्म कृतवान् मन्निमित्तकं।

L ये बिभ्यति जनास्तस्मात् तेषां सन्तानपंक्तिषु। अनुकम्पा
तदीया च सर्व्वदैव सुतिष्ठति।
LI स्वबाहुबलतस्तेन प्राकाश्यत पराक्रमः। मनःकुमन्त्रणासार्द्धं
विकीर्य्यन्तेऽभिमानिनः।
LII सिंहासनगताल्लोकान् बलिनश्चावरोह्य सः। पदेषूच्चेषु
लोकांस्तु क्षुद्रान् संस्थापयत्यपि।
LIII क्षुधितान् मानवान् द्रव्यैरुत्तमैः परितर्प्य सः। सकलान्
धनिनो लोकान् विसृजेद् रिक्तहस्तकान्।
LIV इब्राहीमि च तद्वंशे या दयास्ति सदैव तां। स्मृत्वा पुरा
पितृणां नो यथा साक्षात् प्रतिश्रुतं।
LV इस्रायेल्सेवकस्तेन तथोपक्रियते स्वयं॥
LVI अनन्तरं मरियम् प्रायेण मासत्रयम् इलीशेवया सहोषित्वा
व्याघुय्य निजनिवेशनं ययौ।
LVII तदनन्तरम् इलीशेवायाः प्रसवकाल उपस्थिते सति सा पुत्रं
प्रासोष्ट।
LVIII ततः परमेश्वरस्तस्यां महानुग्रहं कृतवान् एतत् श्रुत्वा
समीपवासिनः कुटुम्बाश्चागत्य तया सह मुमुदिरे।
LIX तथाष्टमे दिने ते बालकस्य त्वचं छेत्तुम् एत्य तस्य
पितृनामानुरूपं तन्नाम सिखरिय इति कर्त्तुमीषुः।
LX किन्तु तस्य माताकथयत् तन्न, नामास्य योहन् इति
कर्त्तव्यम्।
LXI तदा ते व्याहरन् तव वंशमध्ये नामेदृशं कस्यापि नास्ति।
LXII ततः परं तस्य पितरं सिखरियं प्रति सङ्केत्य पप्रच्छुः
शिशोः किं नाम कारिष्यते?
LXIII ततः स फलकमेकं याचित्वा लिलेख तस्य नाम योहन्
भविष्यति। तस्मात् सर्व्वे आश्चर्य्यं मेनिरे।
LXIV तत्क्षणं सिखरियस्य जिह्वाजाड्येऽपगते स मुखं व्यादाय
स्पष्टवर्णमुच्चार्य्य ईश्वरस्य गुणानुवादं चकार।

LXV तस्माच्चतुर्दिक्स्थाः समीपवासिलोका भीता एवमेताः
सर्व्वाः कथा यिहूदायाः पर्व्वतमयप्रदेशस्य सर्व्वत्र प्रचारिताः।
LXVI तस्मात् श्रोतारो मनःसु स्थापयित्वा कथयाम्बभूवुः
कीदृशोयं बालो भविष्यति? अथ परमेश्वरस्तस्य सहायोभूत्।
LXVII तदा योहनः पिता सिखरियः पवित्रेणात्मना परिपूर्णः सन्
एतादृशं भविष्यद्वाक्यं कथयामास।
LXVIII इस्रायेलः प्रभु र्यस्तु स धन्यः परमेश्वरः। अनुगृह्य
निजाल्लोकान् स एव परिमोचयेत्।
LXIX विपक्षजनहस्तेभ्यो यथा मोच्यामहे वयं। यावज्जीवञ्च
धर्म्मेण सारल्येन च निर्भयाः।
LXX सेवामहै तमेवैकम् एतत्कारणमेव च। स्वकीयं सुपवित्रञ्च
संस्मृत्य नियमं सदा।
LXXI कृपया पुरुषान् पूर्व्वान् निकषार्थात्तु नः पितुः। इब्राहीमः
समीपे यं शपथं कृतवान् पुरा।
LXXII तमेव सफलं कर्त्तं तथा शत्रुगणस्य च।
ऋृतीयाकारिणश्चैव करेभ्यो रक्षणाय नः।
LXXIII सृष्टेः प्रथमतः स्वीयैः पवित्रै र्भाविवादिभिः।
LXXIV यथोक्तवान् तथा स्वस्य दायूदः सेवकस्य तु।
LXXV वंशे त्रातारमेकं स समुत्पादितवान् स्वयम्।
LXXVI अतो हे बालक त्वन्तु सर्व्वेभ्यः श्रेष्ठ एव यः। तस्यैव
भाविवादीति प्रविख्यातो भविष्यसि। अस्माकं चरणान् क्षेमे मार्गे
चालयितुं सदा। एवं ध्वान्तेऽर्थतो मृत्योश्छायायां ये तु मानवाः।
LXXVII उपविष्टास्तु तानेव प्रकाशयितुमेव हि। कृत्वा
महानुकम्पां हि यामेव परमेश्वरः।
LXXVIII ऊद्र्ध्वात् सूर्य्यमुदाय्यैवास्मभ्यं प्रादात्तु दर्शनं।
तयानुकम्पया स्वस्य लोकानां पापमोचने।
LXXIX परित्राणस्य तेभ्यो हि ज्ञानविश्राणनाय च। प्रभो र्मार्गं
परिष्कर्त्तुं तस्याग्रायी भविष्यसि॥

LXXX अथ बालकः शरीरेण बुद्ध्या च वर्द्धितुमारेभे; अपरञ्च
स इस्रायेलो वंशीयलोकानां समीपे यावन्न प्रकटीभूतस्तास्तावत्
प्रान्तरे न्यवसत्।

II

I अपरञ्च तस्मिन् काले राज्यस्य सर्व्वेषां लोकानां नामानि
लेखयितुम् अगस्तकैसर आज्ञापयामास।
II तदनुसारेण कुरीणियनामनि सुरियादेशस्य शासके सति
नामलेखनं प्रारेभे।
III अतो हेतो र्नाम लेखितुं सर्व्वे जनाः स्वीयं स्वीयं नगरं जग्मुः।
IV तदानीं यूषफ् नाम लेखितुं वाग्दत्तया स्वभार्य्यया
गर्ब्भवत्या मरियमा सह स्वयं दायूदः सजातिवंश इति कारणाद्
गालील्प्रदेशस्य नासरत्नगराद्
V यिहूदाप्रदेशस्य बैत्लेहमाख्यं दायूद्नगरं जगाम।
VI अन्यच्च तत्र स्थाने तयोस्तिष्ठतोः सतो र्मरियमः
प्रसूतिकाल उपस्थिते
VII सा तं प्रथमसुतं प्रासोष्ट किन्तु तस्मिन् वासगृहे
स्थानाभावाद् बालकं वस्त्रेण वेष्टयित्वा गोशालायां
स्थापयामास।
VIII अनन्तरं ये कियन्तो मेषपालकाः स्वमेषव्रजरक्षायै तत्प्रदेशे
स्थित्वा रजन्यां प्रान्तरे प्रहरिणः कर्म्म कुर्व्वन्ति,
IX तेषां समीपं परमेश्वरस्य दूत आगत्योपतस्थौ; तदा
चतुष्पार्श्वे परमेश्वरस्य तेजसः प्रकाशितत्वात् तेऽतिशशङ्किरे।
X तदा स दूत उवाच मा भैष्ट पश्यताद्य दायूदः पुरे युष्मन्निमित्तं
त्राता प्रभुः ख्रीष्टोऽजनिष्ट,
XI सर्व्वेषां लोकानां महानन्दजनकम् इमं मङ्गलवृत्तान्तं
युष्मान् ज्ञापयामि।
XII यूयं (तत्स्थानं गत्वा) वस्त्रवेष्टितं तं बालकं गोशालायां
शयनं द्रक्ष्यथ युष्मान् प्रतीदं चिह्नं भविष्यति।

XIII दूत इमां कथां कथितवति तत्राकस्मात् स्वर्गीयाः पृतना
आगत्य कथाम् इमां कथयित्वेश्वरस्य गुणानन्ववादिषुः, यथा,

XIV सर्व्वोर्द्ध्वस्थैरीश्वरस्य महिमा सम्प्रकाश्यतां।
शान्तिर्भूयात् पृथिव्यास्तु सन्तोषश्च नरान् प्रति॥

XV ततः परं तेषां सन्निधे र्दूतगणे स्वर्गं गते मेषपालकाः
परस्परम् अवेचन् आगच्छत प्रभुः परमेश्वरो यां घटनां
ज्ञापितवान् तस्या याथर्यं ज्ञातुं वयमधुना बैत्लेहम्पुरं यामः।

XVI पश्चात् ते तूर्णं व्रजित्वा मरियमं यूषफं गोशालायां शयनं
बालकञ्च ददृशुः।

XVII इत्थं दृष्ट्वा बालकस्यार्थे प्रोक्तां सर्व्वकथां ते
प्राचारयाञ्चक्रुः।

XVIII ततो ये लोका मेषरक्षकाणां वदनेभ्यस्तां वार्त्तां शुश्रुवुस्ते
महाश्चर्य्यं मेनिरे।

XIX किन्तु मरियम् एतत्सर्व्वघटनानां तात्पर्य्यं विविच्य मनसि
स्थापयामास।

XX तत्पश्चाद् दूतविज्ञप्तानुरूपं श्रुत्वा दृष्ट्वा च मेषपालका
ईश्वरस्य गुणानुवादं धन्यवादञ्च कुर्व्वाणाः परावृत्य ययुः।

XXI अथ बालकस्य त्वक्छेदनकालेऽष्टमदिवसे समुपस्थिते
तस्य गर्ब्भस्थितेः पुर्व्वं स्वर्गीयदूतो यथाज्ञापयत् तदनुरूपं ते
तन्नामधेयं यीशुरिति चक्रिरे।

XXII ततः परं मूसालिखितव्यवस्थाया अनुसारेण मरियमः
शुचित्वकाल उपस्थिते,

XXIII "प्रथमजः सर्व्वः पुरुषसन्तानः परमेश्वरे समर्प्यतां," इति
परमेश्वरस्य व्यवस्थया

XXIV यीशुं परमेश्वरे समर्पयितुम् शास्त्रीयविध्युक्तं कपोतद्वयं
पारावतशावकद्वयं वा बलिं दातुं ते तं गृहीत्वा यिरूशालमम्
आययुः।

XXV यिरूशालम्पुरनिवासी शिमियोन्नामा धार्म्मिक एक
आसीत् स इस्रायेलः सान्त्वनामपेक्ष्य तस्थौ किञ्च पवित्र आत्मा
तस्मिन्नाविर्भूतः।

XXVI अपरं प्रभुणा परमेश्वरेणाभिषिक्ते त्रातरि त्वया न दृष्टे
त्वं न मरिष्यसीति वाक्यं पवित्रेण आत्मना तस्म प्राकथ्यत।
XXVII अपरञ्च यदा यीशोः पिता माता च तदर्थं व्यवस्थानुरूपं
कर्म्म कर्त्तुं तं मन्दिरम् आनिन्यतुस्तदा

XXVIII शिमियोन् आत्मन आकर्षणेन मन्दिरमागत्य तं क्रोडे
निधाय ईश्वरस्य धन्यवादं कृत्वा कथयामास, यथा,

XXIX हे प्रभो तव दासोयं निजवाक्यानुसारतः। इदानीन्तु
सकल्याणो भवता संविसृज्यताम्।

XXX यतः सकलदेशस्य दीप्तये दीप्तिरूपकं।

XXXI इस्रायेलीयलोकस्य महागौरवरूपकं।

XXXII यं त्रायकं जनानान्तु सम्मुखे त्वमजीजनः। सएव
विद्यतेऽस्माकं ध्रवं नयननगोचरे॥
XXXIII तदानीं तेनोक्ता एताः सकलाः कथाः श्रुत्वा तस्य माता
यूषफ् च विस्मयं मेनाते।

XXXIV ततः परं शिमियोन् तेभ्य आशिषं दत्त्वा
तन्मातरं मरियमम् उवाच, पश्य इस्रायेलो वंशमध्ये बहूनां
पातनायोत्थापनाय च तथा विरोधपात्रं भवितुं, बहूनां
गुप्तमनोगतानां प्रकटीकरणाय बालकोयं नियुक्तोस्ति।

XXXV तस्मात् तवापि प्राणाः शूलेन व्यत्स्यन्ते।

XXXVI अपरञ्च आशेरस्य वंशीयफिनूयेलो दुहिता हन्नाख्या
अतिजरती भविष्यद्वादिन्येका या विवाहात् परं सप्त वत्सरान्
पत्या सह न्यवसत् ततो विधवा भूत्वा चतुरशीतिवर्षवयःपर्य्यनतं

XXXVII मन्दिरे स्थित्वा प्रार्थनोपवासैर्दिवानिशम् ईश्वरम्
असेवत सापि स्त्री तस्मिन् समये मन्दिरमागत्य

XXXVIII परमेश्वरस्य धन्यवादं चकार, यिरूशालम्पुरवासिनो
यावन्तो लोका मुक्तिमपेक्ष्य स्थितास्तान् यीशोर्वृत्तान्तं
ज्ञापयामास।
XXXIX इत्थं परमेश्वरस्य व्यवस्थानुसारेण सर्व्वेषु कर्म्मसु
कृतेषु तौ पुनश्च गालीलो नासरत्नामकं निजनगरं प्रतस्थाते।
XL तत्पश्चाद् बालकः शरीरेण वृद्धिमेत्य ज्ञानेन परिपूर्ण
आत्मना शक्तिमांश्च भवितुमारेभे तथा तस्मिन् ईश्वरानुग्रहो
बभूव।
XLI तस्य पिता माता च प्रतिवर्षं निस्तारोत्सवसमये
यिरूशालमम् अगच्छताम्।
XLII अपरञ्च यीशौ द्वादशवर्षवयस्के सति तौ पर्व्वसमयस्य
रीत्यनुसारेण यिरूशालमं गत्वा
XLIII पार्व्वणं सम्पाद्य पुनरपि व्याघुय्य यातः किन्तु
यीशुर्बालको यिरूशालमि तिष्ठति। यूषफ् तन्माता च तद्
अविदित्वा
XLIV स सङ्गिभिः सह विद्यत एतच्च बुद्ध्वा दिनैकगम्यमार्गं
जग्मतुः। किन्तु शेषे ज्ञातिबन्धूनां समीपे मृगयित्वा
तदुद्देशमप्राप्य
XLV तौ पुनरपि यिरूशालमम् परावृत्यागत्य तं
मृगयाञ्चक्रतुः।
XLVI अथ दिनत्रयात् परं पण्डितानां मध्ये तेषां कथाः शृण्वन्
तत्त्वं पृच्छंश्च मन्दिरे समुपविष्टः स ताभ्यां दृष्टः।
XLVII तदा तस्य बुद्ध्या प्रत्युत्तरैश्च सर्व्वे श्रोतारो
विस्मयमापद्यन्ते।
XLVIII तादृशं दृष्ट्वा तस्य जनको जननी च चमच्चक्रतुः
किञ्च तस्य माता तमवदत्, हे पुत्र, कथमावां प्रतीत्थं
समाचरस्त्वम्? पश्य तव पिताहञ्च शोकाकुलौ सन्तौ
त्वामन्विच्छावः स्म।
XLIX ततः सोवदत् कुतो माम् अन्वैच्छतं? पितुर्गृहे मया
स्थातव्यम् एतत् किं युवाभ्यां न ज्ञायते?

L किन्तु तौ तस्यैतद्वाक्यस्य तात्पर्य्यं बोद्धुं नाशक्नुतां।

LI ततः परं स ताभ्यां सह नासरतं गत्वा तयोर्वशीभूतस्तस्थौ
किन्तु सर्व्वा एताः कथास्तस्य माता मनसि स्थापयामास।

LII अथ यीशो बुद्धिः शरीरञ्च तथा तस्मिन् ईश्वरस्य
मानवानाञ्चानुग्रहो वर्द्धितुम् आरेभे।

III

I अनन्तरं तिबिरियकैसरस्य राजत्वस्य पञ्चदशे वत्सरे
सति यदा पन्तीयपीलातो यिहूदादेशाधिपति र्हेरोद्
तु गालील्प्रदेशस्य राजा फिलिपनामा तस्य भ्राता तु
यितूरियायास्त्राखोनीतियाप्रदेशस्य च राजासीत् लुषानीयनामा
अविलीनीदेशस्य राजासीत्

II हानन् कियफाश्चेमौ प्रधानयाजाकावास्तां तदानीं
सिखरियस्य पुत्राय योहने मध्येप्रान्तरम् ईश्वरस्य वाक्ये
प्रकाशिते सति

III स यर्द्दन उभयतटप्रदेशान् समेत्य पापमोचनार्थं
मनःपरावर्त्तनस्य चिह्नरूपं यन्मज्जनं तदीयाः कथाः सर्व्वत्र
प्रचारयितुमारेभे।

IV यिशयियभविष्यद्वक्तृग्रन्थे यादृशी लिपिरास्ते यथा,
परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्व्वतः। तस्य राजपथञ्चैव
समानं कुरुताधुना।

V कारिष्यन्ते समुच्छ्राया: सकला निम्नभूमयः। कारिष्यन्ते
नताः सर्व्वे पर्व्वताश्चोपपर्व्वताः। कारिष्यन्ते च या वक्रास्ताः
सर्व्वाः सरला भुवः। कारिष्यन्ते समानास्ता या उच्चनीचभूमयः।

VI ईश्वरेण कृतं त्राणं द्रक्ष्यन्ति सर्व्वमानवाः। इत्येतत् प्रान्तरे
वाक्यं वदतः कस्यचिद् रवः॥

VII ये ये लोका मज्जनार्थं बहिराययुस्तान् सोवदत् रे रे सर्पवंशा
आगामिनः कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्चेतयामास?

VIII तस्माद् इब्राहीम् अस्माकं पिता कथामीदृशीं मनोभि
र्न कथयित्वा यूयं मनःपरिवर्त्तनयोग्यं फलं फलत; युष्मानहं
यथार्थं वदामि पाषाणेभ्य एतेभ्य ईश्वर इब्राहीमः सन्तानोत्पादने
समर्थः।
IX अपरञ्च तरुमूलेऽधुनापि परशुः संलग्नोस्ति यस्तरुरुत्तमं
फलं न फलति स छिद्यतेऽग्नौ निक्षिप्यते च।
X तदानीं लोकास्तं पप्रच्छुस्तर्हि किं कर्त्तव्यमस्माभिः?
XI ततः सोवादीत् यस्य द्वे वसने विद्येते स वस्त्रहीनायैकं
वितरतु किंञ्च यस्य खाद्यद्रव्यं विद्यते सोपि तथैव करोतु।
XII ततः परं करसञ्चायिनो मज्जनार्थम् आगत्य पप्रच्छुः हे
गुरो किं कर्त्तव्यमस्माभिः?
XIII ततः सोकथयत् निरूपितादधिकं न गृह्लित।
XIV अनन्तरं सेनागण एत्य पप्रच्छ किमस्माभि र्वा कर्त्तव्यम्?
ततः सोभिदधे कस्य कामपि हानिं मा कार्ष्ट तथा मृषापवादं मा
कुरुत निजवेतनेन च सन्तुष्य तिष्ठत।
XV अपरञ्च लोका अपेक्षया स्थित्वा सर्व्वेपीति मनोभि
र्वितर्कयाञ्चक्रुः, योहनयम् अभिषिक्तस्त्राता न वेति?
XVI तदा योहन् सर्व्वान् व्याजहार, जलेऽहं युष्मान् मज्जयामि
सत्यं किन्तु यस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि न योग्योस्मि
तादृश एको मत्तो गुरुतरः पुमान् एति, स युष्मान् वह्निरूपे पवित्र
आत्मनि मज्जयिष्यति।
XVII अपरञ्च तस्य हस्ते शूर्प आस्ते स स्वशस्यानि शुद्धरूपं
प्रस्फोटच गोधूमान् सर्व्वान् भाण्डागारे संग्रहीष्यति किन्तु
बूषाणि सर्व्वाण्यनिर्व्वाणवह्निना दाहयिष्यति।
XVIII योहन् उपदेशेनेत्थं नानाकथा लोकानां समक्षं
प्रचारयामास।
XIX अपरञ्च हेरोद् राजा फिलिप्नाम्नः सहोदरस्य भार्य्यां
हेरोदियामधि तथान्यानि यानि यानि कुकर्म्माणि कृतवान् तदधि
च

XX योहना तिरस्कृतो भूत्वा कारागारे तस्य बन्धनाद् अपरमपि
कुकर्म्म चकार।
XXI इतः पूर्व्वं यस्मिन् समये सर्व्वे योहना मज्जितास्तदानीं
यीशुरप्यागत्य मज्जितः।
XXII तदनन्तरं तेन प्रार्थिते मेघद्वारं मुक्तं तस्माच्च पवित्र
आत्मा मूर्त्तिमान् भूत्वा कपोतवत् तदुपर्य्यवरुरोह; तदा त्वं मम
प्रियः पुत्रस्त्वयि मम परमः सन्तोष इत्याकाशवाणी बभूव।
XXIII तदानीं यीशुः प्रायेण त्रिंशद्वर्षवयस्क आसीत्।
लौकिकज्ञाने तु स यूषफः पुत्रः,
XXIV यूषफ् एलेः पुत्रः, एलिर्मत्ततः पुत्रः, मत्तत् लेवेः पुत्रः, लेवि
र्मल्केः पुत्रः, मल्कियान्निस्य पुत्रः; यान्नो यूषफः पुत्रः।
XXV यूषफ् मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथिय आमोसः पुत्रः, आमोस्
नहूमः पुत्रः, नहूम् इष्लेः पुत्रः इष्लिर्नगेः पुत्रः।
XXVI नगिर्माटः पुत्रः, माट् मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथियः
शिमियेः पुत्रः, शिमियिर्यूषफः पुत्रः, यूषफ् यिहूदाः पुत्रः।
XXVII यिहूदा योहानाः पुत्रः, योहाना रीषाः पुत्रः, रीषाः
सिरुब्बाबिलः पुत्रः, सिरुब्बाबिल् शल्तीयेलः पुत्रः, शल्तीयेल् नेरेः
पुत्रः।
XXVIII नेरिर्मल्केः पुत्रः, मल्किः अद्यः पुत्रः, अद्दी कोषमः पुत्रः,
कोषम् इल्मोददः पुत्रः, इल्मोदद् एरः पुत्रः।
XXIX एर् योशेः पुत्रः, योशिः इलीयेषरः पुत्रः, इलीयेषर् योरीमः
पुत्रः, योरीम् मत्ततः पुत्रः, मत्तत लेवेः पुत्रः।
XXX लेविः शिमियोनः पुत्रः, शिमियोन् यिहूदाः पुत्रः, यिहूदा
यूषुफः पुत्रः, यूषुफ् योननः पुत्रः, यानन् इलीयाकीमः पुत्रः।
XXXI इलियाकीम्ः मिलेयाः पुत्रः, मिलेया मैननः पुत्रः, मैनन्
मत्तत्तस्य पुत्रः, मत्तत्तो नाथनः पुत्रः, नाथन् दायूदः पुत्रः।
XXXII दायूद् यिशयः पुत्रः, यिशय ओबेदः पुत्र, ओबेद् बोयसः
पुत्रः, बोयस् सल्मोनः पुत्रः, सल्मोन् नहशोनः पुत्रः।

XXXIII नहशोन् अम्मीनादबः पुत्रः, अम्मीनादब् अरामः पुत्रः,
अराम् हिष्रोणः पुत्रः, हिष्रोण् पेरसः पुत्रः, पेरस् यिहूदाः पुत्रः।
XXXIV यिहूदा याकूबः पुत्रः, याकूब् इस्हाकः पुत्रः, इस्हाक्
इब्राहीमः पुत्रः, इब्राहीम् तेरहः पुत्रः, तेरह् नाहोरः पुत्रः।
XXXV नाहोर् सिरुगः पुत्रः, सिरुग् रिय्वः पुत्रः, रियूः पेलगः पुत्रः,
पेलग् एवरः पुत्रः, एवर् शेलहः पुत्रः।
XXXVI शेलह् कैननः पुत्रः, कैनन् अर्फक्षदः पुत्रः, अर्फक्षद् शामः
पुत्रः, शाम् नोहः पुत्रः, नोहो लेमकः पुत्रः।
XXXVII लेमक् मिथूशेलहः पुत्रः, मिथूशेलह् हनोकः पुत्रः, हनोक्
येरदः पुत्रः, येरद् महललेलः पुत्रः, महललेल् कैननः पुत्रः।
XXXVIII कैनन् इनोशः पुत्रः, इनोश् शेतः पुत्रः, शेत् आदमः पुत्र,
आदम् ईश्वरस्य पुत्रः।

IV

I ततः परं यीशुः पवित्रेणात्मना पूर्णः सन् यर्द्दननद्याः
परावृत्यात्मना प्रान्तरं नीतः सन् चत्वारिंशद्दिनानि यावत्
शैताना परीक्षितोऽभूत्,
II किञ्च तानि सर्व्वदिनानि भोजनं विना स्थितत्वात् काले पूर्णे
स क्षुधितवान्।
III ततः शैतानागत्य तमवदत् त्वं चेदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि
प्रस्तरानेतान् आज्ञया पूपान् कुरु।
IV तदा यीशुरुवाच, लिपिरीदृशी विद्यते मनुजः केवलेन पूपेन
न जीवति किन्त्वीश्वरस्य सर्व्वाभिराज्ञाभि र्जीवति।
V तदा शैतान् तमुच्चं पर्व्वतं नीत्वा निमिषैकमध्ये जगतः
सर्व्वराज्यानि दर्शितवान्।
VI पश्चात् तमवादीत् सर्व्वम् एतद् विभवं प्रतापञ्च तुभ्यं
दास्यामि तन् मयि समर्पितमास्ते यं प्रति ममेच्छा जायते तस्मै
दातुं शक्नोमि,

VII त्वं चेन्मां भजसे तर्हि सर्व्वमेतत् तवैव भविष्यति।

VIII तदा यीशुस्तं प्रत्युक्तवान् दूरी भव शैतान् लिपिरास्ते, निजं
प्रभुं परमेश्वरं भजस्व केवलं तमेव सेवस्व च।

IX अथ शैतान् तं यिरूशालमं नीत्वा मन्दिरस्य चूडाया
उपरि समुपवेश्य जगाद त्वं चेदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि स्थानादितो
लम्फित्वाधः

X पत यतो लिपिरास्ते, आज्ञापयिष्यति स्वीयान् दूतान् स
परमेश्वरः।

XI रक्षितुं सर्व्वमार्गे त्वां तेन त्वच्चरणे यथा। न लगेत्
प्रस्तराघातस्त्वां धरिष्यन्ति ते तथा।

XII तदा यीशुना प्रत्युक्तम् इदमप्युक्तमस्ति त्वं स्वप्रभुं परेशं
मा परीक्षस्व।

XIII पश्चात् शैतान् सर्व्वपरीक्षां समाप्य क्षणात्तं त्यक्त्वा ययौ।

XIV तदा यीशुरात्मप्रभावात् पुनर्गालील्प्रदेशं गतस्तदा
तत्सुख्यातिश्चतुर्दिशं व्यानशे।

XV स तेषां भजनगृहेषु उपदिश्य सर्व्वैः प्रशंसितो बभूव।

XVI अथ स स्वपालनस्थानं नासरत्पुरमेत्य विश्रामवारे
स्वाचाराद् भजनगेहं प्रविश्य पठितुमुत्तस्थौ।

XVII ततो यिशयियभविष्यद्वादिनः पुस्तके तस्य करदत्ते सति
स तत् पुस्तकं विस्तार्य्य यत्र वक्ष्यमाणानि वचनानि सन्ति तत्
स्थानं प्राप्य पपाठ।

XVIII आत्मा तु परमेशस्य मदीयोपरि विद्यते। दरिद्रेषु सुसंवादं
वक्तुं मां सोभिषिक्तवान्। भग्नान्तः करणाल्लोकान् सुस्वस्थान्
कर्त्तुमेव च। बन्दीकृतेषु लोकेषु मुक्ते र्घोषयितुं वचः। नेत्राणि
दातुमन्धेभ्यस्त्रातुं बद्धजनानपि।

XIX परेशानुग्रहे कालं प्रचारयितुमेव च। सर्व्वैतत्करणार्थाय
मामेव प्रहिणोति सः॥

XX ततः पुस्तकं बद्ध्वा परिचारकस्य हस्ते समर्प्य चासने
समुपविष्टः, ततो भजनगृहे यावन्तो लोका आसन् ते
सर्व्वेऽनन्यदृष्ट्या तं विलुलोकिरे।
XXI अनन्तरम् अद्यैतानि सर्व्वाणि लिखितवचनानि युष्माकं
मध्ये सिद्धानि स इमां कथां तेभ्यः कथयितुमारेभे।
XXII ततः सर्व्वे तस्मिन् अन्वरज्यन्त, किञ्च तस्य
मुखान्निर्गताभिरनुग्रहस्य कथाभिश्चमत्कृत्य कथयामासुः किमयं
यूषफः पुत्रो न?
XXIII तदा सोऽवादीद् हे चिकित्सक स्वमेव स्वस्थं कुरु
कफर्नाहूमि यद्यत् कृतवान् तदश्रौष्म ताः सर्वाः क्रिया अत्र स्वदेशे
कुरु कथामेतां यूयमेवावश्यं मां वदिष्यथ।
XXIV पुनः सोवादीद् युष्मानहं यथार्थं वदामि, कोपि
भविष्यद्वादी स्वदेशे सत्कारं न प्राप्नोति।
XXV अपरञ्च यथार्थं वच्मि, एलियस्य जीवनकाले यदा
सार्द्धत्रितयवर्षाणि यावत् जलदप्रतिबन्धात् सर्व्वस्मिन् देशे
महादुर्भिक्षम् अजनिष्ट तदानीम् इस्रायेलो देशस्य मध्ये बह्व्यो
विधवा आसन्,
XXVI किन्तु सीदोन्प्रदेशीयसारिफत्पुरनिवासिनीम् एकां
विधवां विना कस्याश्चिदपि समीपे एलियः प्रेरितो नाभूत्।
XXVII अपरञ्च इलीशायभविष्यद्वादिविद्यमानताकाले
इस्रायेल्देशे बहवः कुष्ठिन आसन् किन्तु सुरीयदेशीयं
नामान्कुष्ठिनं विना कोप्यन्यः परिष्कृतो नाभूत्।
XXVIII इमां कथां श्रुत्वा भजनगेहस्थिता लोकाः सक्रोधम्
उत्थाय
XXIX नगरात्तं बहिष्कृत्य यस्य शिखरिण उपरि तेषां नगरं
स्थापितमास्ते तस्मान्निक्षेप्तुं तस्य शिखरं तं निन्युः
XXX किन्तु स तेषां मध्यादपसृत्य स्थानान्तरं जगाम।
XXXI ततः परं यीशुर्गालील्प्रदेशीयकफर्नाहूम्नगर उपस्थाय
विश्रामवारे लोकानुपदेष्टुम् आरब्धवान्।

XXXII तदुपदेशात् सर्व्वे चमच्चक्रु र्यतस्तस्य कथा गुरुतरा आसन्।

XXXIII तदानीं तद्भजनगेहस्थितोऽमेध्यभूतग्रस्त एको जन उच्चैः कथयामास,

XXXIV हे नासरतीययीशोऽस्मान् त्यज, त्वया सहास्माकं कः सम्बन्धः? किमस्मान् विनाशयितुमायासि? त्वमीश्वरस्य पवित्रो जन एतदहं जानामि।

XXXV तदा यीशुस्तं तर्जयित्वावदत् मौनी भव इतो बहिर्भव; ततः सोमेध्यभूतस्तं मध्यस्थाने पातयित्वा किञ्चिदप्यहिंसित्वा तस्माद् बहिर्गतवान्।

XXXVI ततः सर्व्वे लोकाश्चमत्कृत्य परस्परं वक्तुमारेभिरे कोयं चमत्कारः। एष प्रभावेण पराक्रमेण चामेध्यभूतान् आज्ञापयति तेनैव ते बहिर्गच्छन्ति।

XXXVII अनन्तरं चतुर्दिक्स्थदेशान् तस्य सुख्यातिर्व्याप्नोत्।

XXXVIII तदनन्तरं स भजनगेहाद् बहिरागत्य शिमोनो निवेशनं प्रविवेश तदा तस्य श्वश्रूर्ज्वरेणात्यन्तं पीडितासीत् शिष्यास्तदर्थं तस्मिन् विनयं चक्रुः।

XXXIX ततः स तस्याः समीपे स्थित्वा ज्वरं तर्जयामास तेनैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः सा तत्क्षणम् उत्थाय तान् सिषेवे।

XL अथ सूर्य्यास्तकाले स्वेषां ये ये जना नानारोगैः पीडिता आसन् लोकास्तान् यीशोः समीपम् आनिन्युः, तदा स एकैकस्य गात्रे करमर्पयित्वा तानरोगान् चकार।

XLI ततो भूता बहुभ्यो निर्गत्य चीत्शब्दं कृत्वा च बभाषिरे त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तत्राता; किन्तु सोभिषिक्तत्रातेति ते विविदुरेतस्मात् कारणात् तान् तर्जयित्वा तद्वक्तुं निषिषेध।

XLII अपरञ्च प्रभाते सति स विजनस्थानं प्रतस्थे पश्चात् जनास्तमन्विच्छन्तस्तन्निकटं गत्वा स्थानान्तरगमनार्थं तमन्वरुन्धन्।

XLIII किन्तु स तान् जगाद, ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवादं
प्रचारयितुम् अन्यानि पुराण्यपि मया यातव्यानि यतस्तदर्थमेव
प्रेरितोहं।
XLIV अथ गालीलो भजनगेहेषु स उपदिदेश।

V

I अनन्तरं यीशुरेकदा गिनेषरत्ह्रदस्य तीर उत्तिष्ठति, तदा
लोका ईश्वरीयकथां श्रोतुं तदुपरि प्रपतिताः।
II तदानीं स ह्रदस्य तीरसमीपे नौद्वयं ददर्श किञ्च
मत्स्योपजीविनो नावं विहाय जालं प्रक्षालयन्ति।
III ततस्तयोर्द्वयो र्मध्ये शिमोनो नावमारुह्य तीरात्
किञ्चिद्दूरं यातुं तस्मिन् विनयं कृत्वा नौकायामुपविश्य लोकान्
प्रोपदिष्टवान्।
IV पश्चात् तं प्रस्तावं समाप्य स शिमोनं व्याजहार, गभीरं जलं
गत्वा मत्स्यान् धर्त्तुं जालं निक्षिप।
V ततः शिमोन बभाषे, हे गुरो यद्यपि वयं कृत्स्नां यामिनीं
परिश्रम्य मत्स्यैकमपि न प्राप्तास्तथापि भवतो निदेशतो जालं
क्षिपामः।
VI अथ जाले क्षिप्ते बहुमत्स्यपतनाद् आनायः प्रच्छिन्नः।
VII तस्माद् उपकर्त्तुम् अन्यनौस्थान् सङ्गिन आयातुम्
इङ्गितेन समाह्वयन् ततस्त आगत्य मत्स्यै र्नौद्वयं प्रपूरयामासु
र्यै र्नौद्वयं प्रमग्नम्।
VIII तदा शिमोन्पितरस्तद् विलोक्य यीशोश्चरणयोः पतित्वा,
हे प्रभोहं पापी नरो मम निकटाद् भवान् यातु, इति कथितवान्।
IX यतो जाले पतितानां मत्स्यानां यूथात् शिमोन्
तत्सङ्गिनश्च चमत्कृतवन्तः; शिमोनः सहकारिणौ सिवदेः
पुत्रौ याकूब् योहन् चेमौ तादृशौ बभूवतुः।
X तदा यीशुः शिमोनं जगाद मा भैषीरद्यारभ्य त्वं मनुष्यधरो
भविष्यसि।

XI अनन्तरं सर्व्वासु नौसु तीरम् आनीतासु ते सर्व्वान् परित्यज्य
तस्य पश्चाद्गामिनो बभूवुः।

XII ततः परं यीशौ कस्मिंश्चित् पुरे तिष्ठति जन एकः
सर्व्वाङ्गकुष्ठस्तं विलोक्य तस्य समीपे न्युब्जः पतित्वा सविनयं
वक्तुमारेभे, हे प्रभो यदि भवानिच्छति तर्हि मां परिष्कर्त्तुं
शक्नोति।

XIII तदानीं स पाणिं प्रसार्य्य तदङ्गं स्पृशन् बभाषे त्वं
परिष्क्रियस्वेति ममेच्छास्ति ततस्तत्क्षणं स कुष्ठात् मुक्तः।

XIV पश्चात् स तमाज्ञापयामास कथामिमां कस्मैचिद्
अकथयित्वा याजकस्य समीपञ्च गत्वा स्वं दर्शय, लोकेभ्यो
निजपरिष्कृतत्वस्य प्रमाणदानाय मूसाज्ञानुसारेण द्रव्यमुत्मृजस्व
च।

XV तथापि यीशोः सुख्याति र्बहु व्याप्तुमारेभे किञ्च तस्य कथां
श्रोतुं स्वीयरोगेभ्यो मोक्तुञ्च लोका आजग्मुः।

XVI अथ स प्रान्तरं गत्वा प्रार्थयाञ्चक्रे।

XVII अपरञ्च एकदा यीशुरुपदिशति, एतर्हि
गालील्यिहूदाप्रदेशयोः सर्व्वनगरेभ्यो यिरूशालमश्च
कियन्तः फिरूशिलोका व्यवस्थापकाश्च समागत्य तदन्तिके
समुपविविशुः, तस्मिन् काले लोकानामारोग्यकारणात् प्रभोः
प्रभावः प्रचकाशे।

XVIII पश्चात् कियन्तो लोका एकं पक्षाघातिनं खट्वायां
निधाय यीशोः समीपमानेतुं सम्मुखे स्थापयितुञ्च व्याप्रियन्त।

XIX किन्तु बहुजननिवहसम्बाधात् न शक्नुवन्तो गृहोपरि
गत्वा गृहपृष्ठं खनित्वा तं पक्षाघातिनं सखट्वं गृहमध्ये यीशोः
सम्मुखे ऽवरोहयामासुः।

XX तदा यीशुस्तेषाम् ईदृशं विश्वासं विलोक्य तं पक्षाघातिनं
व्याजहार, हे मानव तव पापमक्षम्यत।

XXI तस्माद् अध्यापकाः फिरूशिनश्च चित्तैरित्थं
प्रचिन्तितवन्तः, एष जन ईश्वरं निन्दति कोयं? केवलमीश्वरं
विना पापं क्षन्तुं कः शक्नोति?

XXII तदा यीशुस्तेषाम् इत्थं चिन्तनं विदित्वा तेभ्योकथयद्
यूयं मनोभिः कुतो वितर्कयथ?

XXIII तव पापक्षमा जाता यद्वा त्वमुत्थाय व्रज एतयो र्मध्ये का
कथा सुकथ्या?

XXIV किन्तु पृथिव्यां पापं क्षन्तुं मानवसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति
यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुथ तदर्थं (स तं पक्षाघातिनं जगाद) उत्तिष्ठ
स्वशय्यां गृहीत्वा गृहं याहीति त्वामादिशामि।

XXV तस्मात् स तत्क्षणम् उत्थाय सर्व्वेषां साक्षात् निजशयनीयं
गृहीत्वा ईश्वरं धन्यं वदन् निजनिवेशनं ययौ।

XXVI तस्मात् सर्व्वे विस्मय प्राप्ता मनःसु भीताश्च
वयमद्यासम्भवकार्य्याण्यदर्शाम इत्युक्त्वा परमेश्वरं धन्यं
प्रोदिताः।

XXVII ततः परं बहिर्गच्छन् करसञ्चयस्थाने लेविनामानं
करसञ्चायकं दृष्ट्वा यीशुस्तमभिदधे मम पश्चादेहि।

XXVIII तस्मात् स तत्क्षणात् सर्व्वं परित्यज्य तस्य
पश्चादियाय।

XXIX अनन्तरं लेवि र्निजगृहे तदर्थं महाभोज्यं चकार, तदा तैः
सहानेके करसञ्चायिनस्तदन्यलोकाश्च भोक्तुमुपविविशुः।

XXX तस्मात् कारणात् चण्डालानां पापिलोकानाञ्च सङ्गे यूयं
कुतो भंग्ध्वे पिवथ चेति कथां कथयित्वा फिरूशिनोऽध्यापकाश्च
तस्य शिष्यैः सह वाग्युद्धं कर्त्तुमारेभिरे।

XXXI तस्माद् यीशुस्तान् प्रत्यवोचद् अरोगलोकानां
चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति किन्तु सरोगाणामेव।

XXXII अहं धार्म्मिकान् आह्वातुं नागतोस्मि किन्तु मनः
परावर्त्तयितुं पापिन एव।

XXXIII ततस्ते प्रोचुः, योहनः फिरूशिनाञ्च शिष्या वारंवारम्
उपवसन्ति प्रार्थयन्ते च किन्तु तव शिष्याः कुतो भुञ्जते पिवन्ति
च?
XXXIV तदा स तानाचख्यौ वरे सङ्गे तिष्ठति वरस्य सखिगणं
किमुपवासयितुं शक्नुथ?
XXXV किन्तु यदा तेषां निकटाद् वरो नेष्यते तदा ते
समुपवत्स्यन्ति।
XXXVI सोपरमपि दृष्टान्तं कथयाम्बभूव पुरातनवस्त्रे कोपि
नुतनवस्त्रं न सीव्यति यतस्तेन सेवनेन जीर्णवस्त्रं छिद्यते,
नूतनपुरातनवस्त्रयो र्मेलञ्च न भवति।
XXXVII पुरातन्यां कुत्वां कोपि नुतनं द्राक्षारसं न निदधाति,
यतो नवीनद्राक्षारसस्य तेजसा पुरातनी कुतू र्विदीर्य्यते ततो
द्राक्षारसः पतति कुतूश्च नश्यति।
XXXVIII ततो हेतो र्नूतन्यां कुत्वां नवीनद्राक्षारसः
निधातव्यस्तेनोभयस्य रक्षा भवति।
XXXIX अपरञ्च पुरातनं द्राक्षारसं पीत्वा कोपि नूतनं न
वाञ्छति, यतः स वक्ति नूतनात् पुरातनम् प्रशस्तम्।

VI

I अचरञ्च पर्व्वणो द्वितीयदिनात् परं प्रथमविश्रामवारे
शस्यक्षेत्रेण यीशोर्गमनकाले तस्य शिष्याः कणिशं छित्त्वा
करेषु मर्द्दयित्वा खादितुमारेभिरे।
II तस्मात् कियन्तः फिरूशिनस्तानवदन् विश्रामवारे यत् कर्म्म
न कर्त्तव्यं तत् कुतः कुरुथ?
III यीशुः प्रत्युवाच दायूद् तस्य सङ्गिगनश्च क्षुधार्त्ताः किं चक्रुः
स कथम् ईश्वरस्य मन्दिरं प्रविश्य
IV ये दर्शनीयाः पूपा याजकान् विनान्यस्य
कस्याप्यभोजनीयास्तानानीय स्वयं बुभजे सङ्गिभ्योपि ददौ
तत् किं युष्माभिः कदापि नापाठि?

V पश्चात् स तानवदत् मनुजसुतो विश्रामवारस्यापि प्रभु
र्भवति।
VI अनन्तरम् अन्यविश्रामवारे स भजनगेहं प्रविश्य
समुपदिशति। तदा तत्स्थाने शुष्कदक्षिणकर एकः पुमान्
उपतस्थिवान्।
VII तस्माद् अध्यापकाः फिरूशिनश्च तस्मिन् दोषमारोपयितुं
स विश्रामवारे तस्य स्वास्थ्यं करोति नवेति प्रतीक्षितुमारेभिरे।
VIII तदा यीशुस्तेषां चिन्तां विदित्वा तं शुष्ककरं पुमांसं
प्रोवाच, त्वमुत्थाय मध्यस्थाने तिष्ठ।
IX तस्मात् तस्मिन् उत्थितवति यीशुस्तान् व्याजहार, युष्मान्
इमां कथां पृच्छामि, विश्रामवारे हितम् अहितं वा, प्राणरक्षणं
प्राणनाशनं वा, एतेषां किं कर्म्मकरणीयम्?
X पश्चात् चतुर्दिक्षु सर्व्वान् विलोक्य तं मानवं बभाषे, निजकरं
प्रसारय; ततस्तेन तथा कृत इतरकरवत् तस्य हस्तः स्वस्थोभवत्।
XI तस्मात् ते प्रचण्डकोपान्विता यीशुं किं करिष्यन्तीति परस्परं
प्रमन्त्रिताः।
XII ततः परं स पर्व्वतमारुह्येश्वरमुद्दिश्य प्रार्थयमानः कृत्स्नां
रात्रिं यापितवान्।
XIII अथ दिने सति स सर्व्वान् शिष्यान् आहूतवान् तेषां मध्ये
XIV पितरनाम्ना ख्यातः शिमोन् तस्य भ्राता आन्द्रियश्च
याकूब् योहन् च फिलिप् बर्थलमयश्च
XV मथिः थोमा आल्फीयस्य पुत्रो याकूब् ज्वलन्तनाम्ना
ख्यातः शिमोन्
XVI च याकूबो भ्राता यिहूदाश्च तं यः परकरेषु समर्पयिष्यति
स ईष्करीयोतीययिहूदाश्चैतान् द्वादश जनान् मनोनीतान् कृत्वा
स जग्राह तथा प्रेरित इति तेषां नाम चकार।
XVII ततः परं स तैः सह पर्व्वतादवरुह्य उपत्यकायां तस्थौ
ततस्तस्य शिष्यसङ्घो यिहूदादेशाद् यिरूशालमश्च सोरः

सीदोनश्च जलधे रोधसो जननिहाश्च एत्य तस्य कथाश्रवणार्थं
रोगमुक्त्यर्थञ्च तस्य समीपे तस्थुः।
XVIII अमेध्यभूतग्रस्ताश्च तन्निकटमागत्य स्वास्थ्यं प्रापुः।
XIX सर्व्वेषां स्वास्थ्यकरणप्रभावस्य प्रकाशितत्वात् सर्व्वे
लोका एत्य तं स्प्रष्टुं येतिरे।
XX पश्चात् स शिष्यान् प्रति दृष्टिं कुत्वा जगाद, हे दरिद्रा यूयं
धन्या यत ईश्वरीये राज्ये वोऽधिकारोस्ति।
XXI हे अधुना क्षुधितलोका यूयं धन्या यतो यूयं तर्प्स्यथ; हे
इह रोदिनो जना यूयं धन्या यतो यूयं हसिष्यथ।
XXII यदा लोका मनुष्यसूनो र्नामहेतो र्युष्मान् ऋतीयिष्यन्ते
पृथक् कृत्वा निन्दिष्यन्ति, अधमानिव युष्मान् स्वसमीपाद्
दूरीकरिष्यन्ति च तदा यूयं धन्याः।
XXIII स्वर्गे युष्माकं यथेष्टं फलं भविष्यति, एतदर्थं तस्मिन्
दिने प्रोल्लसत आनन्देन नृत्यत च, तेषां पूर्व्वपुरुषाश्च
भविष्यद्वादिनः प्रति तथैव व्यवाहरन्।
XXIV किन्तु हा हा धनवन्तो यूयं सुखं प्राप्नुत। हन्त परितृप्ता
यूयं क्षुधिता भविष्यथ;
XXV इह हसन्तो यूयं वत युष्माभिः शोचितव्यं रोदितव्यञ्च।
XXVI सर्व्वैलाकै र्युष्माकं सुख्यातौ कृतायां युष्माकं दुर्गति
र्भविष्यति युष्माकं पूर्व्वपुरुषा मृषाभविष्यद्वादिनः प्रति तद्वत्
कृतवन्तः।
XXVII हे श्रोतारो युष्मभ्यमहं कथयामि, यूयं शत्रुषु प्रीयध्वं ये
च युष्मान् द्विषन्ति तेषामपि हितं कुरुत।
XXVIII ये च युष्मान् शपन्ति तेभ्य आशिषं दत्त ये च युष्मान्
अवमन्यन्ते तेषां मङ्गलं प्रार्थयध्वं।
XXIX यदि कश्चित् तव कपोले चपेटाघातं करोति तर्हि तं प्रति
कपोलम् अन्यं परावर्त्त्य सम्मुखीकुरु पुनश्च यदि कश्चित् तव
गात्रीयवस्त्रं हरति तर्हि तं परिधेयवस्त्रम् अपि ग्रहीतुं मा वारय।

XXX यस्त्वां याचते तस्मै देहि, यश्च तव सम्पत्तिं हरति तं मा याचस्व।

XXXI परेभ्यः स्वान् प्रति यथाचरणम् अपेक्षध्वे परान् प्रति यूयमपि तथाचरत।

XXXII ये जना युष्मासु प्रीयन्ते केवलं तेषु प्रीयमाणेषु युष्माकं किं फलं? पापिलोका अपि स्वेषु प्रीयमाणेषु प्रीयन्ते।

XXXIII यदि हितकारिण एव हितं कुरुथ तर्हि युष्माकं किं फलं? पापिलोका अपि तथा कुर्व्वन्ति।

XXXIV येभ्य ऋणपरिशोधस्य प्राप्तिप्रत्याशास्ते केवलं तेषु ऋणे समर्पिते युष्माकं किं फलं? पुनः प्राप्त्याशया पापीलोका अपि पापिजनेषु ऋणम् अर्पयन्ति।

XXXV अतो यूयं रिपुष्वपि प्रीयध्वं, परहितं कुरुत च; पुनः प्राप्त्याशां त्यक्त्वा ऋणमर्पयत, तथा कृते युष्माकं महाफलं भविष्यति, यूयञ्च सर्व्वप्रधानस्य सन्ताना इति ख्यातिं प्राप्स्यथ, यतो युष्माकं पिता कृतघ्नानां दुर्व्वृत्तानाञ्च हितमाचरति।

XXXVI अत एव स यथा दयालु र्यूयमपि तादृशा दयालवो भवत।

XXXVII अपरञ्च परान् दोषिणो मा कुरुत तस्माद् यूयं दोषीकृता न भविष्यथ; अदण्ड्यान् मा दण्डयत तस्माद् यूयमपि दण्डं न प्राप्स्यथ; परेषां दोषान् क्षमध्वं तस्माद् युष्माकमपि दोषाः क्षमिष्यन्ते।

XXXVIII दानानिदत्त तस्माद् यूयं दानानि प्राप्स्यथ, वरञ्च लोकाः परिमाणपात्रं प्रदलय्य सञ्चाल्य प्रोञ्चाल्य परिपूर्य्य युष्माकं क्रोडेषु समर्पयिष्यन्ति; यूयं येन परिमाणेन परिमाथ तेनैव परिमाणेन युष्मत्कृते परिमास्यते।

XXXIX अथ स तेभ्यो दृष्टान्तकथामकथयत्, अन्धो जनः किमन्धं पन्थानं दर्शयितुं शक्नोति? तस्माद् उभावपि किं गर्त्ते न पतिष्यतः?

XL गुरोः शिष्यो न श्रेष्ठः किन्तु शिष्ये सिद्धे सति स गुरुतुल्यो
भवितुं शक्नोति।

XLI अपरञ्च त्वं स्वचक्षुषि नासाम् अदृष्ट्वा तव भ्रातुश्चक्षुषि
यत्तृणमस्ति तदेव कुतः पश्यमि?

XLII स्वचक्षुषि या नासा विद्यते ताम् अज्ञात्वा, भ्रातस्तव
नेत्रात् तृणं बहिः करोमीति वाक्यं भ्रातरं कथं वक्तुं शक्नोषि? हे
कपटिन् पूर्व्वं स्वनयनात् नासां बहिः कुरु ततो भ्रातुश्चक्षुषस्तृणं
बहिः कर्त्तुं सुदृष्टिं प्राप्स्यसि।

XLIII अन्यञ्च उत्तमस्तरुः कदापि फलमनुत्तमं न फलति,
अनुत्तमतरुश्च फलमुत्तमं न फलति कारणादतः फलैस्तरवो
ज्ञायन्ते।

XLIV कण्टकिपादपात् कोपि उडुम्बरफलानि न पातयति तथा
शृगालकोलिवृक्षादपि कोपि द्राक्षाफलं न पातयति।

XLV तद्वत् साधुलोकोऽन्तःकरणरूपात् सुभाण्डागाराद्
उत्तमानि द्रव्याणि बहिः करोति, दुष्टो लोकश्चान्तःकरणरूपात्
कुभाण्डागारात् कुत्सितानि द्रव्याणि निर्गमयति
यतोऽन्तःकरणानां पूर्णभावानुरूपाणि वचांसि मुखान्निर्गच्छन्ति।

XLVI अपरञ्च ममाज्ञानुरूपं नाचरित्वा कुतो मां प्रभो प्रभो इति
वदथ?

XLVII यः कश्चिन् मम निकटम् आगत्य मम कथा निशम्य
तदनुरूपं कर्म्म करोति स कस्य सदृशो भवति तदहं युष्मान्
ज्ञापयामि।

XLVIII यो जनो गभीरं खनित्वा पाषाणस्थले भित्तिं निर्म्माय
स्वगृहं रचयति तेन सह तस्योपमा भवति; यत आप्लाविजलमेत्य
तस्य मूले वेगेन वहदपि तद्गेहं लाडयितुं न शक्नोति यतस्तस्य
भित्तिः पाषाणोपरि तिष्ठति।

XLIX किन्तु यः कश्चिन् मम कथाः श्रुत्वा तदनुरूपं नाचरति
स भित्तिं विना मृदुपरि गृहनिर्म्मात्रा समानो भवति; यत

आप्लाविजलमागत्य वेगेन यदा वहति तदा तद्गृहं पतति तस्य
महत् पतनं जायते।

VII

I ततः परं स लोकानां कर्णगोचरे तान् सर्व्वान् उपदेशान् समाप्य
यदा कफर्नाहूम्पुरं प्रविशति
II तदा शतसेनापतेः प्रियदास एको मृतकल्पः पीडित आसीत्।
III अतः सेनापति र्यीशो र्वार्त्तां निशम्य दासस्यारोग्यकरणाय
तस्यागमनार्थं विनयकरणाय यिहूदीयान् कियतः प्राचः
प्रेषयामास।
IV ते यीशोरन्तिकं गत्वा विनयातिशयं वक्तुमारेभिरे, स
सेनापति र्भवतोनुग्रहं प्राप्तुम् अर्हति।
V यतः सोस्मज्जातीयेषु लोकेषु प्रीयते तथास्मत्कृते भजनगेहं
निर्म्मितवान्।
VI तस्माद् यीशुस्तैः सह गत्वा निवेशनस्य समीपं प्राप, तदा स
शतसेनापति र्वक्ष्यमाणवाक्यं तं वक्तुं बन्धून् प्राहिणोत्। हे प्रभो
स्वयं श्रमो न कर्त्तव्यो यद् भवता मद्गेहमध्ये पादार्पणं क्रियेत
तदप्यहं नार्हामि,
VII किञ्चाहं भवत्समीपं यातुमपि नात्मानं योग्यं बुद्धवान्, ततो
भवान् वाक्यमात्रं वदतु तेनैव मम दासः स्वस्थो भविष्यति।
VIII यस्माद् अहं पराधीनोपि ममाधीना याः सेनाः सन्ति
तासाम् एकजनं प्रति याहीति मया प्रोक्ते स याति; तदन्यं प्रति
आयाहीति प्रोक्ते स आयाति; तथा निजदासं प्रति एतत् कुर्व्विति
प्रोक्ते स तदेव करोति।
IX यीशुरिदं वाक्यं श्रुत्वा विस्मयं ययौ, मुखं परावर्त्य
पश्चाद्वर्त्तिनो लोकान् बभाषे च, युष्मानहं वदामि इस्रायेलो
वंशमध्येपि विश्वासमीदृशं न प्राप्नवं।
X ततस्ते प्रेषिता गृहं गत्वा तं पीडितं दासं स्वस्थं ददृशुः।

XI परेऽहनि स नायीनाख्यं नगरं जगाम तस्यानेके शिष्या अन्ये
च लोकास्तेन सार्द्धं ययुः।
XII तेषु तन्नगरस्य द्वारसन्निधिं प्राप्तेषु कियन्तो
लोका एकं मृतमनुजं वहन्तो नगरस्य बहिर्यान्ति, स
तन्मातुरेकपुत्रस्तन्माता च विधवा; तया सार्द्धं तन्नगरीया
बहवो लोका आसन्।
XIII प्रभुस्तां विलोक्य सानुकम्पः कथयामास, मा रोदीः। स
समीपमित्वा खट्वां पस्पर्श तस्माद् वाहकाः स्थगितास्तस्थुः;
XIV तदा स उवाच हे युवमनुष्य त्वमुत्तिष्ठ, त्वामहम्
आज्ञापयामि।
XV तस्मात् स मृतो जनस्तत्क्षणमुत्थाय कथां प्रकथितः; ततो
यीशुस्तस्य मातरि तं समर्पयामास।
XVI तस्मात् सर्व्वे लोकाः शशङ्किरे; एको महाभविष्यद्वादी
मध्येऽस्माकम् समुदैत्, ईश्वरश्च स्वलोकानन्वगृह्लात्
कथामिमां कथयित्वा ईश्वरं धन्यं जगदुः।
XVII ततः परं समस्तं यिहूदादेशं तस्य चतुर्दिक्स्थदेशञ्च
तस्यैतत्कीर्त्ति र्व्यानशे।
XVIII ततः परं योहनः शिष्येषु तं तद्वृत्तान्तं ज्ञापितवत्सु
XIX स स्वशिष्याणां द्वौ जनावाहूय यीशुं प्रति वक्ष्यमाणं वाक्यं
वक्तुं प्रेषयामास, यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठामो वयं किं स एव
जनस्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः?
XX पश्चात्तौ मानवौ गत्वा कथयामासतुः, यस्यागमनम्
अपेक्ष्य तिष्ठामो वयं, किं सएव जनस्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य
स्थास्यामः? कथामिमां तुभ्यं कथयितुं योहन् मज्जक आवां
प्रेषितवान्।
XXI तस्मिन् दण्डे यीशूरोगिणो महाव्याधिमतो
दुष्टभूतग्रस्तांश्च बहून् स्वस्थान् कृत्वा, अनेकान्धेभ्यश्चक्षुंषि
दत्त्वा प्रत्युवाच,

XXII युवां व्रजतम् अन्धा नेत्राणि खञ्जाश्चरणानि च
प्राप्नुवन्ति, कुष्ठिनः परिष्क्रियन्ते, बधिराः श्रवणानि मृताश्च
जीवनानि प्राप्नुवन्ति, दरिद्राणां समीपेषु सुसंवादः प्रचार्य्यते, यं
प्रति विघ्नस्वरूपोहं न भवामि स धन्यः,
XXIII एतानि यानि पश्यथः शृणुथश्च तानि योहनं ज्ञापयतम्।
XXIV तयो र्दूतयो र्गतयोः सतो र्योहनि स लोकान्
वक्तुमुपचक्रमे, यूयं मध्येप्रान्तरं किं द्रष्टुं निरगमत? किं वायुना
कम्पितं नडं?
XXV यूयं किं द्रष्टुं निरगमत? किं सूक्ष्मवस्त्रपरिधायिनं कमपि
नरं? किन्तु ये सूक्ष्ममृदुवस्त्राणि परिदधति सूत्तमानि द्रव्याणि
भुञ्जते च ते राजधानीषु तिष्ठन्ति।
XXVI तर्हि यूयं किं द्रष्टुं निरगमत? किमेकं भविष्यद्वादिनं?
तदेव सत्यं किन्तु स पुमान् भविष्यद्वादिनोपि श्रेष्ठ इत्यहं युष्मान्
वदामि;
XXVII पश्य स्वकीयदूतन्तु तवाग्र प्रेषयाम्यहं। गत्वा
त्वदीयमार्गन्तु स हि परिष्करिष्यति। यदर्थे लिपिरियम् आस्ते स
एव योहन्।
XXVIII अतो युष्मानहं वदामि स्त्रिया गर्ब्भजातानां
भविष्यद्वादिनां मध्ये योहनो मज्जकात् श्रेष्ठः कोपि नास्ति,
तत्रापि ईश्वरस्य राज्ये यः सर्व्वस्मात् क्षुद्रः स योहनोपि श्रेष्ठः।
XXIX अपरञ्च सर्व्वे लोकाः करमञ्चायिनश्च तस्य वाक्यानि
श्रुत्वा योहना मज्जनेन मज्जिताः परमेश्वरं निर्दोषं मेनिरे।
XXX किन्तु फिरूशिनो व्यवस्थापकाश्च तेन न मज्जिताः स्वान्
प्रतीश्वरस्योपदेशं निष्फलम् अकुर्व्वन्।
XXXI अथ प्रभुः कथयामास, इदानीन्तनजनान् केनोपमामि? ते
कस्य सदृशाः?
XXXII ये बालका विपण्याम् उपविश्य परस्परम् आहूय
वाक्यमिदं वदन्ति, वयं युष्माकं निकटे वंशीरवादिष्म, किन्तु

यूयं नानर्त्तिष्ट, वयं युष्माकं निकट अरोदिष्म, किन्तु युयं न व्यलपिष्ट, बालकैरेतादृशैस्तेषाम् उपमा भवति।

XXXIII यतो योहन् मज्जक आगत्य पूपं नाखादत् द्राक्षारसञ्च
नापिवत् तस्माद् यूयं वदथ, भूतग्रस्तोयम्।

XXXIV ततः परं मानवसुत आगत्याखाददपिवञ्च तस्माद् यूयं
वदथ, खादकः सुरापश्चाण्डालपापिनां बन्धुरेको जनो दृश्यताम्।

XXXV किन्तु ज्ञानिनो ज्ञानं निर्दोषं विदुः।

XXXVI पश्चादेकः फिरूशी यीशुं भोजनाय न्यमन्त्रयत् ततः स
तस्य गृहं गत्वा भोक्तुमुपविष्टः।

XXXVII एतर्हि तत्फिरूशिनो गृहे यीशु र्भेक्तुम् उपावेक्षीत्
तच्छ्रुत्वा तन्नगरवासिनी कापि दुष्टा नारी पाण्डरप्रस्तरस्य
सम्पुटके सुगन्धितैलम् आनीय

XXXVIII तस्य पश्चात् पादयोः सन्निधौ तस्यौ रुदती च
नेत्राम्बुभिस्तस्य चरणौ प्रक्षाल्य निजकचैरमार्क्षीत्, ततस्तस्य
चरणौ चुम्बित्वा तेन सुगन्धितैलेन ममर्द।

XXXIX तस्मात् स निमन्त्रयिता फिरूशी मनसा चिन्तयामास,
यद्ययं भविष्यद्वादी भवेत् तर्हि एनं स्पृशति या स्त्री सा का कीदृशी
चेति ज्ञातुं शक्नुयात् यतः सा दुष्टा।

XL तदा याशुस्तं जगाद, हे शिमोन् त्वां प्रति मम किञ्चिद्
वक्तव्यमस्ति; तस्मात् स बभाषे, हे गुरो तद् वदतु।

XLI एकोत्तमर्णस्य द्वावधमर्णावास्तां, तयोरेकः पञ्चशतानि
मुद्रापादान् अपरश्च पञ्चाशत् मुद्रापादान् धारयामास।

XLII तदनन्तरं तयोः शोध्याभावात् स उत्तमर्णस्तयो र्ऋणे
चक्षमे; तस्मात् तयोर्द्वयोः कस्तस्मिन् प्रेष्यते बहु? तद् ब्रूहि।

XLIII शिमोन् प्रत्युवाच, मया बुध्यते यस्याधिकम् ऋणं चक्षमे
स इति; ततो यीशुस्तं व्याजहार, त्वं यथार्थं व्यचारयः।

XLIV अथ तां नारीं प्रति व्याघुठ्य शिमोनमवोचत्, स्त्रीमिमां
पश्यसि? तव गृहे मय्यागते त्वं पादप्रक्षालनार्थं जलं नादाः किन्तु
योषिदेषा नयनजलै र्मम पादौ प्रक्षाल्य केशैरमार्क्षीत्।
XLV त्वं मां नाचुम्बीः किन्तु योषिदेषा स्वीयागमनादारभ्य
मदीयपादौ चुम्बितुं न व्यरंस्त।
XLVI त्वञ्च मदीयोत्तमाङ्गे किञ्चिदपि तैलं नामर्दीः किन्तु
योषिदेषा मम चरणौ सुगन्धितैलेनामर्द्दीत्।
XLVII अतस्त्वां व्याहरामि, एतस्या बहु पापमक्षम्यत ततो बहु
प्रीयते किन्तु यस्याल्पपापं क्षम्यते सोल्पं प्रीयते।
XLVIII ततः परं स तां बभाषे, त्वदीयं पापमक्षम्यत।
XLIX तदा तेन सार्द्धं ये भोक्तुम् उपविविशुस्ते परस्परं
वक्तुमारेभिरे, अयं पापं क्षमते क एषः?
L किन्तु स तां नारीं जगाद, तव विश्वासस्त्वां पर्य्यत्रास्त त्वं
क्षेमेण व्रज।

VIII

I अपरञ्च यीशु र्द्वादशभिः शिष्यैः सार्द्धं नानानगरेषु
नानाग्रामेषु च गच्छन् इश्वरीयराजत्वस्य सुसंवादं प्रचारयितुं
प्रारेभे।
II तदा यस्याः सप्त भूता निरगच्छन् सा मग्दलीनीति
विख्याता मरियम् हेरोद्राजस्य गृहाधिपतेः होषे र्भार्य्या योहना
शूशाना
III प्रभृतयो या बह्व्यः स्त्रियः दुष्टभूतेभ्यो रोगेभ्यश्च मुक्ताः
सत्यो निजविभूती र्व्ययित्वा तमसेवन्त, ताः सर्व्वास्तेन सार्द्धम्
आसन्।
IV अनन्तरं नानानगरेभ्यो बहवो लोका आगत्य तस्य
समीपेऽमिलन्, तदा स तेभ्य एकां दृष्टान्तकथां कथयामास।
एकः कृषीबलो बीजानि वप्तुं बहिर्जगाम,
V ततो वपनकाले कतिपयानि बीजानि मार्गपार्श्वे पेतुः,
ततस्तानि पदतलै र्दलितानि पक्षिभि र्भक्षितानि च।

VI कतिपयानि बीजानि पाषाणस्थले पतितानि यद्यपि
तान्यङ्कुरितानि तथापि रसाभावात् शुशुषुः।

VII कतिपयानि बीजानि कण्टकिवनमध्ये पतितानि ततः
कण्टकिवनानि संवृद्ध्य तानि जग्रसुः।

VIII तदन्यानि कतिपयबीजानि च भूम्यामुत्तमायां
पेतुस्ततस्तान्यङ्कुरयित्वा शतगुणानि फलानि फेलुः। स इमा
कथां कथयित्वा प्रोच्चैः प्रोवाच, यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु।

IX ततः परं शिष्यास्तं पप्रच्छुरस्य दृष्टान्तस्य किं तात्पर्य्यं?

X ततः स व्याजहार, ईश्वरीयराज्यस्य गुह्यानि ज्ञातुं
युष्मभ्यमधिकारो दीयते किन्त्वन्ये यथा दृष्ट्वापि न पश्यन्ति
श्रुत्वापि म बुध्यन्ते च तदर्थं तेषां पुरस्तात् ताः सर्व्वाः कथा
दृष्टान्तेन कथ्यन्ते।

XI दृष्टान्तस्यास्याभिप्रायः, ईश्वरीयकथा बीजस्वरूपा।

XII ये कथामात्रं शृण्वन्ति किन्तु पश्चाद् विश्वस्य यथा
परित्राणं न प्राप्नुवन्ति तदाशयेन शैतानेत्य हृदयात् तां कथाम्
अपहरति त एव मार्गपार्श्वस्थभूमिस्वरूपाः।

XIII ये कथं श्रुत्वा सानन्दं गृह्लन्ति किन्त्वबद्धमूलत्वात्
स्वल्पकालमात्रं प्रतीत्य परीक्षाकाले भ्रश्यन्ति तएव
पाषाणभूमिस्वरूपाः।

XIV ये कथां श्रुत्वा यान्ति विषयचिन्तायां धनलोभेन
एैहिकसुखे च मज्जन्त उपयुक्तफलानि न फलन्ति त
एवोप्तबीजकण्टकिभूस्वरूपाः।

XV किन्तु ये श्रुत्वा सरलैः शुद्धैश्चान्तःकरणैः कथां गृह्लन्ति
धैर्य्यम् अवलम्ब्य फलान्युत्पादयन्ति च त एवोत्तममृत्स्वरूपाः।

XVI अपरञ्च प्रदीपं प्रज्वाल्य कोपि पात्रेण नाच्छादयति तथा
खट्वाधोपि न स्थापयति, किन्तु दीपाधारोपर्य्येव स्थापयति,
तस्मात् प्रवेशका दीप्तिं पश्यन्ति।

XVII यन्न प्रकाशयिष्यते तादृग् अप्रकाशितं वस्तु किमपि
नास्ति यच्च न सुव्यक्तं प्रचारयिष्यते तादृग् गुप्तं वस्तु किमपि
नास्ति।
XVIII अतो यूयं केन प्रकारेण शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यस्य
समीपे बर्द्धते तस्मै पुनर्दास्यते किन्तु यस्याश्रये न बर्द्धते तस्य
यद्यदस्ति तदपि तस्मात् नेष्यते।
XIX अपरञ्च यीशो र्माता भ्रातरश्च तस्य समीपं जिगमिषवः
XX किन्तु जनतासम्बाधात् तत्सन्निधिं प्राप्तुं न शेकुः।
तत्पश्चात् तव माता भ्रातरश्च त्वां साक्षात् चिकीर्षन्तो
बहिस्तिष्ठनतीति वार्त्तायां तस्मै कथितायां
XXI स प्रत्युवाच; ये जना ईश्वरस्य कथां श्रुत्वा
तदनुरूपमाचरन्ति तएव मम माता भ्रातरश्च।
XXII अनन्तरं एकदा यीशुः शिष्यैः सार्द्धं नावमारुह्य जगाद,
आयात वयं ह्रदस्य पारं यामः, ततस्ते जग्मुः।
XXIII तेषु नौकां वाहयत्सु स निदद्रौ;
XXIV अथाकस्मात् प्रबलझञ्भ्शगमाद् ह्रदे नौकायां
तरङ्गैराच्छन्नायां विपत् तान् जग्रास।तस्माद् यीशोरन्तिकं
गत्वा हे गुरो हे गुरो प्राणा नो यान्तीति गदित्वा तं
जागरयाम्बभूवुः।तदा स उत्थाय वायुं तरङ्गांश्च तर्जयामास
तस्मादुभौ निवृत्य स्थिरौ बभूवतुः।
XXV स तान् बभाषे युष्माकं विश्वासः क? तस्मात्ते
भीता विस्मिताश्च परस्परं जगदुः, अहो कीदृगयं मनुजः पवनं
पानीयञ्चादिशति तदुभयं तदादेशं वहति।
XXVI ततः परं गालील्प्रदेशस्य सम्मुखस्थगिदेरीयप्रदेशे
नौकायां लगन्त्यां तटेऽवरोहमावाद्
XXVII बहुतिथकालं भूतग्रस्त एको मानुषः पुरादागत्य तं
साक्षाच्चकार।स मनुषो वासो न परिदधत् गृहे च न वसन् केवलं
श्मशानम् अध्युवास।

XXVIII स यीशुं दृष्ट्वैव चीच्छब्दं चकार तस्य सम्मुखे पतित्वा
प्रोच्चैर्जगाद च, हे सर्व्वप्रधानेश्वरस्य पुत्र, मया सह तव कः
सम्बन्धः? त्वयि विनयं करोमि मां मा यातय।
XXIX यतः स तं मानुषं त्यक्त्वा यातुम् अमेध्यभूतम् आदिदेश;
स भूतस्तं मानुषम् असकृद् दधार तस्माल्लोकाः शृङ्खलेन
निगडेन च बबन्धुः; स तद् भंक्त्वा भूतवशत्वात् मध्येप्रान्तरं
ययौ।
XXX अनन्तरं यीशुस्तं पप्रच्छ तव किन्नाम? स उवाच, मम
नाम बाहिनो यतो बहवो भूतास्तमाशिश्रियुः।
XXXI अथ भूता विनयेन जगदुः, गभीरं गर्त्तं गन्तुं
माज्ञापयास्मान्।
XXXII तदा पर्व्वतोपरि वराहव्रजश्चरति तस्माद् भूता विनयेन
प्रोचुः, अमुं वराहव्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् अनुजानीहि; ततः
सोनुजज्ञौ।
XXXIII ततः परं भूतास्तं मानुषं विहाय वराहव्रजम् आशिश्रियुः
वराहव्रजाश्च तत्क्षणात् कटकेन धावन्तो ह्रदे प्राणान् विजृहुः।
XXXIV तद् दृष्ट्वा शूकररक्षकाः पलायमाना नगरं ग्रामञ्च
गत्वा तत्सर्व्ववृत्तान्तं कथयामासुः।
XXXV ततः किं वृत्तम् एतद्दर्शनार्थं लोका निर्गत्य यीशोः
समीपं ययुः, तं मानुषं त्यक्तभूतं परिहितवस्त्रं स्वस्थमानुषवद्
यीशोश्चरणसन्निधौ सूपविशन्तं विलोक्य बिभ्युः।
XXXVI ये लोकास्तस्य भूतग्रस्तस्य स्वास्थ्यकरणं ददृशुस्ते
तेभ्यः सर्व्ववृत्तान्तं कथयामासुः।
XXXVII तदनन्तरं तस्य गिदेरीयप्रदेशस्य चतुर्दिक्स्था बहवो
जना अतित्रस्ता विनयेन तं जगदुः, भवान् अस्माकं निकटाद्
व्रजतु तस्मात् स नावमारुह्य ततो व्याघुट्य जगाम।
XXXVIII तदानीं त्यक्तभूतमनुजस्तेन सह स्थातुं प्रार्थयाञ्चक्रे
XXXIX किन्तु तदर्थम् ईश्वरः कीदृङ्महाकर्म्म कृतवान् इति
निवेशनं गत्वा विज्ञापय, यीशुः कथामेतां कथयित्वा तं विससर्ज।

ततः स व्रजित्वा यीशुस्तदर्थं यन्महाकर्म्म चकार तत् पुरस्य
सर्व्वत्र प्रकाशयितुं प्रारेभे।
XL अथ यीशौ परावृत्यागते लोकास्तं आदरेण जगृहु र्यस्मात्ते
सर्व्वे तमपेक्षाञ्चक्रिरे।
XLI तदनन्तरं यायीर्नाम्नो भजनगेहस्यैकोधिप आगत्य
यीशोश्चरणयोः पतित्वा स्वनिवेशनागमनार्थं तस्मिन् विनयं
चकार,
XLII यतस्तस्य द्वादशवर्षवयस्का कन्यैकासीत् सा
मृतकल्पाभवत्। ततस्तस्य गमनकाले मार्गे लोकानां महान्
समागमो बभूव।
XLIII द्वादशवर्षाणि प्रदररोगग्रस्ता नाना वैद्यैश्चिकित्सिता
सर्व्वस्वं व्ययित्वापि स्वास्थ्यं न प्राप्ता या योषित् सा यीशोः
पश्चादागत्य तस्य वस्त्रग्रन्थिं पस्पर्श।
XLIV तस्मात् तत्क्षणात् तस्या रक्तस्रावो रुद्धः।
XLV तदानीं यीशुरवदत् केनाहं स्पृष्टः? ततोऽनेकैरनङ्गीकृते
पितरस्तस्य सङ्गिनश्चावदन्, हे गुरो लोका निकटस्थाः
सन्तस्तव देहे घर्षयन्ति, तथापि केनाहं स्पृष्टइति भवान् कुतः
पृच्छति?
XLVI यीशुः कथयामास, केनाप्यहं स्पृष्टो, यतो मत्तः शक्ति
र्निर्गतेति मया निश्चितमज्ञायि।
XLVII तदा सा नारी स्वयं न गुप्तेति विदित्वा कम्पमाना सती
तस्य सम्मुखे पपात; येन निमित्तेन तं पस्पर्श स्पर्शमात्राच्च येन
प्रकारेण स्वस्थाभवत् तत् सर्व्वं तस्य साक्षादाचख्यौ।
XLVIII ततः स तां जगाद हे कन्ये सुस्थिरा भव, तव
विश्वासस्त्वां स्वस्थाम् अकार्षीत् त्वं क्षेमेण याहि।
XLIX यीशोरेतद्वाक्यवदनकाले तस्याधिपते र्निवेशनात्
कश्चिल्लोक आगत्य तं बभाषे, तव कन्या मृता गुरुं मा क्लिशान।
L किन्तु यीशुस्तदाकर्ण्याधिपतिं व्याजहार, मा भैषीः केवलं
विश्वसिहि तस्मात् सा जीविष्यति।

LI अथ तस्य निवेशने प्राप्ते स पितरं योहनं याकूबञ्च कन्याया
मातरं पितरञ्च विना, अन्यं कञ्चन प्रवेष्टुं वारयामास।
LII अपरञ्च ये रुदन्ति विलपन्ति च तान् सर्व्वान् जनान् उवाच,
यूयं मा रोदिष्ट कन्या न मृता निद्राति।
LIII किन्तु सा निश्चितं मृतेति ज्ञात्वा ते तमुपजहसुः।
LIV पश्चात् स सर्व्वान् बहिः कृत्वा कन्यायाः करौ धृत्वाजुहुवे,
हे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ,
LV तस्मात् तस्याः प्राणेषु पुनरागतेषु सा तत्क्षणाद् उत्तस्यौ।
तदानीं तस्यै किञ्चिद् भक्ष्यं दातुम् आदिदेश।
LVI ततस्तस्याः पितरौ विस्मयं गतौ किन्तु स तावादिदेश
घटनाया एतस्याः कथां कस्मैचिदपि मा कथयतं।

IX

I ततः परं स द्वादशशिष्यानाहूय भूतान् त्याजयितुं रोगान्
प्रतिकर्त्तुञ्च तेभ्यः शक्तिमाधिपत्यञ्च ददौ।
II अपरञ्च ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवादं प्रकाशयितुम्
रोगिणामारोग्यं कर्त्तुञ्च प्रेरणकाले तान् जगाद।
III यात्रार्थं यष्टि र्वस्त्रपुटकं भक्ष्यं मुद्रा द्वितीयवस्त्रम्, एषां
किमपि मा गृह्लीत।
IV यूयञ्च यन्निवेशनं प्रविशथ नगरत्यागपर्य्यनतं तन्निवेशने
तिष्ठत।
V तत्र यदि कस्यचित् पुरस्य लोका युष्माकमातिथ्यं न कुर्व्वन्ति
तर्हि तस्मान्नगराद् गमनकाले तेषां विरुद्धं साक्ष्यार्थं युष्माकं
पदधूलीः सम्पातयत।
VI अथ ते प्रस्थाय सर्व्वत्र सुसंवादं प्रचारयितुं पीडितान्
स्वस्थान् कर्त्तुञ्च ग्रामेषु भ्रमितुं प्रारेभिरे।
VII एतर्हि हेरोद् राजा यीशोः सर्व्वकर्म्मणां वार्त्तां श्रुत्वा
भृशमुद्विविजे

VIII यतः केचिदूचुर्योहन् श्मशानादुदतिष्ठत्। केचिदूचुः,
एलियो दर्शनं दत्तवान्; एवमन्यलोका ऊचुः पूर्व्वीयः कश्चिद्
भविष्यद्वादी समुत्थितः।
IX किन्तु हेरोदुवाच योहनः शिरोऽहमछिनदम् इदानीं
यस्येदृक्कर्म्मणां वार्त्तां प्राप्नोमि स कः? अथ स तं द्रष्टुम्
ऐच्छत्।
X अनन्तरं प्रेरिताः प्रत्यागत्य यानि यानि कर्म्माणि चक्रुस्तानि
यीशवे कथयामासुः ततः स तान् बैत्सैदानामकनगरस्य विजनं
स्थानं नीत्वा गुप्तं जगाम।
XI पश्चाल् लोकास्तद् विदित्वा तस्य पश्चाद् ययुः; ततः स
तान् नयन् ईश्वरीयराज्यस्य प्रसङ्गमुक्तवान्, येषां चिकित्सया
प्रयोजनम् आसीत् तान् स्वस्थान् चकार च।
XII अपरञ्च दिवावसन्ने सति द्वादशशिष्या यीशोरन्तिकम्
एत्य कथयामासुः, वयमत्र प्रान्तरस्थाने तिष्ठामः, ततो नगराणि
ग्रामाणि गत्वा वासस्थानानि प्राप्य भक्ष्यद्रव्याणि क्रेतुं जननिवहं
भवान् विसृजतु।
XIII तदा स उवाच, यूयमेव तान् भेजयध्वं; ततस्ते प्रोचुरस्माकं
निकटे केवलं पञ्च पूपा द्वौ मत्स्यौ च विद्यन्ते, अतएव
स्थानान्तरम् इत्वा निमित्तमेतेषां भक्ष्यद्रव्येषु न क्रीतेषु न भवति।
XIV तत्र प्रायेण पञ्चसहस्राणि पुरुषा आसन्।
XV तदा स शिष्यान् जगाद पञ्चाशत् पञ्चाशज्जनैः
पंक्तीकृत्य तानुपवेशयत, तस्मात् ते तदनुसारेण
सर्व्वलोकानुपवेशयापासुः।
XVI ततः स तान् पञ्च पूपान् मीनद्वयञ्च गृहीत्वा स्वर्गं
विलोक्येश्वरगुणान् कीर्त्तयाञ्चक्रे भङ्क्ता च लोकेभ्यः
परिवेषणार्थं शिष्येषु समर्पयाम्बभूव।
XVII ततः सर्व्वे भुक्त्वा तृप्तिं गता अवशिष्टानाञ्च द्वादश
डल्लकान् संजगृहुः।

XVIII अथैकदा निर्जने शिष्यैः सह प्रार्थनाकाले तान् पप्रच्छ,
लोका मां कं वदन्ति?

XIX ततस्ते प्राचुः, त्वां योहन्मज्जकं वदन्ति; केचित् त्वाम्
एलियं वदन्ति, पूर्व्वकालिकः कश्चिद् भविष्यद्वादी श्मशानाद्
उदतिष्ठद् इत्यपि केचिद् वदन्ति।

XX तदा स उवाच, यूयं मां कं वदथ? ततः पितर उक्तवान् त्वम्
ईश्वराभिषिक्तः पुरुषः।

XXI तदा स तान् दृढमादिदेश, कथामेतां कस्मैचिदपि मा
कथयत।

XXII स पुनरुवाच, मनुष्यपुत्रेण वहुयातना भोक्तव्याः
प्राचीनलोकैः प्रधानयाजकैरध्यापकैश्च सोवज्ञाय हन्तव्यः किन्तु
तृतीयदिवसे श्मशानात् तेनोत्थातव्यम्।

XXIII अपरं स सर्व्वानुवाच, कश्चिद् यदि मम पश्चाद् गन्तुं
वाञ्छति तर्हि स स्वं दाम्यतु, दिने दिने क्रुशं गृहीत्वा च मम
पश्चादागच्छतु।

XXIV यतो यः कश्चित् स्वप्राणान् रिरक्षिषति स तान्
हारयिष्यति, यः कश्चिन् मदर्थं प्राणान् हारयिष्यति स तान्
रक्षिष्यति।

XXV कश्चिद् यदि सर्व्वं जगत् प्राप्नोति किन्तु स्वप्राणान्
हारयति स्वयं विनश्यति च तर्हि तस्य को लाभः?

XXVI पुन र्यः कश्चिन् मां मम वाक्यं वा लज्जास्पदं जानाति
मनुष्यपुत्रो यदा स्वस्य पितुश्च पवित्राणां दूतानाञ्च तेजोभिः
परिवेष्टित आगमिष्यति तदा सोपि तं लज्जास्पदं ज्ञास्यति।

XXVII किन्तु युष्मानहं यथार्थं वदामि, ईश्वरीयराजत्वं न
दृष्टवा मृत्युं नास्वादिष्यन्ते, एतादृशाः कियन्तो लोका अत्र
स्थनेऽपि दण्डायमानाः सन्ति।

XXVIII एतदाख्यानकथनात् परं प्रायेणाष्टसु दिनेषु गतेषु स
पितरं योहनं याकूबञ्च गृहीत्वा प्रार्थयितुं पर्व्वतमेकं समारुरोह।

XXIX अथ तस्य प्रार्थनकाले तस्य मुखाकृतिरन्यरूपा जाता,
तदीयं वस्त्रमुज्ज्वलशुक्लं जातं।
XXX अपरञ्च मूसा एलियश्चोभौ तेजस्विनौ दृष्टौ
XXXI तौ तेन यिरूशालम्पुरे यो मृत्युः साधिष्यते तदीयां कथां
तेन सार्द्धं कथयितुम् आरेभाते।
XXXII तदा पितरादयः स्वस्य सङ्गिनो निद्रयाकृष्टा आसन्
किन्तु जागरित्वा तस्य तेजस्तेन सार्द्धम् उत्तिष्ठन्तौ जनौ च
ददृशुः।
XXXIII अथ तयोरुभयो र्गमनकाले पितरो यीशुं बभाषे, हे
गुरोऽस्माकं स्थानेऽस्मिन् स्थितिः शुभा, तत एका त्वदर्था, एका
मूसार्था, एका एलियार्था, इति तिस्रः कुटयोस्माभि र्निर्म्मीयन्तां,
इमां कथां स न विविच्य कथयामास।
XXXIV अपरञ्च तद्वाक्यवदनकाले पयोद एक आगत्य
तेषामुपरि छायां चकार, ततस्तन्मध्ये तयोः प्रवेशात् ते
शशङ्किरे।
XXXV तदा तस्मात् पयोदाद् इयमाकाशीया वाणी निर्जगाम,
ममायं प्रियः पुत्र एतस्य कथायां मनो निधत्त।
XXXVI इति शब्दे जाते ते यीशुमेकाकिनं ददृशुः किन्तु ते तदानीं
तस्य दर्शनस्य वाचमेकामपि नोक्त्वा मनःसु स्थापयामासुः।
XXXVII परेऽहनि तेषु तस्माच्छैलाद् अवरूढेषु तं साक्षात् कर्त्तुं
बहवो लोका आजग्मुः।
XXXVIII तेषां मध्याद् एको जन उच्चैरुवाच, हे गुरो अहं विनयं
करोमि मम पुत्रं प्रति कृपादृष्टिं करोतु, मम स एवैकः पुत्रः।
XXXIX भूतेन धृतः सन् सं प्रसभं चीच्छब्दं करोति तन्मुखात्
फेणा निर्गच्छन्ति च, भूत इत्थं विदार्य्य क्लिष्ट्वा प्रायशस्तं न
त्यजति।
XL तस्मात् तं भूतं त्याजयितुं तव शिष्यसमीपे न्यवेदयं किन्तु
ते न शेकुः।

XLI तदा यीशुरवादीत्, रे आविश्वासिन् विपथगामिन् वंश
कतिकालान् युष्माभिः सह स्थास्याम्यहं युष्माकम् आचरणानि च
सहिष्ये? तव पुत्रमिहानय।
XLII ततस्तस्मिन्नागतमात्रे भूतस्तं भूमौ पातयित्वा विददार;
तदा यीशुस्तममेध्यं भूतं तर्जयित्वा बालकं स्वस्थं कृत्वा तस्य
पितरि समर्पयामास।
XLIII ईश्वरस्य महाशक्तिम् इमां विलोक्य सर्व्वे चमच्चक्रुः;
इत्थं यीशोः सर्व्वाभिः क्रियाभिः सर्व्वैर्लोकैराश्चर्य्ये मन्यमाने
सति स शिष्यान् बभाषे,
XLIV कथेयं युष्माकं कर्णेषु प्रविशतु, मनुष्यपुत्रो मनुष्याणां
करेषु समर्पयिष्यते।
XLV किन्तु ते तां कथां न बुबुधिरे, स्पष्टत्वाभावात् तस्या
अभिप्रायस्तेषां बोधगम्यो न बभूव; तस्या आशयः क इत्यपि ते
भयात् प्रष्टुं न शेकुः।
XLVI तदनन्तरं तेषां मध्ये कः श्रेष्ठः कथामेतां गृहीत्वा ते मिथो
विवादं चक्रुः।
XLVII ततो यीशुस्तेषां मनोभिप्रायं विदित्वा बालकमेकं
गृहीत्वा स्वस्य निकटे स्थापयित्वा तान् जगाद,
XLVIII यो जनो मम नाम्नास्य बालास्यातिथ्यं विदधाति
स ममातिथ्यं विदधाति, यश्च ममातिथ्यं विदधाति स मम
प्रेरकस्यातिथ्यं विदधाति, युष्माकं मध्येयः स्वं सर्व्वस्मात् क्षुद्रं
जानीते स एव श्रेष्ठो भविष्यति।
XLIX अपरञ्च योहन् व्याजहार हे प्रभो तव नाम्ना भूतान्
त्याजयन्तं मानुषम् एकं दृष्टवन्तो वयं, किन्त्वस्माकम् अपश्चाद्
गामित्वात् तं न्यषेधाम्। तदानीं यीशुरुवाच,
L तं मा निषेधत, यतो यो जनोस्माकं न विपक्षः स एवास्माकं
सपक्षो भवति।
LI अनन्तरं तस्यारोहणसमय उपस्थिते स स्थिरचेता
यिरूशालमं प्रति यात्रां कर्त्तुं निश्चित्याग्रे दूतान् प्रेषयामास।

LII तस्मात् ते गत्वा तस्य प्रयोजनीयद्रव्याणि संग्रहीतुं
शोमिरोणीयानां ग्रामं प्रविविशुः।

LIII किन्तु स यिरूशालमं नगरं याति ततो हेतो
र्लोकास्तस्यातिथ्यं न चक्रुः।

LIV अतएव याकूब्योहनौ तस्य शिष्यौ तद् दृष्ट्वा जगदतुः,
हे प्रभो एलियो यथा चकार तथा वयमपि किं गगणाद् आगन्तुम्
एतान् भस्मीकर्त्तुञ्च वह्निमाज्ञापयामः? भवान् किमिच्छति?

LV किन्तु स मुखं परावर्त्य तान् तर्जयित्वा गदितवान् युष्माकं
मनोभावः कः, इति यूयं न जानीथ।

LVI मनुजसुतो मनुजानां प्राणान् नाशयितुं नागच्छत्, किन्तु
रक्षितुम् आगच्छत्। पश्चाद् इतरग्रामं ते ययुः।

LVII तदनन्तरं पथि गमनकाले जन एकस्तं बभाषे, हे प्रभो
भवान् यत्र याति भवता सहाहमपि तत्र यास्यामि।

LVIII तदानीं यीशुस्तमुवाच, गोमायूनां गर्त्ता आसते,
विहायसीयविहगाानां नीडानि च सन्ति, किन्तु मानवतनयस्य
शिरः स्थापयितुं स्थानं नास्ति।

LIX ततः परं स इतरजनं जगाद, त्वं मम पश्चाद् एहि; ततः स
उवाच, हे प्रभो पूर्व्वं पितरं श्मशाने स्थापयितुं मामादिशतु।

LX तदा यीशुरुवाच, मृता मृतान् श्मशाने स्थापयन्तु किन्तु त्वं
गत्वेश्वरीयराज्यस्य कथां प्रचारय।

LXI ततोन्यः कथयामास, हे प्रभो मयापि भवतः पश्चाद्
गंस्यते, किन्तु पूर्व्वं मम निवेशनस्य परिजनानाम् अनुमतिं
ग्रहीतुम् अहमादिश्यै भवता।

LXII तदानीं यीशुस्तं प्रोक्तवान्, यो जनो लाङ्गले
करमर्पयित्वा पश्चात् पश्यति स ईश्वरीयराज्यं नार्हति।

X

I ततः परं प्रभुरपरान् सप्ततिशिष्यान् नियुज्य स्वयं यानि
नगराणि यानि स्थानानि च गमिष्यति तानि नगराणि तानि
स्थानानि च प्रति द्वौ द्वौ जनौ प्रहितवान्।
II तेभ्यः कथयामास च शस्यानि बहूनीति सत्यं किन्तु
छेदका अल्पे; तस्माद्धेतोः शस्यक्षेत्रे छेदकान् अपरानपि प्रेषयितुं
क्षेत्रस्वामिनं प्रार्थयध्वं।
III यूयं यात, पश्यत, वृकाणां मध्ये मेषशावकानिव युष्मान्
प्रहिणोमि।
IV यूयं क्षुद्रं महद् वा वसनसम्पुटकं पादुकाश्च मा गृह्लीत,
मार्गमध्ये कमपि मा नमत च।
V अपरञ्च यूयं यद् यत् निवेशनं प्रविशथ तत्र निवेशनस्यास्य
मङ्गलं भूयादिति वाक्यं प्रथमं वदत।
VI तस्मात् तस्मिन् निवेशने यदि मङ्गलपात्रं स्थास्यति तर्हि
तन्मङ्गलं तस्य भविष्यति, नोचेत् युष्मान् प्रति परावर्त्तिष्यते।
VII अपरञ्च ते यत्किञ्चिद् दास्यन्ति तदेव भुक्त्वा पीत्वा
तस्मिन्निवेशने स्थास्यथ; यतः कर्म्मकारी जनो भृतिम् अर्हति;
गृहाद् गृहं मा यास्यथ।
VIII अन्यच्च युष्मासु किमपि नगरं प्रविष्टेषु लोका यदि
युष्माकम् आतिथ्यं करिष्यन्ति, तर्हि यत् खाद्यम् उपस्थास्यन्ति
तदेव खादिष्यथ।
IX तन्नगरस्थान् रोगिणः स्वस्थान् करिष्यथ, ईश्वरीयं राज्यं
युष्माकम् अन्तिकम् आगमत् कथामेताञ्च प्रचारयिष्यथ।
X किन्तु किमपि पुरं युष्मासु प्रविष्टेषु लोका यदि युष्माकम्
आतिथ्यं न करिष्यन्ति, तर्हि तस्य नगरस्य पन्थानं गत्वा
कथामेतां वदिष्यथ,
XI युष्माकं नगरीया या धूल्योऽस्मासु समलगन् ता अपि
युष्माकं प्रातिकूल्येन साक्ष्यार्थं सम्पातयामः; तथापीश्वरराज्यं
युष्माकं समीपम् आगतम् इति निश्चितं जानीत।

XII अहं युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि, विचारदिने तस्य नगरस्य
दशातः सिदोमो दशा सह्या भविष्यति।

XIII हा हा कोरासीन् नगर, हा हा बैत्सैदानगर युवयोर्मध्ये
यादृशानि आश्चर्य्याणि कर्म्माण्यक्रियन्त, तानि कर्म्माणि
यदि सोरसीदोनो र्नगरयोरकारिष्यन्त, तदा इतो बहुदिनपूर्व्वं
तन्निवासिनः शणवस्त्राणि परिधाय गात्रेषु भस्म विलिप्य
समुपविश्य समखेत्स्यन्त।

XIV अतो विचारदिवसे युष्माकं दशातः सोरसीदोन्निवासिनां
दशा सह्या भविष्यति।

XV हे कफर्नाहूम्, त्वं स्वर्गं यावद् उन्नता किन्तु नरकं यावत्
न्यग्भविष्यसि।

XVI यो जनो युष्माकं वाक्यं गृह्लाति स ममैव वाक्यं गृह्लाति;
किञ्च यो जनो युष्माकम् अवज्ञां करोति स ममैवावज्ञां करोति;
यो जनो ममावज्ञां करोति च स मत्प्रेरकस्यैवावज्ञां करोति।

XVII अथ ते सप्ततिशिष्या आनन्देन प्रत्यागत्य कथयामासुः,
हे प्रभो भवतो नाम्ना भूता अप्यस्माकं वशीभवन्ति।

XVIII तदानीं स तान् जगाद, विद्युतमिव स्वर्गात् पतन्तं
शैतानम् अदर्शम्।

XIX पश्यत सर्पान् वृश्चिकान् रिपोः सर्व्वपराक्रमांश्च पदतलै
र्दलयितुं युष्मभ्यं शक्तिं ददामि तस्माद् युष्माकं कापि हानि र्न
भविष्यति।

XX भूता युष्माकं वशीभवन्ति, एतन्निमित्तत् मा समुल्लसत,
स्वर्गे युष्माकं नामानि लिखितानि सन्तीति निमित्तं समुल्लसत।

XXI तद्घटिकायां यीशु र्मनसि जाताह्लादः कथयामास हे
स्वर्गपृथिव्योरेकाधिपते पितस्त्वं ज्ञानवतां विदुषाञ्च लोकानां
पुरस्तात् सर्व्वमेतद् अप्रकाश्य बालकानां पुरस्तात् प्राकाशय
एतस्माद्धेतोस्त्वां धन्यं वदामि, हे पितरित्थं भवतु यद् एतदेव तव
गोचर उत्तमम्।

XXII पित्रा सर्व्वाणि मयि समर्पितानि पितरं विना कोपि पुत्रं न
जानाति किञ्च पुत्रं विना यस्मै जनाय पुत्रस्तं प्रकाशितवान् तञ्च
विना कोपि पितरं न जानाति।
XXIII तपः परं स शिष्यान् प्रति परावृत्य गुप्तं जगाद,
यूयमेतानि सर्व्वाणि पश्यथ ततो युष्माकं चक्षूंषि धन्यानि।
XXIV युष्मानहं वदामि, यूयं यानि सर्व्वाणि पश्यथ तानि बहवो
भविष्यद्वादिनो भूपतयश्च द्रष्टुमिच्छन्तोपि द्रष्टुं न प्राप्नुवन्,
युष्माभि र्या याः कथाश्च श्रूयन्ते ताः श्रोतुमिच्छन्तोपि श्रोतुं
नालभन्त।
XXV अनन्तरम् एको व्यवस्थापक उत्थाय तं परीक्षितुं पप्रच्छ,
हे उपदेशक अनन्तायुषः प्राप्तये मया किं करणीयं?
XXVI यीशुः प्रत्युवाच, अत्रार्थे व्यवस्थायां किं लिखितमस्ति?
त्वं कीदृक् पठसि?
XXVII ततः सोवदत्, त्वं सर्व्वान्तःकरणैः सर्व्वप्राणैः
सर्व्वशक्तिभिः सर्व्वचित्तैश्च प्रभौ परमेश्वरे प्रेम कुरु,
समीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुरु च।
XXVIII तदा स कथयामास, त्वं यथार्थं प्रत्यवोचः, इत्थम् आचर
तेनैव जीविष्यसि।
XXIX किन्तु स जनः स्वं निर्द्दोषं ज्ञापयितुं यीशुं पप्रच्छ, मम
समीपवासी कः? ततो यीशुः प्रत्युवाच,
XXX एको जनो यिरूशालम्पुराद् यिरीहोपुरं याति, एतर्हि
दस्यूनां करेषु पतिते ते तस्य वस्त्रादिकं हृतवन्तः तमाहत्य
मृतप्रायं कृत्वा त्यक्त्वा ययुः।
XXXI अकस्माद् एको याजकस्तेन मार्गेण गच्छन् तं दृष्ट्वा
मार्गान्यपार्श्वेन जगाम।
XXXII इत्थम् एको लेवीयस्तत्स्थानं प्राप्य तस्यान्तिकं गत्वा
तं विलोक्यान्येन पार्श्वेन जगाम।
XXXIII किन्त्वेकः शोमिरोणीयो गच्छन् तत्स्थानं प्राप्य तं
दृष्ट्वादयत।

XXXIV तस्यान्तिकं गत्वा तस्य क्षतेषु तैलं द्राक्षारसञ्च
प्रक्षिप्य क्षतानि बद्ध्वा निजवाहनोपरि तमुपवेश्य प्रवासीयगृहम्
आनीय तं सिषेवे।
XXXV परस्मिन् दिवसे निजगमनकाले द्वौ मुद्रापादौ
तद्गृहस्वामिने दत्त्वावदत् जनमेनं सेवस्व तत्र योऽधिको
व्ययो भविष्यति तमहं पुनरागमनकाले परिशोत्स्यामि।
XXXVI एषां त्रयाणां मध्ये तस्य दस्युहस्तपतितस्य जनस्य
समीपवासी कः? त्वया किं बुध्यते?
XXXVII ततः स व्यवस्थापकः कथयामास यस्तस्मिन् दयां
चकार। तदा यीशुः कथयामास त्वमपि गत्वा तथाचर।
XXXVIII ततः परं ते गच्छन्त एकं ग्रामं प्रविविशुः; तदा
मर्थानामा स्त्री स्वगृहे तस्यातिथ्यं चकार।
XXXIX तस्मात् मरियम् नामधेया तस्या भगिनी यीशोः
पदसमीप उवविश्य तस्योपदेशकथां श्रोतुमारेभे।
XL किन्तु मर्था नानापरिचर्य्यायां व्यग्रा बभूव
तस्माद्धेतोस्तस्य समीपमागत्य बभाषे; हे प्रभो मम भगिनी
केवलं ममोपरि सर्व्वकर्म्मणां भारम् अर्पितवती तत्र भवता
किञ्चिदपि न मनो निधीयते किम्? मम साहाय्यं कर्त्तुं भवान्
तामादिशतु।
XLI ततो यीशुः प्रत्युवाच हे मर्थे हे मर्थे, त्वं नानाकार्य्येषु
चिन्तितवती व्यग्रा चासि,
XLII किन्तु प्रयोजनीयम् एकमात्रम् आस्ते। अपरञ्च यमुत्तमं
भागं कोपि हर्त्तुं न शक्नोति सएव मरियमा वृतः।

XI

I अनन्तरं स कस्मिंश्चित् स्थाने प्रार्थयत तत्समाप्तौ सत्यां
तस्यैकः शिष्यस्तं जगाद हे प्रभो योहन् यथा स्वशिष्यान्
प्रार्थयितुम् उपदिष्टवान् तथा भवानप्यस्मान् उपदिशतु।

II तस्मात् स कथयामास, प्रार्थनकाले यूयम् इत्थं कथयध्वं, हे
अस्माकं स्वर्गस्थपितस्तव नाम पूज्यं भवतु; तव राजत्वं भवतु;
स्वर्गे यथा तथा पृथिव्यामपि तवेच्छया सर्व्वं भवतु।

III प्रत्यहम् अस्माकं प्रयोजनीयं भोज्यं देहि।

IV यथा वयं सर्व्वान् अपराधिनः क्षमामहे तथा त्वमपि
पापान्यस्माकं क्षमस्व। अस्मान् परीक्षां मानय किन्तु पापात्मनो
रक्ष।

V पश्चात् सोपरमपि कथितवान् यदि युष्माकं कस्यचिद्
बन्धुस्तिष्ठति निशीथे च तस्य समीपं स गत्वा वदति,

VI हे बन्धो पथिक एको बन्धु र्मम निवेशनम् आयातः किन्तु
तस्यातिथ्यं कर्त्तुं ममान्तिके किमपि नास्ति, अतएव पूपत्रयं
मह्यम् ऋणं देहि;

VII तदा स यदि गृहमध्यात् प्रतिवदति मां मा क्लिशान, इदानीं
द्वारं रुद्धं शयने मया सह बालकाश्च तिष्ठन्ति तुभ्यं दातुम् उत्थातुं
न शक्नोमि,

VIII तर्हि युष्मानहं वदामि, स यदि मित्रतया तस्मै किमपि दातुं
नोत्तिष्ठति तथापि वारं वारं प्रार्थनात उत्थापितः सन् यस्मिन्
तस्य प्रयोजनं तदेव दास्यति।

IX अतः कारणात् कथयामि, याचध्वं ततो युष्मभ्यं दास्यते,
मृगयध्वं तत उद्देशं प्राप्स्यथ, द्वारम् आहत ततो युष्मभ्यं द्वारं
मोक्ष्यते।

X यो याचते स प्राप्नोति, यो मृगयते स एवोद्देशं प्राप्नोति, यो
द्वारम् आहन्ति तदर्थं द्वारं मोच्यते।

XI पुत्रेण पूपे याचिते तस्मै पाषाणं ददाति वा मत्स्ये याचिते
तस्मै सर्पं ददाति

XII वा अण्डे याचिते तस्मै वृश्चिकं ददाति युष्माकं मध्ये क
एतादृशः पितास्ते?

XIII तस्मादेव यूयमभद्रा अपि यदि स्वस्वबालकेभ्य उत्तमानि
द्रव्याणि दातुं जानीथ तर्ह्यस्माकं स्वर्गस्थः पिता निजयाचकेभ्यः
किं पवित्रम् आत्मानं न दास्यति?
XIV अनन्तरं यीशुना कस्माच्चिद् एकस्मिन् मूकभूते त्याजिते
सति स भूतत्यक्तो मानुषो वाक्यं वक्तुम् आरेभे; ततो लोकाः
सकला आश्चर्य्यं मेनिरे।
XV किन्तु तेषां केचिदूचु र्जनोयं बालसिबूबा अर्थाद् भूतराजेन
भूतान् त्याजयति।
XVI तं परीक्षितुं केचिद् आकाशीयम् एकं चिह्नं दर्शयितुं तं
प्रार्थयाञ्चक्रिरे।
XVII तदा स तेषां मनःकल्पनां ज्ञात्वा कथयामास, कस्यचिद्
राज्यस्य लोका यदि परस्परं विरुन्धन्ति तर्हि तद् राज्यम्
नश्यति; केचिद् गृहस्था यदि परस्परं विरुन्धन्ति तर्हि तेपि
नश्यन्ति।
XVIII तथैव शैतानपि स्वलोकान् यदि विरुणद्धि तदा तस्य
राज्यं कथं स्थास्यति? बालसिबूबाहं भूतान् त्याजयामि यूयमिति
वदथ।
XIX यद्यहं बालसिबूबा भूतान् त्याजयामि तर्हि युष्माकं
सन्तानाः केन त्याजयन्ति? तस्मात् तएव कथाया एतस्या
विचारयितारो भविष्यन्ति।
XX किन्तु यद्यहम् ईश्वरस्य पराक्रमेण भूतान् त्याजयामि तर्हि
युष्माकं निकटम् ईश्वरस्य राज्यमवश्यम् उपतिष्ठति।
XXI बलवान् पुमान् सुसज्जमानो यतिकालं निजाट्टालिकां
रक्षति ततिकालं तस्य द्रव्यं निरुपद्रवं तिष्ठति।
XXII किन्तु तस्माद् अधिकबलः कश्चिदागत्य यदि तं जयति
तर्हि येषु शस्त्रास्त्रेषु तस्य विश्वास आसीत् तानि सर्व्वाणि हृत्वा
तस्य द्रव्याणि गृह्लाति।
XXIII अतः कारणाद् यो मम सपक्षो न स विपक्षः, यो मया सह
न संगृह्लाति स विकिरति।

XXIV अपरञ्च अमेध्यभूतो मानुषस्यान्तर्निर्गत्य शुष्कस्थाने
भ्रान्त्वा विश्रामं मृगयते किन्तु न प्राप्य वदति मम यस्माद् गृहाद्
आगतोहं पुनस्तद् गृहं परावृत्य यामि।
XXV ततो गत्वा तद् गृहं मार्जितं शोभितञ्च दृष्ट्वा
XXVI तत्क्षणम् अपगत्य स्वस्मादपि दुर्म्मतीन् अपरान्
सप्तभूतान् सहानयति ते च तद्गृहं पविश्य निवसन्ति। तस्मात्
तस्य मनुष्यस्य प्रथमदशातः शेषदशा दुःखतरा भवति।
XXVII अस्याः कथायाः कथनकाले जनतामध्यस्था
काचिन्नारी तमुच्चैःस्वरं प्रोवाच, या योषित् त्वां गर्ब्भेऽधारयत्
स्तन्यमपाययच्च सैव धन्या।
XXVIII किन्तु सोकथयत् ये परमेश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुरूपम्
आचरन्ति तएव धन्याः।
XXIX ततः परं तस्यान्तिके बहुलोकानां समागमे जाते स
वक्तुमारेभे, आधुनिका दुष्टलोकाश्चिह्नं द्रष्टुमिच्छन्ति किन्तु
यूनस्भविष्यद्वादिनश्चिह्नं विनान्यत् किञ्चिच्चिह्नं तान् न
दर्शयिष्यते।
XXX यूनस् तु यथा नीनिवीयलोकानां समीपे चिह्नरूपोभवत्
तथा विद्यमानलोकानाम् एषां समीपे मनुष्यपुत्रोपि चिह्नरूपो
भविष्यति।
XXXI विचारसमये इदानीन्तनलोकानां प्रातिकूल्येन
दक्षिणदेशीया राज्ञी प्रोत्थाय तान् दोषिणः करिष्यति, यतः
सा राज्ञी सुलेमान उपदेशकथां श्रोतुं पृथिव्याः सीमात आगच्छत्
किन्तु पश्यत सुलेमानोपि गुरुतर एको जनोऽस्मिन् स्थाने
विद्यते।
XXXII अपरञ्च विचारसमये नीनिवीयलोका अपि
वर्त्तमानकालिकानां लोकानां वैपरीत्येन प्रोत्थाय तान्
दोषिणः करिष्यन्ति, यतो हेतोस्ते यूनसो वाक्यात् चित्तानि
परिवर्त्तयामासुः किन्तु पश्यत यूनसोतिगुरुतर एको जनोऽस्मिन्
स्थाने विद्यते।

XXXIII प्रदीपं प्रज्वाल्य द्रोणस्याधः कुत्रापि गुप्तस्थाने वा कोपि न स्थापयति किन्तु गृहप्रवेशिभ्यो दीप्तिं दातं दीपाधारोपर्य्येव स्थापयति।

XXXIV देहस्य प्रदीपश्चक्षुस्तस्मादेव चक्षु र्यदि प्रसन्नं भवति तर्हि तव सर्व्वशरीरं दीप्तिमद् भविष्यति किन्तु चक्षु र्यदि मलीमसं तिष्ठति तर्हि सर्व्वशरीरं सान्धकारं स्थास्यति।

XXXV अस्मात् कारणात् तवान्तःस्थं ज्योति र्यथान्धकारमयं न भवति तदर्थे सावधानो भव।

XXXVI यतः शरीरस्य कुत्राप्यंशे सान्धकारे न जाते सर्व्वं यदि दीप्तिमत् तिष्ठति तर्हि तुभ्यं दीप्तिदायिप्रोज्ज्वलन् प्रदीप इव तव सवर्वशरीरं दीप्तिमद् भविष्यति।

XXXVII एतत्कथायाः कथनकाले फिरुश्येको भेजनाय तं निमन्त्रयामास, ततः स गत्वा भोक्तुम् उपविवेश।

XXXVIII किन्तु भोजनात् पूर्व्वं नामाङ्क्षीत् एतद् दृष्ट्वा स फिरुश्याश्चर्य्यं मेने।

XXXIX तदा प्रभुस्तं प्रोवाच यूयं फिरूशिलोकाः पानपात्राणां भोजनपात्राणाञ्च बहिः परिष्कुरुथ किन्तु युष्माकमन्त दौरात्म्यै र्दुष्क्रियाभिश्च परिपूर्णं तिष्ठति।

XL हे सर्व्वे निर्बोधा यो बहिः ससर्ज स एव किमन्त र्न ससर्ज?

XLI तत एव युष्माभिरन्तःकरणं (ईश्वराय) निवेद्यतां तस्मिन् कृते युष्माकं सर्व्वाणि शुचितां यास्यन्ति।

XLII किन्तु हन्त फिरूशिगणा यूयं न्यायम् ईश्वरे प्रेम च परित्यज्य पोदिनाया अरुदादीनां सर्व्वेषां शाकानाञ्च दशमांशान् दत्थ किन्तु प्रथमं पालयित्वा शेषस्यालङ्घनं युष्माकम् उचितमासीत्।

XLIII हा हा फिरूशिनो यूयं भजनगेहे प्रोच्चासने आपणेषु च नमस्कारेषु प्रीयध्वे।

XLIV वत कपटिनोऽध्यापकाः फिरूशिनश्च लोकायत्
श्मशानम् अनुपलभ्य तदुपरि गच्छन्ति यूयम्
तादृगप्रकाशितश्मशानवाद् भवथ।
XLV तदानीं व्यवस्थापकानाम् एका यीशुमवदत्, हे उपदेशक
वाक्येनेदृशेनास्मास्वपि दोषम् आरोपयसि।
XLVI ततः स उवाच, हा हा व्यवस्थापका यूयम् मानुषाणाम्
उपरि दुःसह्यान् भारान् न्यस्यथ किन्तु स्वयम् एकाङ्गुल्यापि
तान् भारान् न स्पृशथ।
XLVII हन्त युष्माकं पूर्व्वपुरुषा यान्
भविष्यद्वादिनोऽवधिषुस्तेषां श्मशानानि यूयं निर्म्माथ।
XLVIII तेनैव यूयं स्वपूर्व्वपुरुषाणां कर्म्माणि संमन्यध्वे तदेव
सप्रमाणं कुरुथ च, यतस्ते तानवधिषुः यूयं तेषां श्मशानानि
निर्म्माथ।
XLIX अतएव ईश्वरस्य शास्त्रे प्रोक्तमस्ति तेषामन्तिके
भविष्यद्वादिनः प्रेरितांश्च प्रेषयिष्यामि ततस्ते तेषां कांश्चन
हनिष्यन्ति कांश्चन ताडयिष्यन्ति।
L एतस्मात् कारणात् हाबिलः शोणितपातमारभ्य
मन्दिरयज्ञवेद्यो र्मध्ये हतस्य सिखरियस्य रक्तपातपर्य्यन्तं
LI जगतः सृष्टिमारभ्य पृथिव्यां भविष्यद्वादिनां यतिरक्तपाता
जातास्ततीनाम् अपराधदण्डा एषां वर्त्तमानलोकानां भविष्यन्ति,
युष्मानहं निश्चितं वदामि सर्व्वे दण्डा वंशस्यास्य भविष्यन्ति।
LII हा हा व्यवस्थपका यूयं ज्ञानस्य कुञ्चिकां हृत्वा स्वयं न
प्रविष्टा ये प्रवेष्टुञ्च प्रयासिनस्तानपि प्रवेष्टुं वारितवन्तः।
LIII इत्थं कथाकथनाद् अध्यापकाः फिरूशिनश्च सतर्काः
LIV सन्तस्तमपवदितुं तस्य कथाया दोषं धर्त्तमिच्छन्तो
नानाख्यानकथनाय तं प्रवर्त्तयितुं कोपयितुञ्च प्रारेभिरे।

XII

I तदानीं लोकाः सहस्रं सहस्रम् आगत्य समुपस्थितास्तत
एकैको ऽन्येषामुपरि पतितुम् उपचक्रमे; तदा यीशुः

शिष्यान् बभाषे, यूयं फिरूशिनां किण्वरूपकापट्ये विशेषेण
सावधानास्तिष्ठत।
II यतो यन्न प्रकाशयिष्यते तदाच्छन्नं वस्तु किमपि नास्ति;
तथा यन्न ज्ञास्यते तद् गुप्तं वस्तु किमपि नास्ति।
III अन्धकारे तिष्ठनतो याः कथा अकथयत ताः सर्व्वाः कथा
दीप्तौ श्रोष्यन्ते निर्जने कर्णे च यदकथयत गृहपृष्ठात् तत्
प्रचारयिष्यते।
IV हे बन्धवो युष्मानहं वदामि, ये शरीरस्य नाशं विना
किमप्यपरं कर्त्तुं न शक्नुवन्ति तेभ्यो मा भैष्ट।
V तर्हि कस्माद् भेतव्यम् इत्यहं वदामि, यः शरीरं नाशयित्वा
नरकं निक्षेप्तुं शक्नोति तस्मादेव भयं कुरुत, पुनरपि वदामि
तस्मादेव भयं कुरुत।
VI पञ्च चटकपक्षिणः किं द्वाभ्यां ताम्रखण्डाभ्यां न विक्रीयन्ते?
तथापीश्वरस्तेषाम् एकमपि न विस्मरति।
VII युष्माकं शिरःकेशा अपि गणिताः सन्ति तस्मात् मा विभीत
बहुचटकपक्षिभ्योपि यूयं बहुमूल्याः।
VIII अपरं युष्मभ्यं कथयामि यः कश्चिन् मानुषाणां साक्षान् मां
स्वीकरोति मनुष्यपुत्र ईश्वरदूतानां साक्षात् तं स्वीकरिष्यति।
IX किन्तु यः कश्चिन्मानुषाणां साक्षान्माम् अस्वीकरोति तम्
ईश्वरस्य दूतानां साक्षाद् अहम् अस्वीकरिष्यामि।
X अन्यच्च यः कश्चिन् मनुजसुतस्य निन्दाभावेन काञ्चित्
कथां कथयति तस्य तत्पापस्य मोचनं भविष्यति किन्तु यदि
कश्चित् पवित्रम् आत्मानं निन्दति तर्हि तस्य तत्पापस्य मोचनं
न भविष्यति।
XI यदा लोका युष्मान् भजनगेहं विचारकर्तृराज्यकर्तृणां
सम्मुखञ्च नेष्यन्ति तदा केन प्रकारेण किमुत्तरं वदिष्यथ किं
कथयिष्यथ चेत्यत्र मा चिन्तयत;
XII यतो युष्माभिर्यद् यद् वक्तव्यं तत् तस्मिन् समयएव पवित्र
आत्मा युष्मान् शिक्षयिष्यति।

XIII ततः परं जनतामध्यस्थः कश्चिज्जनस्तं जगाद हे गुरो
मया सह पैतृकं धनं विभक्तुं मम भ्रातरमाज्ञापयतु भवान्।
XIV किन्तु स तमवदत् हे मनुष्य युवयो र्विचारं विभागञ्च कर्त्तुं
मां को नियुक्तवान्?
XV अनन्तरं स लोकानवदत् लोभे सावधानाः सतर्काश्च
तिष्ठत, यतो बहुसम्पत्तिप्राप्त्या मनुष्यस्यायु र्न भवति।
XVI पश्चाद् दृष्टान्तकथामुत्थाप्य कथयामास, एकस्य धनिनो
भूमौ बहूनि शस्यानि जातानि।
XVII ततः स मनसा चिन्तयित्वा कथयाम्बभूव ममैतानि
समुत्पन्नानि द्रव्याणि स्थापयितुं स्थानं नास्ति किं करिष्यामि?
XVIII ततोवदद् इत्थं करिष्यामि, मम सर्व्वभाण्डागाराणि
भङ्क्त्वा बृहद्भाण्डागाराणि निर्म्माय तन्मध्ये सर्व्वफलानि
द्रव्याणि च स्थापयिष्यामि।
XIX अपरं निजमनो वदिष्यामि, हे मनो बहुवत्सरार्थं
नानाद्रव्याणि सञ्चितानि सन्ति विश्रामं कुरु भुक्त्वा पीत्वा
कौतुकञ्च कुरु। किन्त्वीश्वरस्तम् अवदत्,
XX रे निर्बोध अद्य रात्रौ तव प्राणास्त्वत्तो नेष्यन्ते तत एतानि
यानि द्रव्याणि त्वयासादितानि तानि कस्य भविष्यन्ति?
XXI अतएव यः कश्चिद् ईश्वरस्य समीपे धनसञ्चयमकृत्वा
केवलं स्वनिकटे सञ्चयं करोति सोपि तादृशः।
XXII अथ स शिष्येभ्यः कथयामास, युष्मानहं वदामि, किं
खादिष्यामः? किं परिधास्यामः? इत्युक्त्वा जीवनस्य शरीरस्य
चार्थं चिन्तां मा कार्ष्ट।
XXIII भक्ष्याज्जीवनं भूषणाच्छरीरञ्च श्रेष्ठं भवति।
XXIV काकपक्षिणां कार्य्यं विचारयत, ते न वपन्ति शस्यानि च
न छिन्दन्ति, तेषां भाण्डागाराणि न सन्ति कोषाश्च न सन्ति,
तथापीश्वरस्तेभ्यो भक्ष्याणि ददाति, यूयं पक्षिभ्यः श्रेष्ठतरा न
किं?

XXV अपरञ्च भावयित्वा निजायुषः क्षणमात्रं वर्द्धयितुं शक्नोति, एतादृशो लाको युष्माकं मध्ये कोस्ति?

XXVI अतएव क्षुद्रं कार्य्यं साधयितुम् असमर्था यूयम् अन्यस्मिन् कार्य्ये कुतो भावयथ?

XXVII अन्यच्च काम्पिलपुष्पं कथं वर्द्धते तदापि विचारयत, तत् कञ्चन श्रमं न करोति तन्तूंश्च न जनयति किन्तु युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि सुलेमान् बह्वैश्वर्य्यान्वितोपि पुष्पस्यास्य सदृशो विभूषितो नासीत्।

XXVIII अद्य क्षेत्रे वर्त्तमानं श्वश्चूल्ल्यां क्षेप्स्यमानं यत् तृणं, तस्मै यदीश्वर इत्थं भूषयति तर्हि हे अल्पप्रत्ययिनो युष्मान किं न परिधापयिष्यति?

XXIX अतएव किं खादिष्यामः? किं परिधास्यामः? एतदर्थं मा चेष्टध्वं मा संदिग्ध्वञ्च।

XXX जगतो देवार्च्चका एतानि सर्व्वाणि चेष्टनते; एषु वस्तुषु युष्माकं प्रयोजनमास्ते इति युष्माकं पिता जानाति।

XXXI अतएवेश्वरस्य राज्यार्थं सचेष्टा भवत तथा कृते सर्व्वाण्येतानि द्रव्याणि युष्मभ्यं प्रदायिष्यन्ते।

XXXII हे क्षुद्रमेषव्रज यूयं मा भैष्ट युष्मभ्यं राज्यं दातुं युष्माकं पितुः सम्मतिरस्ति।

XXXIII अतएव युष्माकं या या सम्पत्तिरस्ति तां तां विक्रीय वितरत, यत् स्थानं चौरा नागच्छन्ति, कीटाश्च न क्षाययन्ति तादृशे स्वर्गे निजार्थम् अजरे सम्पुटके ऽक्षयं धनं सञ्चिनुत च;

XXXIV यतो यत्र युष्माकं धनं वर्त्तते तत्रैव युष्माकं मनः।

XXXV अपरञ्च यूयं प्रदीपं ज्वालयित्वा बद्धकटयस्तिष्ठत;

XXXVI प्रभु र्विवाहादागत्य यदैव द्वारमाहन्ति तदैव द्वारं मोचयितुं यथा भृत्या अपेक्ष्य तिष्ठन्ति तथा यूयमपि तिष्ठत।

XXXVII यतः प्रभुरागत्य यान् दासान् सचेतनान् तिष्ठतो
द्रक्ष्यति तएव धन्याः; अहं युष्मान् यथार्थं वदामि प्रभुस्तान्
भोजनार्थम् उपवेश्य स्वयं बद्धकटिः समीपमेत्य परिवेषयिष्यति।
XXXVIII यदि द्वितीये तृतीये वा प्रहरे समागत्य तथैव पश्यति,
तर्हि तएव दासा धन्याः।
XXXIX अपरञ्च कस्मिन् क्षणे चौरा आगमिष्यन्ति इति यदि
गृहपति र्ज्ञातुं शक्नोति तदावश्यं जाग्रन् निजगृहे सन्धिं कर्त्तयितुं
वारयति यूयमेतद् वित्त।
XL अतएव यूयमपि सज्जमानास्तिष्ठत यतो यस्मिन् क्षणे तं
नाप्रेक्षध्वे तस्मिन्नेव क्षणे मनुष्यपुत्र आगमिष्यति।
XLI तदा पितरः पप्रच्छ, हे प्रभो भवान् किमस्मान् उद्दिश्य किं
सर्व्वान् उद्दिश्य दृष्टान्तकथामिमां वदति?
XLII ततः प्रभुः प्रोवाच, प्रभुः समुचितकाले निजपरिवारार्थं
भोज्यपरिवेषणाय यं तत्पदे नियोक्ष्यति तादृशो विश्वास्यो बोद्धा
कर्म्माधीशः कोस्ति?
XLIII प्रभुरागत्य यम् एतादृशे कर्म्मणि प्रवृत्तं द्रक्ष्यति सएव
दासो धन्यः।
XLIV अहं युष्मान् यथार्थं वदामि स तं निजसर्व्वस्वस्याधिपतिं
करिष्यति।
XLV किन्तु प्रभुर्विलम्बेनागमिष्यति, इति विचिन्त्य स दासो
यदि तदन्यदासीदासान् प्रहर्त्तुम् भोक्तुं पातुं मदितुञ्च प्रारभते,
XLVI तर्हि यदा प्रभुं नापेक्षिष्यते यस्मिन् क्षणे सोऽचेतनश्च
स्थास्यति तस्मिन्नेव क्षणे तस्य प्रभुरागत्य तं पदभ्रष्टं कृत्वा
विश्वासहीनैः सह तस्य अंशं निरूपयिष्यति।
XLVII यो दासः प्रभोराज्ञां ज्ञात्वापि सज्जितो न तिष्ठति
तदाज्ञानुसारेण च कार्य्यं न करोति सोनेकान् प्रहारान् प्राप्स्यति;
XLVIII किन्तु यो जनोऽज्ञात्वा प्रहारार्हं कर्म्म करोति
सोल्पप्रहारान् प्राप्स्यति। यतो यस्मै बाहुल्येन दत्तं तस्मादेव

बाहुल्येन ग्रहीष्यते, मानुषा यस्य निकटे बहु समर्पयन्ति तस्माद्
बहु याचन्ते।

XLIX अहं पृथिव्याम् अनैक्यरूपं वह्निं निक्षेप्तुम् आगतोस्मि,
स चेद् इदानीमेव प्रज्वलति तत्र मम का चिन्ता?

L किन्तु येन मज्जनेनाहं मग्नो भविष्यामि यावत्कालं तस्य
सिद्धि र्न भविष्यति तावदहं कतिकष्टं प्राप्स्यामि।

LI मेलनं कर्त्तुं जगद् आगतोस्मि यूयं किमित्थं बोधध्वे?
युष्मान् वदामि न तथा, किन्त्वहं मेलनाभावं कर्त्तुम् आगतोस्मि।

LII यस्मादेतत्कालमारभ्य एकत्रस्थपरिजनानां मध्ये
पञ्चजनाः पृथग् भूत्वा त्रयो जना द्वयोर्जनयोः प्रतिकूला द्वौ
जनौ च त्रयाणां जनानां प्रतिकूलौ भविष्यन्ति।

LIII पिता पुत्रस्य विपक्षः पुत्रश्च पितु र्विपक्षो भविष्यति
माता कन्याया विपक्षा कन्या च मातु र्विपक्षा भविष्यति, तथा
श्वश्रूर्बध्वा विपक्षा बधूश्च श्वश्र्वा विपक्षा भविष्यति।

LIV स लोकेभ्योपरमपि कथयामास, पश्चिमदिशि मेघोद्गमं
दृष्ट्वा यूयं हठाद् वदथ वृष्टि र्भविष्यति ततस्तथैव जायते।

LV अपरं दक्षिणतो वायौ वाति सति वदथ निदाघो भविष्यति
ततः सोपि जायते।

LVI रे रे कपटिन आकाशस्य भूम्याश्च लक्षणं बोद्धुं शक्नुथ,

LVII किन्तु कालस्यास्य लक्षणं कुतो बोद्धुं न शक्नुथ? यूयञ्च
स्वयं कुतो न न्याय्यं विचारयथ?

LVIII अपरञ्च विवादिना सार्द्धं विचारयितुः समीपं गच्छन् पथि
तस्मादुद्धारं प्राप्तुं यतस्व नोचेत् स त्वां धृत्वा विचारयितुः समीपं
नयति। विचारयिता यदि त्वां प्रहर्त्तुः समीपं समर्पयति प्रहर्त्ता त्वां
कारायां बध्नाति

LIX तर्हि त्वामहं वदामि त्वया निःशेषं कपर्दकेषु न
परिशोधितेषु त्वं ततो मुक्तिं प्राप्तुं न शक्ष्यसि।

XIII

I अपरञ्च पीलातो येषां गालीलीयानां रक्तानि बलीनां
रक्तैः सहामिश्रयत् तेषां गालीलीयानां वृत्तान्तं कतिपयजना
उपस्थाप्य यीशवे कथयामासुः।
II ततः स प्रत्युवाच तेषां लोकानाम् एतादृशी दुर्गति र्घटिता
तत्कारणाद् यूयं किमन्येभ्यो गालीलीयेभ्योप्यधिकपापिनस्तान्
बोधध्वे?
III युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परावर्त्तितेषु
यूयमपि तथा नंक्ष्यथ।
IV अपरञ्च शीलोहनाम्न उच्चगृहस्य पतनाद् येऽष्टादशजना
मृतास्ते यिरूशालमि निवासिसर्व्वलोकेभ्योऽधिकापराधिनः किं
यूयमित्यं बोधध्वे?
V युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परिवर्त्तितेषु यूयमपि
तथा नंक्ष्यथ।
VI अनन्तरं स इमां दृष्टान्तकथामकथयद् एको जनो
द्राक्षाक्षेत्रमध्य एकमुडुम्बरवृक्षं रोपितवान्। पश्चात् स आगत्य
तस्मिन् फलानि गवेषयामास,
VII किन्तु फलाप्राप्तेः कारणाद् उद्यानकारं भृत्यं जगाद, पश्य
वत्सरत्रयं यावदागत्य एतस्मिन्नुडुम्बरतरौ क्षलान्यन्विच्छामि,
किन्तु नैकमपि प्रप्नोमि तरुरयं कुतो वृथा स्थानं व्याप्य तिष्ठति?
एनं छिन्धि।
VIII ततो भृत्यः प्रत्युवाच, हे प्रभो पुनर्वर्षमेकं स्थातुम् आदिश;
एतस्य मूलस्य चतुर्दिक्षु खनित्वाहम् आलवालं स्थापयामि।
IX ततः फलितुं शक्नोति यदि न फलति तर्हि पश्चात्
छेत्स्यसि।
X अथ विश्रामवारे भजनगेहे यीशुरुपदिशति
XI तस्मित् समये भूतग्रस्तत्वात् कुब्जीभूयाष्टादशवर्षाणि
यावत् केनाप्युपायेन ऋजु र्भवितुं न शक्नोति या दुर्ब्बला स्त्री,

XII तां तत्रोपस्थितां विलोक्य यीशुस्तामाहूय कथितवान् हे
नारि तव दौर्ब्बल्यात् त्वं मुक्ता भव।
XIII ततः परं तस्या गात्रे हस्तार्पणमात्रात् सा ऋजुर्भूत्वेश्वरस्य
धन्यवादं कर्त्तुमारेभे।
XIV किन्तु विश्रामवारे यीशुना तस्याः स्वास्थ्यकरणाद्
भजनगेहस्याधिपतिः प्रकुप्य लोकान् उवाच, षट्सु दिनेषु लोकैः
कर्म्म कर्त्तव्यं तस्माद्धेतोः स्वास्थ्यार्थं तेषु दिनेषु आगच्छत,
विश्रामवारे मागच्छत।
XV तदा पभुः प्रत्युवाच रे कपटिनो युष्माकम् एकैको जनो
विश्रामवारे स्वीयं स्वीयं वृषभं गर्दभं वा बन्धनान्मोचयित्वा जलं
पाययितुं किं न नयति?
XVI तर्ह्यार्ष्टादशवत्सरान् यावत् शैताना बद्धा इब्राहीमः
सन्ततिरियं नारी किं विश्रामवारे न मोचयितव्या?
XVII एषु वाक्येषु कथितेषु तस्य विपक्षाः सलज्जा जाताः किन्तु
तेन कृतसर्व्वमहाकर्म्मकारणात् लोकनिवहः सानन्दोऽभवत्।
XVIII अनन्तरं सोवदद् ईश्वरस्य राज्यं कस्य सदृशं? केन
तदुपमास्यामि?
XIX यत् सर्षपबीजं गृहीत्वा कश्चिज्जन उद्यान उप्तवान्
तद् बीजमङ्कुरितं सत् महावृक्षोऽजायत, ततस्तस्य शाखासु
विहायसीयविहगा आगत्य न्यूषुः, तद्राज्यं तादृशेन सर्षपबीजेन
तुल्यं।
XX पुनः कथयामास, ईश्वरस्य राज्यं कस्य सदृशं वदिष्यामि?
यत् किण्वं काचित् स्त्री गृहीत्वा द्रोणत्रयपरिमितगोधूमचूर्णेषु
स्थापयामास,
XXI ततः क्रमेण तत् सर्व्वगोधूमचूर्णं व्याप्नोति, तस्य किण्वस्य
तुल्यम् ईश्वरस्य राज्यं।
XXII ततः स यिरूशालम्नगरं प्रति यात्रां कृत्वा नगरे नगरे ग्रामे
ग्रामे समुपदिशन् जगाम।

XXIII तदा कश्चिज्जनस्तं पप्रच्छ, हे प्रभो किं केवलम् अल्पे
लोकाः परित्रास्यन्ते?
XXIV ततः स लोकान् उवाच, संकीर्णद्वारेण प्रवेष्टुं यतघ्वं, यतोहं
युष्मान् वदामि, बहवः प्रवेष्टुं चेष्टिष्यन्ते किन्तु न शक्ष्यन्ति।
XXV गृहपतिनोत्थाय द्वारे रुद्धे सति यदि यूयं बहिः स्थित्वा
द्वारमाहत्य वदथ, हे प्रभो हे प्रभो अस्मत्कारणाद् द्वारं मोचयतु,
ततः स इति प्रतिवक्ष्यति, यूयं कुत्रत्या लोका इत्यहं न जानामि।
XXVI तदा यूयं वदिष्यथ, तव साक्षाद् वयं भोजनं पानञ्च
कृतवन्तः, त्वञ्चास्माकं नगरस्य पथि समुपदिष्टवान्।
XXVII किन्तु स वक्ष्यति, युष्मानहं वदामि, यूयं कुत्रत्या लोका
इत्यहं न जानामि; हे दुराचारिणो यूयं मत्तो दूरीभवत।
XXVIII तदा इब्राहीमं इस्हाकं याकूबञ्च सर्व्वभविष्यद्वादिनश्च
ईश्वरस्य राज्यं प्राप्तान् स्वांश्च बहिष्कृतान् दृष्ट्वा यूयं रोदनं
दन्तैर्दन्तघर्षणञ्च करिष्यथ।
XXIX अपरञ्च पूर्व्वपश्चिमदक्षिणोत्तरदिग्भ्यो लोका आगत्य
ईश्वरस्य राज्ये निवत्स्यन्ति।
XXX पश्यतेत्थं शेषीया लोका अग्रा भविष्यन्ति, अग्रीया
लोकाश्च शेषा भविष्यन्ति।
XXXI अपरञ्च तस्मिन् दिने कियन्तः फिरूशिन आगत्य
यीशुं प्रोचुः, बहिर्गच्छ, स्थानादस्मात् प्रस्थानं कुरु, हेरोद् त्वां
जिघांसति।
XXXII ततः स प्रत्यवोचत् पश्यताद्य श्वश्च भूतान् विहाप्य
रोगिणोऽरोगिणः कृत्वा तृतीयेह्नि सेत्स्यामि, कथामेतां
यूयमित्वा तं भूरिमायं वदत।
XXXIII तत्राप्यद्य श्वः परश्वश्च मया गमनागमने कर्त्तव्ये, यतो
हेतो र्यिरूशालमो बहिः कुत्रापि कोपि भविष्यद्वादी न घानिष्यते।
XXXIV हे यिरूशालम् हे यिरूशालम् त्वं भविष्यद्वादिनो
हंसि तवान्तिके प्रेरितान् प्रस्तरैर्मारयसि च, यथा कुक्कुटी

निजपक्षाधः स्वशावकान् संगृह्लाति, तथाहमपि तव शिशून्
संग्रहीतुं कतिवारान् ऐच्छं किन्तु त्वं नैच्छः।
XXXV पश्यत युष्माकं वासस्थानानि प्रोच्छिद्यमानानि
परित्यक्तानि च भविष्यन्ति; युष्मानहं यथार्थं वदामि, यः
प्रभो र्नाम्नागच्छति स धन्य इति वाचं यावत्कालं न वदिष्यथ,
तावत्कालं यूयं मां न द्रक्ष्यथ।

XIV

I अनन्तरं विश्रामवारे यीशौ प्रधानस्य फिरूशिनो गृहे भोक्तुं
गतवति ते तं वीक्षितुम् आरेभिरे।
II तदा जलोदरी तस्य सम्मुखे स्थितः।
III ततः स व्यवस्थापकान् फिरूशिनश्च पप्रच्छ, विश्रामवारे
स्वास्थ्यं कर्त्तव्यं न वा? ततस्ते किमपि न प्रत्यूचुः।
IV तदा स तं रोगिणं स्वस्थं कृत्वा विससर्ज;
V तानुवाच च युष्माकं कस्यचिद् गर्द्दभो वृषभो वा चेद् गर्त्ते
पतति तर्हि विश्रामवारे तत्क्षणं स किं तं नोत्थापयिष्यति?
VI ततस्ते कथाया एतस्याः किमपि प्रतिवक्तुं न शेकुः।
VII अपरञ्च प्रधानस्थानमनोनीतत्वकरणं विलोक्य स
निमन्त्रितान् एतदुपदेशकथां जगाद,
VIII त्वं विवाहादिभोज्येषु निमन्त्रितः सन् प्रधानस्थाने
मोपावेक्षीः। त्वत्तो गौरवान्वितनिमन्त्रितजन आयाते
IX निमन्त्रयितागत्य मनुष्यायैतस्मै स्थानं देहीति वाक्यं चेद्
वक्ष्यति तर्हि त्वं सङ्कुचितो भूत्वा स्थान इतरस्मिन् उपवेष्टुम्
उद्यंस्यसि।
X अस्मात् कारणादेव त्वं निमन्त्रितो गत्वाऽप्रधानस्थान
उपविश, ततो निमन्त्रयितागत्य वदिष्यति, हे बन्धो प्रोच्चस्थानं
गत्वोपविश, तथा सति भोजनोपविष्टानां सकलानां साक्षात् त्वं
मान्यो भविष्यसि।
XI यः कश्चित् स्वमुन्नमयति स नमयिष्यते, किन्तु यः कश्चित्
स्वं नमयति स उन्नमयिष्यते।

XII तदा स निमन्त्रयितारं जनमपि जगाद, मध्याह्ने रात्रौ वा
भोज्ये कृते निजबन्धुगणो वा भ्रातृगणो वा ज्ञातिगणो वा धनिगणो
वा समीपवासिगणो वा एतान् न निमन्त्रय, तथा कृते चेत् ते त्वां
निमन्त्रयिष्यन्ति, तर्हि परिशोधो भविष्यति।

XIII किन्तु यदा भेज्यं करोषि तदा दरिद्रशुष्ककरखञ्जान्धान्
निमन्त्रय,

XIV तत आशिषं लप्स्यसे, तेषु परिशोधं कर्त्तुमशक्नुवत्सु
श्मशानाद्धार्म्मिकानामुत्थानकाले त्वं फलां लप्स्यसे।

XV अनन्तरं तां कथां निशम्य भोजनोपविष्टः कश्चित्
कथयामास, यो जन ईश्वरस्य राज्ये भोक्तुं लप्स्यते सएव धन्यः।

XVI ततः स उवाच, कश्चित् जनो रात्रौ भोज्यं कृत्वा बहून्
निमन्त्रयामास।

XVII ततो भोजनसमये निमन्त्रितलोकान् आह्वातुं दासद्वारा
कथयामास, खद्यद्रव्याणि सर्व्वाणि समासादितानि सन्ति,
यूयमागच्छत।

XVIII किन्तु ते सर्व्व एकैकं छलं कृत्वा क्षमां प्रार्थयाञ्चक्रिरे।
प्रथमो जनः कथयामास, क्षेत्रमेकं क्रीतवानहं तदेव द्रष्टुं मया
गन्तव्यम्, अतएव मां क्षन्तुं तं निवेदय।

XIX अन्यो जनः कथयामास, दशवृषानहं क्रीतवान् तान्
परीक्षितुं यामि तस्मादेव मां क्षन्तुं तं निवेदय।

XX अपरः कथयामास, व्यूढवानहं तस्मात् कारणाद् यातुं न
शक्नोमि।

XXI पश्चात् स दासो गत्वा निजप्रभोः साक्षात्
सर्व्ववृत्तान्तं निवेदयामास, ततोसौ गृहपतिः कुपित्वा स्वदासं
व्याजहार, त्वं सत्वरं नगरस्य सन्निवेशान् मार्गांश्च गत्वा
दरिद्रशुष्ककरखञ्जान्धान् अत्रानय।

XXII ततो दासोऽवदत्, हे प्रभो भवत आज्ञानुसारेणाक्रियत
तथापि स्थानमस्ति।

XXIII तदा प्रभुः पुन र्दासायाकथयत्, राजपथान् वृक्षमूलानि च
यात्वा मदीयगृहपूरणार्थं लोकानागन्तुं प्रवर्त्तय।
XXIV अहं युष्मभ्यं कथयामि, पूर्व्वनिमन्त्रितानमेकोपि ममास्य
रात्रिभोज्यस्यास्वादं न प्राप्स्यति।
XXV अनन्तरं बहुषु लोकेषु यीशोः पश्चाद् व्रजितेषु सत्सु स
व्याघुट्य तेभ्यः कथयामास,
XXVI यः कश्चिन् मम समीपम् आगत्य स्वस्य माता पिता
पत्नी सन्ताना भ्रातरो भगिम्यो निजप्राणाश्च, एतेभ्यः सर्व्वेभ्यो
मय्यधिकं प्रेम न करोति, स मम शिष्यो भवितुं न शक्ष्यति।
XXVII यः कश्चित् स्वीयं क्रुशं वहन् मम पश्चान्न गच्छति,
सोपि मम शिष्यो भवितुं न शक्ष्यति।
XXVIII दुर्गनिर्म्माणे कतिव्ययो भविष्यति, तथा तस्य
समाप्तिकरणार्थं सम्पत्तिरस्ति न वा, प्रथममुपविश्य एतन्न
गणयति, युष्माकं मध्य एतादृशः कोस्ति?
XXIX नोचेद् भित्तिं कृत्वा शेषे यदि समापयितुं न शक्ष्यति,
XXX तर्हि मानुषोयं निचेतुम् आरभत समापयितुं नाशक्नोत्,
इति व्याहृत्य सर्व्वे तमुपहसिष्यन्ति।
XXXI अपरञ्च भिन्नभूपतिना सह युद्धं कर्त्तुम् उद्यम्य
दशसहस्राणि सैन्यानि गृहीत्वा विंशतिसहस्रैः सैन्यैः सहितस्य
समीपवासिनः सम्मुखं यातुं शक्ष्यामि न वेति प्रथमं उपविश्य न
विचारयति एतादृशो भूमिपतिः कः?
XXXII यदि न शक्नोति तर्हि रिपावतिदूरे तिष्ठति सति निजदूतं
प्रेष्य सन्धिं कर्त्तुं प्रार्थयेत।
XXXIII तद्वद् युष्माकं मध्ये यः कश्चिन् मदर्थं सर्व्वस्वं हातुं न
शक्नोति स मम शिष्यो भवितुं न शक्ष्यति।
XXXIV लवणम् उत्तमम् इति सत्यं, किन्तु यदि लवणस्य
लवणत्वम् अपगच्छति तर्हि तत् कथं स्वादुयुक्तं भविष्यति?

XXXV तद भूम्यर्थम् आलवालराश्यर्थमपि भद्रं न भवति;
लोकास्तद् बहिः क्षिपन्ति ।यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु ।

XV

I तदा करसञ्चायिनः पापिनश्च लोका उपदेशकथां श्रोतुं यीशोः
समीपम् आगच्छन् ।
II ततः फिरूशिन उपाध्यायाश्च विवदमानाः कथयामासुः एष
मानुषः पापिभिः सह प्रणयं कृत्वा तैः सार्द्धं भुंक्ते ।
III तदा स तेभ्य इमां दृष्टान्तकथां कथितवान्,
IV कस्यचित् शतमेषेषु तिष्ठत्मु तेषामेकं स यदि हारयति
तर्हि मध्येप्रान्तरम् एकोनशतमेषान् विहाय हारितमेषस्य
उद्देशप्राप्तिपर्य्यनतं न गवेषयति, एतादृशो लोको युष्माकं
मध्ये क आस्ते?
V तस्योद्देशं प्राप्य हृष्टमनास्तं स्कन्धे निधाय स्वस्थानम्
आनीय बन्धुबान्धवसमीपवासिन आहूय वक्ति,
VI हारितं मेषं प्राप्तोहम् अतो हेतो र्मया सार्द्धम् आनन्दत ।
VII तद्वदहं युष्मान् वदामि, येषां मनःपरावर्त्तनस्य प्रयोजनं
नास्ति, तादृशैकोनशतधार्म्मिककारणाद् य आनन्दस्तस्माद्
एकस्य मनःपरिवर्त्तिनः पापिनः कारणात् स्वर्गे ऽधिकानन्दो
जायते ।
VIII अपरञ्च दशानां रूप्यखण्डानाम् एकखण्डे हारिते प्रदीपं
प्रज्वाल्य गृहं सम्मार्ज्य तस्य प्राप्तिं यावद् यत्नेन न गवेषयति,
एतादृशी योषित् कास्ते?
IX प्राप्ते सति बन्धुबान्धवसमीपवासिनीराहूय कथयति,
हारितं रूप्यखण्डं प्राप्ताहं तस्मादेव मया सार्द्धम् आनन्दत ।
X तद्वदहं युष्मान् व्याहरामि, एकेन पापिना मनसि परिवर्त्तिते,
ईश्वरस्य दूतानां मध्येप्यानन्दो जायते ।
XI अपरञ्च स कथयामास, कस्यचिद् द्वौ पुत्रावास्तां,

XII तयोः कनिष्ठः पुत्रः पित्रे कथयामास, हे पितस्तव सम्पत्त्या
यमंशं प्राप्स्याम्यहं विभज्य तं देहि, ततः पिता निजां सम्पत्तिं
विभज्य ताभ्यां ददौ।
XIII कतिपयात् कालात् परं स कनिष्ठपुत्रः समस्तं धनं संगृह्य
दूरदेशं गत्वा दुष्टाचरणेन सर्व्वां सम्पत्तिं नाशयामास।
XIV तस्य सर्व्वधने व्ययं गते तद्देशे महादुर्भिक्षं बभूव,
ततस्तस्य दैन्यदशा भवितुम् आरेभे।
XV ततः परं स गत्वा तद्देशीयं गृहस्थमेकम् आश्रयत; ततः सतं
शूकरव्रजं चारयितुं प्रान्तरं प्रेषयामास।
XVI केनापि तस्मै भक्ष्यादानात् स शूकरफलवल्कलेन
पिचिण्डपूरणां ववाञ्छ।
XVII शेषे स मनसि चेतनां प्राप्य कथयामास, हा मम पितुः
समीपे कति कति वेतनभुजो दासा यथेष्टं ततोधिकञ्च भक्ष्यं
प्राप्नुवन्ति किन्त्वहं क्षुधा मुमूर्षुः।
XVIII अहमुत्थाय पितुः समीपं गत्वा कथामेतां वदिष्यामि, हे
पितर् ईश्वरस्य तव च विरुद्धं पापमकरवम्
XIX तव पुत्रइति विख्यातो भवितुं न योग्योस्मि च, मां तव
वैतनिकं दासं कृत्वा स्थापय।
XX पश्चात् स उत्थाय पितुः समीपं जगाम; ततस्तस्य
पितातिदूरे तं निरीक्ष्य दयाञ्चक्रे, धावित्वा तस्य कण्ठं गृहीत्वा
तं चुचुम्ब च।
XXI तदा पुत्र उवाच, हे पितर् ईश्वरस्य तव च विरुद्धं
पापमकरवं, तव पुत्रइति विख्यातो भवितुं न योग्योस्मि च।
XXII किन्तु तस्य पिता निजदासान् आदिदेश,
सर्व्वोत्तमवस्त्राण्यानीय परिधापयतैनं हस्ते चाङ्गुरीयकम्
अर्पयत पादयोश्चोपानहौ समर्पयत;
XXIII पुष्टं गोवत्सम् आनीय मारयत च तं भुक्त्वा वयम्
आनन्दाम।

XXIV यतो मम पुत्रोयम् अम्रियत पुनरजीवीद् हारितश्च
लब्धोभूत् ततस्त आनन्दितुम् आरेभिरे।
XXV तत्काले तस्य ज्येष्ठः पुत्रः क्षेत्र आसीत्। अथ स
निवेशनस्य निकटं आगच्छन् नृत्यानां वाद्यानाञ्च शब्दं श्रुत्वा
XXVI दासानाम् एकम् आहूय पप्रच्छ, किं कारणमस्य?
XXVII ततः सोवादीत्, तव भ्रातागमत्, तव तातश्च तं सुशरीरं
प्राप्य पुष्टं गोवत्सं मारितवान्।
XXVIII ततः स प्रकुप्य निवेशनान्तः प्रवेष्टुं न सम्मेने; ततस्तस्य
पिता बहिरागत्य तं साधयामास।
XXIX ततः स पितरं प्रत्युवाच, पश्य तव काञ्चिदप्याज्ञां न
विलंघ्य बहून् वत्सरान् अहं त्वां सेवे तथापि मित्रैः सार्द्धम् उत्सवं
कर्त्तुं कदापि छागमेकमपि मह्यं नाददाः;
XXX किन्तु तव यः पुत्रो वेश्यागमनादिभिस्तव सम्पत्तिम्
अपव्ययितवान् तस्मिन्नागतमात्रे तस्यैव निमित्तं पुष्टं गोवत्सं
मारितवान्।
XXXI तदा तस्य पितावोचत्, हे पुत्र त्वं सर्व्वदा मया सहासि
तस्मान् मम यद्यदास्ते तत्सर्व्वं तव।
XXXII किन्तु तवायं भ्राता मृतः पुनरजीवीद् हारितश्च
भूत्वा प्राप्तोभूत्, एतस्मात् कारणाद् उत्सवानन्दौ कर्त्तुम्
उचितमस्माकम्।

XVI

I अपरञ्च यीशुः शिष्येभ्योन्यामेकां कथां कथयामास
कस्यचिद् धनवतो मनुष्यस्य गृहकार्य्याधीशे
सम्पत्तेरपव्ययेऽपवादिते सति
II तस्य प्रभुस्तम् आहूय जगाद, त्वयि यामिमां कथां
शृणोमि सा कीदृशी? त्वं गृहकार्य्याधीशकर्म्मणो गणनां दर्शय
गृहकार्य्याधीशपदे त्वं न स्थास्यसि।

III तदा स गृहकार्य्याधीशो मनसा चिन्तयामास, प्रभु र्यदि मां
गृहकार्य्याधीशपदाद् भ्रंशयति तर्हि किं करिष्येऽहं? मृदं खनितुं
मम शक्ति र्नास्ति भिक्षितुञ्च लज्जिष्येऽहं।
IV अतएव मयि गृहकार्य्याधीशपदात् च्युते सति यथा लोका
मह्यम् आश्रयं दास्यन्ति तदर्थं यत्कर्म्म मया करणीयं तन्
निर्णीयते।
V पश्चात् स स्वप्रभोरेकैकम् अधमर्णम् आहूय प्रथमं पप्रच्छ,
त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्?
VI ततः स उवाच, एकशताढकतैलानि; तदा गृहकार्य्याधीशः
प्रोवाच, तव पत्रमानीय शीघ्रमुपविश्य तत्र पञ्चाशतं लिख।
VII पश्चादन्यमेकं पप्रच्छ, त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्?
ततः सोवादीद् एकशताढकगोधूमाः; तदा स कथयामास, तव
पत्रमानीय अशीतिं लिख।
VIII तेनैव प्रभुस्तमयथार्थकृतम् अधीशं तद्बुद्धिनैपुण्यात्
प्रशशंस; इत्थं दीप्तिरूपसन्तानेभ्य एतत्संसारस्य सन्ताना
वर्त्तमानकालेऽधिकबुद्धिमन्तो भवन्ति।
IX अतो वदामि यूयमप्ययथार्थेन धनेन मित्राणि लभध्वं ततो
युष्मासु पदभ्रष्टेष्वपि तानि चिरकालम् आश्रयं दास्यन्ति।
X यः कश्चित् क्षुद्रे कार्य्ये विश्वास्यो भवति स महति कार्य्येपि
विश्वास्यो भवति, किन्तु यः कश्चित् क्षुद्रे कार्य्येऽविश्वास्यो
भवति स महति कार्य्येप्यविश्वास्यो भवति।
XI अतएव अयथार्थेन धनेन यदि यूयमविश्वास्या जातास्तर्हि
सत्यं धनं युष्माकं करेषु कः समर्पयिष्यति?
XII यदि च परधनेन यूयम् अविश्वास्या भवथ तर्हि युष्माकं
स्वकीयधनं युष्मभ्यं को दास्यति?
XIII कोपि दास उभौ प्रभू सेवितुं न शक्नोति, यत एकस्मिन्
प्रीयमाणोऽन्यस्मिन्नप्रीयते यद्वा एकं जनं समादृत्य तदन्यं
तुच्छीकरोति तद्वद् यूयमपि धनेश्वरौ सेवितुं न शक्नुथ।

XIV तदैताः सर्व्वाः कथाः श्रुत्वा लोभिफिरूशिनस्तमुपजहसुः।

XV ततः स उवाच, यूयं मनुष्याणां निकटे स्वान् निर्दोषान्
दर्शयथ किन्तु युष्माकम् अन्तःकरणानीश्वरो जानाति, यत्
मनुष्याणाम् अति प्रशंस्यं तद् ईश्वरस्य घृण्यं।

XVI योहन आगमनपर्य्यनतं युष्माकं समीपे
व्यवस्थाभविष्यद्वादिनां लेखनानि चासन् ततः प्रभृति
ईश्वरराज्यस्य सुसंवादः प्रचरति, एकैको लोकस्तन्मध्यं यत्नेन
प्रविशति च।

XVII वरं नभसः पृथिव्याश्च लोपो भविष्यति तथापि
व्यवस्थाया एकबिन्दोरपि लोपो न भविष्यति।

XVIII यः कश्चित् स्वीयां भार्य्यां विहाय स्त्रियमन्यां विवहति
स परदारान् गच्छति, यश्च ता त्यक्तां नारीं विवहति सोपि
परदारान गच्छति।

XIX एको धनी मनुष्यः शुक्लानि सूक्ष्माणि वस्त्राणि पर्य्यदधात्
प्रतिदिनं परितोषरूपेणाभुंक्तापिवच्च।

XX सर्व्वाङ्गे क्षतयुक्त इलियासरनामा कश्चिद् दरिद्रस्तस्य
धनवतो भोजनपात्रात् पतितम् उच्छिष्टं भोक्तुं वाञ्छन् तस्य
द्वारे पतित्वातिष्ठत्;

XXI अथ श्वान आगत्य तस्य क्षतान्यलिहन्।

XXII कियत्कालात्परं स दरिद्रः प्राणान् जहौ; ततः
स्वर्गीयदूतास्तं नीत्वा इब्राहीमः क्रोड उपवेशयामासुः।

XXIII पश्चात् स धनवानपि ममार, तं श्मशाने स्थापयामासुश्च;
किन्तु परलोके स वेदनाकुलः सन् ऊर्द्ध्वां निरीक्ष्य बहुदूराद्
इब्राहीमं तत्क्रोड इलियासरञ्च विलोक्य रुवन्नुवाच;

XXIV हे पितर् इब्राहीम् अनुगृह्य अङ्गुल्यग्रभागं जले
मज्जयित्वा मम जिह्वां शीतलां कर्त्तुम् इलियासरं प्रेरय, यतो
वह्निशिखातोहं व्यथितोस्मि।

XXV तदा इब्राहीम् बभाषे, हे पुत्र त्वं जीवन् सम्पदं प्राप्तवान्
इलियासरस्तु विपदं प्राप्तवान् एतत् स्मर, किन्तु सम्प्रति तस्य
सुखं तव च दुःखं भवति।
XXVI अपरमपि युष्माकम् अस्माकञ्च स्थानयो र्मध्ये
महद्विच्छेदोऽस्ति तत एतत्स्थानस्य लोकास्तत् स्थानं यातुं
यद्वा तत्स्थानस्य लोका एतत् स्थानमायातुं न शक्नुवन्ति।
XXVII तदा स उक्तवान्, हे पितस्तर्हि त्वां निवेदयामि मम पितु
र्गेहे ये मम पञ्च भ्रातरः सन्ति
XXVIII ते यथैतद् यातनास्थानं नायास्यन्ति तथा मन्त्रणां दातुं
तेषां समीपम् इलियासरं प्रेरय।
XXIX तत इब्राहीम् उवाच, मूसाभविष्यद्वादिनाञ्च पुस्तकानि
तेषां निकटे सन्ति ते तद्वचनानि मन्यन्तां।
XXX तदा स निवेदयामास, हे पितर् इब्राहीम् न तथा, किन्तु
यदि मृतलोकानां कश्चित् तेषां समीपं याति तर्हि ते मनांसि
व्याघोटयिष्यन्ति।
XXXI तत इब्राहीम् जगाद, ते यदि मूसाभविष्यद्वादिनाञ्च
वचनानि न मन्यन्ते तर्हि मृतलोकानां कस्मिंश्चिद् उत्थितेपि ते
तस्य मन्त्रणां न मंस्यन्ते।

XVII

I इतः परं यीशुः शिष्यान् उवाच, विघ्नैरवश्यम् आगन्तव्यं
किन्तु विघ्ना येन घटिष्यन्ते तस्य दुर्गति र्भविष्यति।
II एतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् एकस्यापि विघ्नजननात्
कण्ठबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजले मज्जनं भद्रं।
III यूयं स्वेषु सावधानास्तिष्ठत; तव भ्राता यदि तव किञ्चिद्
अपराध्यति तर्हि तं तर्जय, तेन यदि मनः परिवर्त्तयति तर्हि तं
क्षमस्व।
IV पुनरेकदिनमध्ये यदि स तव सप्तकृत्वोऽपराध्यति किन्तु
सप्तकृत्व आगत्य मनः परिवर्त्य मयापराद्धम् इति वदति तर्हि तं
क्षमस्व।

V तदा प्रेरिताः प्रभुम् अवदन् अस्माकं विश्वासं वर्द्धय।

VI प्रभुरुवाच, यदि युष्माकं सर्षपैकप्रमाणो विश्वासोस्ति तर्हि
त्वं समूलमुत्पाटितो भूत्वा समुद्रे रोपितो भव कथायाम् एतस्याम्
एतदुडुम्बराय कथितायां स युष्माकमाज्ञावहो भविष्यति।

VII अपरं स्वदासे हलं वाहयित्वा वा पशून् चारयित्वा क्षेत्राद्
आगते सति तं वदति, एहि भोक्तुमुपविश, युष्माकम् एतादृशः
कोस्ति?

VIII वरञ्च पूर्व्वं मम खाद्यमासाद्य यावद् भुञ्जे पिवामि च
तावद् बद्धकटिः परिचर पश्चात् त्वमपि भोक्ष्यसे पास्यसि च
कथामीदृशीं किं न वक्ष्यति?

IX तेन दासेन प्रभोराज्ञानुरूपे कर्म्मणि कृते प्रभुः किं तस्मिन्
बाधितो जातः? नेत्थं बुध्यते मया।

X इत्थं निरूपितेषु सर्व्वकर्म्मसु कृतेषु सत्मु यूयमपीदं
वाक्यं वदथ, वयम् अनुपकारिणो दासा अस्माभिर्यद्यत्कर्त्तव्यं
तन्मात्रमेव कृतं।

XI स यिरूशालमि यात्रां कुर्व्वन् शोमिरोण्गालील्प्रदेशमध्येन
गच्छति,

XII एतर्हि कुत्रचिद् ग्रामे प्रवेशमात्रे दशकुष्ठिनस्तं साक्षात्
कृत्वा

XIII दूरे तिष्ठनत उच्चै र्वक्तुमारेभिरे, हे प्रभो यीशो
दयस्वास्मान्।

XIV ततः स तान् दृष्ट्वा जगाद, यूयं याजकानां समीपे स्वान्
दर्शयत, ततस्ते गच्छन्तो रोगात् परिष्कृताः।

XV तदा तेषामेकः स्वं स्वस्थं दृष्ट्वा प्रोच्चैरीश्वरं धन्यं वदन्
व्याघुट्यायातो यीशो र्गुणाननुवदन् तच्चरणाधोभूमौ पपात;

XVI स चासीत् शोमिरोणी।

XVII तदा यीशुरवदत्, दशजनाः किं न परिष्कृताः? तद्वन्ये
नवजनाः कुत्र?

XVIII ईश्वरं धन्यं वदन्तम् एनं विदेशिनं विना कोप्यन्यो न
प्राप्यत।
XIX तदा स तमुवाच, त्वमुत्थाय याहि विश्वासस्ते त्वां स्वस्थं
कृतवान्।
XX अथ कदेश्वरस्य राजत्वं भविष्यतीति फिरूशिभिः पृष्टे स
प्रत्युवाच, ईश्वरस्य राजत्वम् ऐश्वर्य्यदर्शनेन न भविष्यति।
XXI अत एतस्मिन् पश्य तस्मिन् वा पश्य, इति वाक्यं लोका
वक्तुं न शक्ष्यन्ति, ईश्वरस्य राजत्वं युष्माकम् अन्तरेवास्ते।
XXII ततः स शिष्यान् जगाद, यदा युष्माभि र्मनुजसुतस्य
दिनमेकं द्रष्टुम् वाञ्छिष्यते किन्तु न दर्शिष्यते, ईदृक्काल
आयाति।
XXIII तदात्र पश्य वा तत्र पश्येति वाक्यं लोका वक्ष्यन्ति, किन्तु
तेषां पश्चात् मा यात, मानुगच्छत च।
XXIV यतस्तडिद् यथाकाशैकदिश्युदिय तदन्यामपि दिशं
व्याप्य प्रकाशते तद्वत् निजदिने मनुजसूनुः प्रकाशिष्यते।
XXV किन्तु तत्पूर्व्वं तेनानेकानि दुःखानि
भोक्तव्यान्येतद्वर्त्तमानलोकैश्च सोऽवज्ञातव्यः।
XXVI नोहस्य विद्यमानकाले यथाभवत् मनुष्यसूनोः कालेपि
तथा भविष्यति।
XXVII यावत्कालं नोहो महापोतं नारोहद् आप्लाविवार्य्येत्य
सर्व्वं नानाशयच्च तावत्कालं यथा लोका अभुञ्जतापिवन्
व्यवहन् व्यवाहयंश्च;
XXVIII इत्थं लोटो वर्त्तमानकालेपि यथा लोका
भोजनपानक्रयविक्रयरोपणगृहनिर्म्माणकर्म्मसु प्रावर्त्तन्त,
XXIX किन्तु यदा लोट् सिदोमो निर्जगाम तदा नभसः
सगन्धकाग्निवृष्टि र्भूत्वा सर्व्वं व्यनाशयत्
XXX तद्वन् मानवपुत्रप्रकाशदिनेपि भविष्यति।
XXXI तदा यदि कश्चिद् गृहोपरि तिष्ठति तर्हि स गृहमध्यात्
किमपि द्रव्यमानेतुम् अवरुह्य नैतु; यश्च क्षेत्रे तिष्ठति सोपि
व्याघुट्य नायातु।

XXXII लोटः पत्नीं स्मरत।
XXXIII यः प्राणान् रक्षितुं चेष्टिष्यते स प्राणान् हारयिष्यति
यस्तु प्राणान् हारयिष्यति सएव प्राणान् रक्षिष्यति।
XXXIV युष्मानहं वच्मि तस्यां रात्रौ शय्यैकगतयो र्लोकयोरेको
धारिष्यते परस्त्यक्ष्यते।
XXXV स्त्रियौ युगपत् पेषणीं व्यावर्त्तयिष्यतस्तयोरेका
धारिष्यते परात्यक्ष्यते।
XXXVI पुरुषौ क्षेत्रे स्थास्यतस्तयोरेको धारिष्यते परस्त्यक्ष्यते।
XXXVII तदा ते पप्रच्छुः, हे प्रभो कुत्रेत्थं भविष्यति? ततः स
उवाच, यत्र शवस्तिष्ठति तत्र गृध्रा मिलन्ति।

XVIII

I अपरञ्च लोकैरक्लान्तै र्निरन्तरं प्रार्थयितव्यम् इत्याशयेन
यीशुना दृष्टान्त एकः कथितः।
II कुत्रचिन्नगरे कश्चित् प्राड्विवाक आसीत् स ईश्वरान्नाबिभेत्
मानुषांश्च नामन्यत।
III अथ तत्पुरवासिनी काचिद्विधवा तत्समीपमेत्य विवादिना
सह मम विवादं परिष्कुर्व्विति निवेदयामास।
IV ततः स प्राड्विवाकः कियद्दिनानि न तदङ्गीकृतवान्
पश्चाच्चित्ते चिन्तयामास, यद्यपीश्वरान्न बिभेमि मनुष्यानपि न
मन्ये
V तथाप्येषा विधवा मां क्लिश्नाति तस्मादस्या विवादं
परिष्करिष्यामि नोचेत् सा सदागत्य मां व्यग्रं करिष्यति।
VI पश्चात् प्रभुरवदद् असावन्यायप्राड्विवाको यदाह तत्र मनो
निधध्वं।
VII ईश्वरस्य ये ऽभिरुचितलोका दिवानिशं प्रार्थयन्ते स
बहुदिनानि विलम्ब्यापि तेषां विवादान् किं न परिष्करिष्यति?
VIII युष्मानहं वदामि त्वरया परिष्करिष्यति, किन्तु यदा
मनुष्यपुत्र आगमिष्यति तदा पृथिव्यां किमीदृशं विश्वासं
प्राप्स्यति?

IX ये स्वान् धार्म्मिकान् ज्ञात्वा परान् तुच्छीकुर्व्वन्ति
एतादृग्भ्यः, कियद्भ्य इमं दृष्टान्तं कथयामास।

X एकः फिरूश्यपरः करसञ्चायी द्वाविमौ प्रार्थयितुं मन्दिरं
गतौ।

XI ततोऽसौ फिरूश्येकपार्श्वे तिष्ठन् हे ईश्वर
अहमन्यलोकवत् लोठयितान्यायी पारदारिकश्च न भवामि
अस्य करसञ्चायिनस्तुल्यश्च न, तस्मात्त्वां धन्यं वदामि।

XII सप्तसु दिनेषु दिनद्वयमुपवसामि सर्व्वसम्पत्ते र्दशमांशं
ददामि च, एतत्कथां कथयन् प्रार्थयामास।

XIII किन्तु स करसञ्चायि दूरे तिष्ठन् स्वर्गं द्रष्टुं नेच्छन् वक्षसि
कराघातं कुर्व्वन् हे ईश्वर पापिष्ठं मां दयस्व, इत्थं प्रार्थयामास।

XIV युष्मानहं वदामि, तयोर्द्वयो र्मध्ये केवलः करसञ्चायी
पुण्यवत्त्वेन गणितो निजगृहं जगाम, यतो यः कश्चित्
स्वमुन्नमयति स नामयिष्यते किन्तु यः कश्चित् स्वं नमयति
स उन्नमयिष्यते।

XV अथ शिशूनां गात्रस्पर्शार्थं लोकास्तान् तस्य
समीपमानिन्युः शिष्यास्तद् दृष्ट्वानेतृन् तर्जयामासुः,

XVI किन्तु यीशुस्तानाहूय जगाद, मन्निकटम् आगन्तुं शिशून्
अनुजानीध्वं तांश्च मा वारयत; यत ईश्वरराज्याधिकारिण एषां
सदृशाः।

XVII अहं युष्मान् यथार्थं वदामि, यो जनः शिशोः सदृशो
भूत्वा ईश्वरराज्यं न गृह्लाति स केनापि प्रकारेण तत् प्रवेष्टुं न
शक्नोति।

XVIII अपरम् एकोधिपतिस्तं पप्रच्छ, हे परमगुरो, अनन्तायुषः
प्राप्तये मया किं कर्त्तव्यं?

XIX यीशुरुवाच, मां कुतः परमं वदसि? ईश्वरं विना कोपि परमो
न भवति।

XX परदारान् मा गच्छ, नरं मा जहि, मा चोरय, मिथ्यासाक्ष्यं
मा देहि, मातरं पितरञ्च संमन्यस्व, एता या आज्ञाः सन्ति तास्त्वं
जानासि।
XXI तदा स उवाच, बाल्यकालात् सर्व्वा एता आचरामि।
XXII इति कथां श्रुत्वा यीशुस्तमवदत्, तथापि तवैकं कर्म्म
न्यूनमास्ते, निजं सर्व्वस्वं विक्रीय दरिद्रेभ्यो वितर, तस्मात् स्वर्गे
धनं प्राप्स्यसि; तत आगत्य ममानुगामी भव।
XXIII किन्त्वेतां कथां श्रुत्वा सोधिपतिः शुशोच, यतस्तस्य
बहुधनमासीत्।
XXIV तदा यीशुस्तमतिशोकान्वितं दृष्ट्वा जगाद, धनवताम्
ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः।
XXV ईश्वरराज्ये धनिनः प्रवेशात् सूचेश्छिद्रेण महाङ्गस्य
गमनागमने सुकरे।
XXVI श्रोतारः पप्रच्छुस्तर्हि केन परित्राणं प्राप्स्यते?
XXVII स उक्तवान्, यन् मानुषेणाशक्यं तद् ईश्वरेण शक्यं।
XXVIII तदा पितर उवाच, पश्य वयं सर्व्वस्वं परित्यज्य तव
पश्चाद्गामिनोऽभवाम।
XXIX ततः स उवाच, युष्मानहं यथार्थं वदामि, ईश्वरराज्यार्थं
गृहं पितरौ भ्रातृगणं जायां सन्तानांश्च त्यक्तवा
XXX इह काले ततोऽधिकं परकाले ऽनन्तायुश्च न प्राप्स्यति
लोक ईदृशः कोपि नास्ति।
XXXI अनन्तरं स द्वादशशिष्यानाहूय बभाषे, पश्यत वयं
यिरूशालम्नगरं यामः, तस्मात् मनुष्यपुत्रे भविष्यद्वादिभिरुक्तं
यदस्ति तदनुरूपं तं प्रति घटिष्यते;
XXXII वस्तुतस्तु सोऽन्यदेशीयानां हस्तेषु समर्पयिष्यते,
ते तमुपहसिष्यन्ति, अन्यायमाचरिष्यन्ति तद्वपुषि निष्ठीवं
निक्षेप्स्यन्ति, कशाभिः प्रहृत्य तं हनिष्यन्ति च,
XXXIII किन्तु तृतीयदिने स श्मशानाद् उत्थास्यति।

XXXIV एतस्याः कथाया अभिप्रायं किञ्चिदपि ते बोद्धुं न शेकुः
तेषां निकटेऽस्पष्टतवात् तस्यैतासां कथानाम् आशयं ते ज्ञातुं न
शेकुश्च।
XXXV अथ तस्मिन् यिरीहोः पुरस्यान्तिकं प्राप्ते कश्चिदन्धः
पथः पार्श्व उपविश्य भिक्षाम् अकरोत्
XXXVI स लोकसमूहस्य गमनशब्दं श्रुत्वा तत्कारणं पृष्टवान्।
XXXVII नासरतीययीशुर्यातीति लोकैरुक्ते स उच्चैर्वक्तुमारेभे,
XXXVIII हे दायूदः सन्तान यीशो मां दयस्व।
XXXIX ततोग्रगामिनस्तं मौनी तिष्ठेति तर्जयामासुः किन्तु स
पुनारुवन् उवाच, हे दायूदः सन्तान मां दयस्व।
XL तदा यीशुः स्थगितो भूत्वा स्वान्तिके तमानेतुम् आदिदेश।
XLI ततः स तस्यान्तिकम् आगमत्, तदा स तं पप्रच्छ, त्वं
किमिच्छसि? त्वदर्थमहं किं करिष्यामि? स उक्तवान्, हे प्रभोऽहं
द्रष्टुं लभै।
XLII तदा यीशुरुवाच, दृष्टिशक्तिं गृहाण तव प्रत्ययस्त्वां
स्वस्थं कृतवान्।
XLIII ततस्तत्क्षणात् तस्य चक्षुषी प्रसन्ने; तस्मात् स ईश्वरं
धन्यं वदन् तत्पश्चाद् ययौ, तदालोक्य सर्व्वे लोका ईश्वरं
प्रशंसितुम् आरेभिरे।

XIX

I यदा यीशु र्यिरीहोपुरं प्रविश्य तन्मध्येन गच्छंस्तदा
II सक्केयनामा करसञ्चायिनां प्रधानो धनवानेको
III यीशुः कीदृगिति द्रष्टुं चेष्टितवान् किन्तु
खर्व्वत्वाल्लोकसंघमध्ये तद्दर्शनमप्राप्य
IV येन पथा स यास्यति तत्पथेऽग्रे धावित्वा तं द्रष्टुम्
उडुम्बरतरुमारुरोह।

V पश्चाद् यीशुस्तत्स्थानम् इत्वा ऊर्द्ध्वं विलोक्य तं
दृष्ट्वावादीत्, हे सक्केय त्वं शीघ्रमवरोह मयाद्य त्वद्गेहे
वस्तव्यं।
VI ततः स शीघ्रमवरुह्य साह्लादं तं जग्राह।
VII तद् दृष्ट्वा सर्व्वे विवदमाना वक्तुमारेभिरे, सोतिथित्वेन
दुष्टलोकगृहं गच्छति।
VIII किन्तु सक्केयो दण्डायमानो वक्तुमारेभे, हे प्रभो पश्य मम
या सम्पत्तिरस्ति तदर्द्धं दरिद्रेभ्यो ददे, अपरम् अन्यायं कृत्वा
कस्मादपि यदि कदापि किञ्चित् मया गृहीतं तर्हि तच्चतुर्गुणं
ददामि।
IX तदा यीशुस्तमुक्तवान् अयमपि इब्राहीमः सन्तानोऽतः
कारणाद् अद्यास्य गृहे त्राणमुपस्थितं।
X यद् हारितं तत् मृगयितुं रक्षितुञ्च मनुष्यपुत्र आगतवान्।
XI अथ स यिरूशालमः समीप उपातिष्ठद्
ईश्वरराजत्वस्यानुष्ठानं तदैव भविष्यतीति लोकैरन्वभूयत,
तस्मात् स श्रोतृभ्यः पुनर्दृष्टान्तकथाम् उत्थाप्य कथयामास।
XII कोपि महाल्लोको निजार्थं राजत्वपदं गृहीत्वा पुनरागन्तुं
दूरदेशं जगाम।
XIII यात्राकाले निजान् दशदासान् आहूय दशस्वर्णमुद्रा दत्त्वा
ममागमनपर्य्यन्तं वाणिज्यं कुरुतेत्यादिदेश।
XIV किन्तु तस्य प्रजास्तमवज्ञाय मनुष्यमेनम् अस्माकमुपरि
राजत्वं न कारयिष्याम इमां वार्त्तां तन्निकटे प्रेरयामासुः।
XV अथ स राजत्वपदं प्राप्यागतवान् एकैको जनो बाणिज्येन
किं लब्धवान् इति ज्ञातुं येषु दासेषु मुद्रा अर्पयत् तान् आहूयानेतुम्
आदिदेश।
XVI तदा प्रथम आगत्य कथितवान्, हे प्रभो तव तयैकया मुद्रया
दशमुद्रा लब्धाः।
XVII ततः स उवाच त्वमुत्तमो दासः स्वल्पेन विश्वास्यो जात
इतः कारणात् त्वं दशनगराणाम् अधिपो भव।

XVIII द्वितीय आगत्य कथितवान्, हे प्रभो तवैकया मुद्रया
पञ्चमुद्रा लब्धाः।
XIX ततः स उवाच, त्वं पञ्चानां नगराणामधिपति र्भव।
XX ततोन्य आगत्य कथयामास, हे प्रभो पश्य तव या मुद्रा अहं
वस्त्रे बद्ध्वास्थापयं सेयं।
XXI त्वं कृपणो यन्नास्थापयस्तदपि गृह्लासि, यन्नावपस्तदेव च
छिनत्सि ततोहं त्वत्तो भीतः।
XXII तदा स जगाद, रे दुष्टदास तव वाक्येन त्वां दोषिणं
करिष्यामि, यदहं नास्थापयं तदेव गृह्लामि, यदहं नावपञ्च तदेव
छिनद्मि, एतादृशः कृपणोहमिति यदि त्वं जानासि,
XXIII तर्हि मम मुद्रा बणिजां निकटे कुतो नास्थापयः? तया
कृतेऽहम् आगत्य कुसीदेन सार्द्धं निजमुद्रा अप्राप्स्यम्।
XXIV पश्चात् स समीपस्थान् जनान् आज्ञापयत् अस्मात् मुद्रा
आनीय यस्य दशमुद्राः सन्ति तस्मै दत्त।
XXV ते प्रोचुः प्रभोऽस्य दशमुद्राः सन्ति।
XXVI युष्मानहं वदामि यस्याश्रये वद्धते ऽधिकं तस्मै
दायिष्यते, किन्तु यस्याश्रये न वर्द्धते तस्य यद्यदस्ति तदपि
तस्मान् नायिष्यते।
XXVII किन्तु ममाधिपतित्वस्य वशत्वे स्थातुम् असम्मन्यमाना
ये मम रिपवस्तानानीय मम समक्षं संहरत।
XXVIII इत्युपदेशकथां कथयित्वा सोग्रगः सन् यिरूशालमपुरं
ययौ।
XXIX ततो बैत्फगीबैथनीयाग्रामयोः समीपे जैतुनाद्रेरन्तिकम्
इत्वा शिष्यद्वयम् इत्युक्त्वा प्रेषयामास,
XXX युवाममुं सम्मुखस्थग्रामं प्रविश्यैव यं कोपि मानुषः कदापि
नारोहत् तं गर्द्दभशावकं बद्धं द्रक्ष्यथस्तं मोचयित्वानयतं।
XXXI तत्र कुतो मोचयथः? इति चेत् कोपि वक्ष्यति तर्हि वक्ष्यथः
प्रभोरत्र प्रयोजनम् आस्ते।
XXXII तदा तौ प्ररितौ गत्वा तत्कथानुसारेण सर्व्वं प्राप्तौ।

XXXIII गर्दभशावकमोचनकाले तत्वामिन ऊचुः, गर्दभशावकं
कुतो मोचयथः?
XXXIV तावूचतुः प्रभोरत्र प्रयोजनम् आस्ते।
XXXV पश्चात् तौ तं गर्दभशावकं यीशोरन्तिकमानीय तत्पृष्ठे
निजवसनानि पातयित्वा तदुपरि यीशुमारोहयामासतुः।
XXXVI अथ यात्राकाले लोकाः पथि स्ववस्त्राणि पातयितुम्
आरेभिरे।
XXXVII अपरं जैतुनाद्रेरुपत्यकाम् इत्वा शिष्यसंघः
पूर्व्वदृष्टानि महाकर्म्माणि स्मृत्वा,
XXXVIII यो राजा प्रभो र्नाम्नायाति स धन्यः स्वर्गे कुशलं
सर्व्वोच्चे जयध्वनि र्भवतु, कथामेतां कथयित्वा सानन्दम्
उच्चैरीश्वरं धन्यं वक्तुमारेभे।
XXXIX तदा लोकारण्यमध्यस्थाः कियन्तः फिरूशिनस्तत्
श्रुत्वा यीशुं प्रोचुः, हे उपदेशक स्वशिष्यान् तर्जय।
XL स उवाच, युष्मानहं वदामि यद्यमी नीरवास्तिष्ठन्ति तर्हि
पाषाणा उच्चैः कथाः कथयिष्यन्ति।
XLI पश्चात् तत्पुरान्तिकमेत्य तदवलोक्य साश्रुपातं जगाद,
XLII हा हा चेत् त्वमग्रेऽज्ञास्यथाः, तवास्मिन्नेव दिने वा
यदि स्वमङ्गलम् उपालप्स्यथाः, तर्ह्युत्तमम् अभविष्यत्, किन्तु
क्षणेस्मिन् तत्तव दृष्टेरगोचरम् भवति।
XLIII त्वं स्वत्राणकाले न मनो न्यधत्था इति हेतो र्यत्काले तव
रिपवस्त्वां चतुर्दिक्षु प्राचीरेण वेष्टयित्वा रोत्स्यन्ति
XLIV बालकैः सार्द्धं भूमिसात् करिष्यन्ति च त्वन्मध्ये
पाषाणैकोपि पाषाणोपरि न स्थास्यति च, काल ईदृश
उपस्थास्यति।
XLV अथ मध्येमन्दिरं प्रविश्य तत्रत्यान् क्रयिविक्रयिणो
बहिष्कुर्व्वन्
XLVI अवदत् मद्गृहं प्रार्थनागृहमिति लिपिरास्ते किन्तु यूयं
तदेव चैराणां गह्वरं कुरुथ।

XLVII पश्चात् स प्रत्यहं मध्येमन्दिरम् उपदिदेश; ततः
प्रधानयाजका अध्यापकाः प्राचीनाश्च तं नाशयितुं चिचेष्टिरे;
XLVIII किन्तु तदुपदेशे सर्व्वे लोका निविष्टचित्ताः
स्थितास्तस्मात् ते तत्कर्त्तुं नावकाशं प्रापुः।

XX

I अथैकदा यीशु र्मनिदरे सुसंवादं प्रचारयन् लोकानुपदिशति,
एतर्हि प्रधानयाजका अध्यापकाः प्राञ्चश्च तन्निकटमागत्य
पप्रच्छुः
II कयाज्ञया त्वं कर्म्माण्येतानि करोषि? को वा त्वामाज्ञापयत्?
तदस्मान् वद।
III स प्रत्युवाच, तर्हि युष्मानपि कथामेकां पृच्छामि तस्योत्तरं
वदत।
IV योहनो मज्जनम् ईश्वरस्य मानुषाणां वाज्ञातो जातं?
V ततस्ते मिथो विविच्य जगदुः, यदीश्वरस्य वदामस्तर्हि तं
कुतो न प्रत्यैत स इति वक्ष्यति।
VI यदि मनुष्यस्येति वदामस्तर्हि सर्व्वे लोका अस्मान् पाषाणै
र्हनिष्यन्ति यतो योहन् भविष्यद्वादीति सर्व्वे दृढं जानन्ति।
VII अतएव ते प्रत्यूचुः कस्याज्ञया जातम् इति वक्तुं न शक्नुमः।
VIII तदा यीशुरवदत् तर्हि कयाज्ञया कर्म्माण्येतातीति करोमीति
च युष्मान् न वक्ष्यामि।
IX अथ लोकानां साक्षात् स इमां दृष्टान्तकथां वक्तुमारेभे,
कश्चिद् द्राक्षाक्षेत्रं कृत्वा तत् क्षेत्रं कृषीवलानां हस्तेषु समर्प्य
बहुकालार्थं दूरदेशं जगाम।
X अथ फलकाले फलानि ग्रहीतु कृषीवलानां समीपे दासं
प्राहिणोत् किन्तु कृषीवलास्तं प्रहृत्य रिक्तहस्तं विससर्जुः।
XI ततः सोधिपतिः पुनरन्यं दासं प्रेषयामास, ते तमपि प्रहृत्य
कुव्यवहृत्य रिक्तहस्तं विससृजुः।
XII ततः स तृतीयवारम् अन्यं प्राहिणोत् ते तमपि क्षताङ्गं
कृत्वा बहि र्निचिक्षिपुः।

XIII तदा क्षेत्रपति र्विचारयामास, ममेदानीं किं कर्त्तव्यं? मम
प्रिये पुत्रे प्रहिते ते तमवश्यं दृष्ट्वा समादरिष्यन्ते।
XIV किन्तु कृषीवलास्तं निरीक्ष्य परस्परं विविच्य प्रोचुः,
अयमुत्तराधिकारी आगच्छतैनं हन्मस्ततोधिकारोस्माकं
भविष्यति।
XV ततस्ते तं क्षेत्राद् बहि र्निपात्य जघ्नुस्तस्मात् स
क्षेत्रपतिस्तान् प्रति किं करिष्यति?
XVI स आगत्य तान् कृषीवलान् हत्वा परेषां हस्तेषु तत्क्षेत्रं
समर्पयिष्यति; इति कथां श्रुत्वा ते ऽवदन् एतादृशी घटना न
भवतु।
XVII किन्तु यीशुस्तानवलोक्य जगाद, तर्हि, स्थपतयः
करिष्यन्ति ग्रावाणं यन्तु तुच्छकं। प्रधानप्रस्तरः कोणे स एव
हि भविष्यति। एतस्य शास्त्रीयवचनस्य किं तात्पर्य्यं?
XVIII अपरं तत्पाषाणोपरि यः पतिष्यति स भंक्ष्यते किन्तु
यस्योपरि स पाषाणः पतिष्यति स तेन धूलिवच् चूर्णीभविष्यति।
XIX सोस्माकं विरुद्धं दृष्टान्तमिमं कथितवान् इति ज्ञात्वा
प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तदैव तं धर्तुं ववाञ्छुः किन्तु
लोकेभ्यो बिभ्युः।
XX अतएव तं प्रति सतर्काः सन्तः कथं तद्वाक्यदोषं धृत्वा तं
देशाधिपस्य साधुवेशधारिणश्चरान् तस्य समीपे प्रेषयामासुः।
XXI तदा ते तं पप्रच्छुः, हे उपदेशक भवान् यथार्थं कथयन्
उपदिशति, कमप्यनपेक्ष्य सत्यत्वेनैश्वरं मार्गमुपदिशति,
वयमेतज्जानीमः।
XXII कैसरराजाय करोस्माभि र्देयो न वा?
XXIII स तेषां वञ्चनं ज्ञात्वावदत् कुतो मां परीक्षध्वे? मां
मुद्रामेकं दर्शयत।
XXIV इह लिखिता मूर्तिरियं नाम च कस्य? ते ऽवदन् कैसरस्य।
XXV तदा स उवाच, तर्हि कैसरस्य द्रव्यं कैसराय दत्त; ईश्वरस्य
तु द्रव्यमीश्वराय दत्त।

XXVI तस्माल्लोकानां साक्षात् तत्कथायाः कमपि दोषं
धर्तुमप्राप्य ते तस्योत्तराद् आश्चर्य्यं मन्यमाना मौनिनस्तस्थुः।
XXVII अपरञ्च श्मशानादुत्थानानङ्गीकारिणां सिदूकिनां
कियन्तो जना आगत्य तं पप्रच्छुः,
XXVIII हे उपदेशक शास्त्रे मूसा अस्मान् प्रतीति लिलेख यस्य
भ्राता भार्य्यायां सत्यां निःसन्तानो म्रियते स तज्जायां विवह्य
तद्वंशम् उत्पादयिष्यति।
XXIX तथाच केचित् सप्त भ्रातर आसन् तेषां ज्येष्ठो भ्राता
विवह्य निरपत्यः प्राणान् जहौ।
XXX अथ द्वितीयस्तस्य जायां विवह्य निरपत्यः सन् ममार।
तृतीयश्च तामेव व्युवाह;
XXXI इत्थं सप्त भ्रातरस्तामेव विवह्य निरपत्याः सन्तो मम्रुः।
XXXII शेषे सा स्त्री च ममार।
XXXIII अतएव श्मशानादुत्थानकाले तेषां सप्तजनानां कस्य
सा भार्य्या भविष्यति? यतः सा तेषां सप्तानामेव भार्य्यासीत्।
XXXIV तदा यीशुः प्रत्युवाच, एतस्य जगतो लोका विवहन्ति
वाग्दत्ताश्च भवन्ति
XXXV किन्तु ये तज्जगत्प्राप्तियोग्यत्वेन गणितां भविष्यन्ति
श्मशानाच्चोत्थास्यन्ति ते न विवहन्ति वाग्दत्ताश्च न भवन्ति,
XXXVI ते पुन र्न म्रियन्ते किन्तु श्मशानादुत्थापिताः सन्त
ईश्वरस्य सन्तानाः स्वर्गीयदूतानां सदृशाश्च भवन्ति।
XXXVII अधिकन्तु मूसाः स्तम्बोपाख्याने परमेश्वर ईब्राहीम
ईश्वर इस्हाक ईश्वरो याकूबश्चेश्वर इत्युक्त्वा मृतानां श्मशानाद्
उत्थानस्य प्रमाणं लिलेख।
XXXVIII अतएव य ईश्वरः स मृतानां प्रभु र्न किन्तु जीवतामेव
प्रभुः, तन्निकटे सर्व्वे जीवन्तः सन्ति।
XXXIX इति श्रुत्वा कियन्तोध्यापका ऊचुः, हे उपदेशक भवान्
भद्रं प्रत्युक्तवान्।
XL इतः परं तं किमपि प्रष्टं तेषां प्रगल्भता नाभूत्।

XLI पश्चात् स तान् उवाच, यः ख्रीष्टः स दायूदः सन्तान एतां
कथां लोकाः कथं कथयन्ति?
XLII यतः मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। तव शत्रूनहं
यावत् पादपीठं करोमि न। तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्व
उपाविश।
XLIII इति कथां दायूद् स्वयं गीतग्रन्थेऽवदत्।
XLIV अतएव यदि दायूद् तं प्रभुं वदति, तर्हि स कथं तस्य
सन्तानो भवति?
XLV पश्चाद् यीशुः सर्व्वजनानां कर्णगोचरे शिष्यानुवाच,
XLVI येऽध्यापका दीर्घपरिच्छदं परिधाय भ्रमन्ति, हट्टापणयो
र्नमस्कारे भजनगेहस्य प्रोच्चासने भोजनगृहस्य प्रधानस्थाने च
प्रीयन्ते
XLVII विधवानां सर्व्वस्वं ग्रसित्वा छलेन दीर्घकालं प्रार्थयन्ते
च तेषु सावधाना भवत, तेषामुग्रदण्डो भविष्यति।

XXI

I अथ धनिलोका भाण्डागारे धनं निक्षिपन्ति स तदेव पश्यति,
II एतर्हि काचिद्दीना विधवा पणद्वयं निक्षिपति तद् ददर्श।
III ततो यीशुरुवाच युष्मानहं यथार्थं वदामि, दरिद्रेयं विधवा
सर्व्वेभ्योधिकं न्यक्षेप्सीत्,
IV यतोन्ये स्वप्राज्यधनेभ्य ईश्वराय किञ्चित् न्यक्षेप्सुः, किन्तु
दरिद्रेयं विधवा दिनयापनार्थं स्वस्य यत् किञ्चित् स्थितं तत् सर्व्वं
न्यक्षेप्सीत्।
V अपरञ्च उत्तमप्रस्तरैरुत्सृष्टव्यैश्च मन्दिरं सुशोभतेतरां
कैश्चिदित्युक्ते स प्रत्युवाच
VI यूयं यदिदं निचयनं पश्यथ, अस्य
पाषाणैकोप्यन्यपाषाणोपरि न स्थास्यति, सर्व्वे भूसाद्भविष्यन्ति
कालोयमायाति।
VII तदा ते पप्रच्छुः, हे गुरो घटनेदृशी कदा भविष्यति?
घटनाया एतस्यसश्चिह्नं वा किं भविष्यति?

VIII तदा स जगाद, सावधाना भवत यथा युष्माकं भ्रमं कोपि न
जनयति, खीष्टोहमित्युक्त्वा मम नाम्ना बहव उपस्थास्यन्ति स
कालः प्रायेणोपस्थितः, तेषां पश्चान्मा गच्छत।

IX युद्धस्योपप्लवस्य च वार्त्तां श्रुत्वा मा शङ्कध्वं, यतः
प्रथमम् एता घटना अवश्यं भविष्यन्ति किन्तु नापाते युगान्तो
भविष्यति।

X अपरञ्च कथयामास, तदा देशस्य विपक्षत्वेन देशो राज्यस्य
विपक्षत्वेन राज्यम् उत्थास्यति,

XI नानास्थानेषु महाभूकम्पो दुर्भिक्षं मारी च भविष्यन्ति,
तथा व्योममण्डलस्य भयङ्करदर्शनान्यश्चर्य्यलक्षणानि च
प्रकाशयिष्यन्ते।

XII किन्तु सर्व्वासामेतासां घटनानां पूर्व्वं लोका युष्मान्
धृत्वा ताडयिष्यन्ति, भजनालये कारायाञ्च समर्पयिष्यन्ति मम
नामकारणाद् युष्मान् भूपानां शासकानाञ्च सम्मुखं नेष्यन्ति च।

XIII साक्ष्यार्थम् एतानि युष्मान् प्रति घटिष्यन्ते।

XIV तदा किमुत्तरं वक्तव्यम् एतत् न चिन्तयिष्याम इति मनःसु
निश्चितनुत।

XV विपक्षा यस्मात् किमप्युत्तरम् आपत्तिञ्च कर्त्तुं न शक्ष्यन्ति
तादृशं वाक्पटुत्वं ज्ञानञ्च युष्मभ्यं दास्यामि।

XVI किञ्च यूयं पित्रा मात्रा भ्रात्रा बन्धुना ज्ञात्या कुटुम्बेन
च परकरेषु समर्पयिष्यध्वे; ततस्ते युष्माकं कञ्चन कञ्चन
घातयिष्यन्ति।

XVII मम नाम्नः कारणात् सर्व्वै र्मनुष्यै र्यूयम् ऋतीयिष्यध्वे।

XVIII किन्तु युष्माकं शिरःकेशैकोपि न विनंक्ष्यति,

XIX तस्मादेव धैर्य्यमवलम्ब्य स्वस्वप्राणान् रक्षत।

XX अपरञ्च यिरूशालम्पुरं सैन्यवेष्टितं विलोक्य
तस्योच्छिन्नतायाः समयः समीप इत्यवगमिष्यथ।

XXI तदा यिहूदादेशस्था लोकाः पर्व्वतं पलायन्तां, ये च नगरे
तिष्ठन्ति ते देशान्तरं पलायन्ता, ये च ग्रामे तिष्ठन्ति ते नगरं न
प्रविशन्तु,
XXII यतस्तदा समुचितदण्डनाय धर्म्मपुस्तके यानि सर्व्वाणि
लिखितानि तानि सफलानि भविष्यन्ति।
XXIII किन्तु या यास्तदा गर्भवत्यः स्तन्यदाव्यश्च तामां दुर्गति
र्भविष्यति, यत एताल्लोकान् प्रति कोपो देशे च विषमदुर्गति
र्घटिष्यते।
XXIV वस्तुतस्तु ते खड्गधारपरिव्वङ्गं लप्स्यन्ते बद्धाः
सन्तः सर्व्वदेशेषु नायिष्यन्ते च किञ्चान्यदेशीयानां
समयोपस्थितिपर्य्यन्तं यिरूशालम्पुरं तैः पदतलै र्दलयिष्यते।
XXV सूर्य्यचन्द्रनक्षत्रेषु लक्षणादि भविष्यन्ति, भुवि
सर्व्वदेशीयानां दुःखं चिन्ता च सिन्धौ वीचीनां तर्जनं गर्जनञ्च
भविष्यन्ति।
XXVI भूभौ भाविघटनां चिन्तयित्वा मनुजा भियामृतकल्पा
भविष्यन्ति, यतो व्योममण्डले तेजस्विनो दोलायमाना
भविष्यन्ति।
XXVII तदा पराक्रमेणा महातेजसा च मेघारूढं मनुष्यपुत्रम्
आयान्तं द्रक्ष्यन्ति।
XXVIII किन्त्वेतासां घटनानामारम्भे सति यूयं
मस्तकान्युत्तोल्य ऊर्द्ध्वं द्रक्ष्यथ, यतो युष्माकं मुक्तेः कालः
सविधो भविष्यति।
XXIX ततस्तेनैतदृष्टान्तकथा कथिता, पश्यत
उडुम्बरादिवृक्षाणां
XXX नवीनपत्राणि जातानीति दृष्ट्वा निदावकाल उपस्थित
इति यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुथ,
XXXI तथा सर्व्वासामासां घटनानाम् आरम्भे दृष्टे सतीश्वरस्य
राजत्वं निकटम् इत्यपि ज्ञास्यथ।

XXXII युष्मानहं यथार्थं वदामि, विद्यमानलोकानामेषां गमनात्
पूर्व्वम् एतानि घटिष्यन्ते।
XXXIII नभोभुवोर्लोपो भविष्यति मम वाक् तु कदापि लुप्ता न
भविष्यति।
XXXIV अतएव विषमाशनेन पानेन च सांमारिकचिन्ताभिश्च
युष्माकं चित्तेषु मत्तेषु तद्दिनम् अकस्माद् युष्मान् प्रति यथा
नोपतिष्ठति तदर्थं स्वेषु सावधानास्तिष्ठत।
XXXV पृथिवीस्थसर्व्वलोकान् प्रति तद्दिनम् उन्माथ इव
उपस्थास्यति।
XXXVI यथा यूयम् एतद्भाविघटना उत्तर्त्तुं मनुजसुतस्य
सम्मुखे संस्थातुञ्च योग्या भवथ कारणादस्मात् सावधानाः सन्तो
निरन्तरं प्रार्थयध्वं।
XXXVII अपरञ्च स दिवा मन्दिर उपदिश्य रात्रै जैतुनाद्रिं
गत्वातिष्ठत्।
XXXVIII ततः प्रत्यूषे लाकास्तत्कथां श्रोतुं मन्दिरे तदन्तिकम्
आगच्छन्।

XXII

I अपरञ्च किण्वशून्यपूपोत्सवस्य काल उपस्थिते
II प्रधानयाजका अध्यायकाश्च यथा तं हन्तुं शक्नुवन्ति
तथोपायाम् अचेष्टन्त किन्तु लोकेभ्यो बिभ्युः।
III एतस्तिन् समये द्वादशशिष्येषु गणित
ईष्करियोतीयरूढिमान् यो यिहूदास्तस्यान्तःकरणं
शैतानाश्रितत्वात्
IV स गत्वा यथा यीशुं तेषां करेषु समर्पयितुं शक्नोति तथा
मन्त्रणां प्रधानयाजकैः सेनापतिभिश्च सह चकार।
V तेन ते तुष्टास्तस्मै मुद्रां दातुं पणं चक्रुः।
VI ततः सोङ्गीकृत्य यथा लोकानामगोचरे तं परकरेषु
समर्पयितुं शक्नोति तथावकाशं चेष्टितुमारेभे।

VII अथ किण्वशून्यपूपोत्मवदिने, अर्थात् यस्मिन् दिने
निस्तारोत्सवस्य मेषो हन्तव्यस्तस्मिन् दिने

VIII यीशुः पितरं योहनञ्चाहूय जगाद, युवां गत्वास्माकं
भोजनार्थं निस्तारोत्सवस्य द्रव्याण्यासादयतं।

IX तदा तौ पप्रच्छतुः कुचासादयावो भवतः केच्छा?

X तदा सोवादीत्, नगरे प्रविष्टे कश्चिज्जलकुम्भमादाय युवां
साक्षात् करिष्यति स यन्निवेशनं प्रविशति युवामपि तन्निवेशनं
तत्पश्चादित्वा निवेशनपतिम् इति वाक्यं वदतं,

XI यत्राहं निस्तारोत्सवस्य भोज्यं शिष्यैः सार्द्धं भोक्तुं शक्नोमि
सातिथिशालाा कुत्र? कथामिमां प्रभुस्त्वां पृच्छति।

XII ततः स जनो द्वितीयप्रकोष्ठीयम् एकं शस्तं कोष्ठं
दर्शयिष्यति तत्र भोज्यमासादयतं।

XIII ततस्तौ गत्वा तद्वाक्यानुसारेण सर्व्वं दृष्ट्वा तत्र
निस्तारोत्सवीयं भोज्यमासादयामासतुः।

XIV अथ काल उपस्थिते यीशु र्द्वादशभिः प्रेरितैः सह
भोक्तुमुपविश्य कथितवान्

XV मम दुःखभोगात् पूर्व्वं युभाभिः सह निस्तारोत्सवस्यैतस्य
भोज्यं भोक्तुं मयातिवाञ्छा कृता।

XVI युष्मान् वदामि, यावत्कालम् ईश्वरराज्ये भोजनं न करिष्ये
तावत्कालम् इदं न भोक्ष्ये।

XVII तदा स पानपात्रमादाय ईश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयित्वा
तेभ्यो दत्वावदत्, इदं गृह्लीत यूयं विभज्य पिवत।

XVIII युष्मान् वदामि यावत्कालम् ईश्वरराजत्वस्य संस्थापनं
न भवति तावद् द्राक्षाफलरसं न पास्यामि।

XIX ततः पूपं गृहीत्वा ईश्वरगुणान् कीर्त्तयित्वा भङ्क्ता तेभ्यो
दत्वावदत्, युष्मदर्थं समर्पितं यन्मम वपुस्तदिदं, एतत् कर्म्म मम
स्मरणार्थं कुरुध्वं।

XX अथ भोजनान्ते तादृशं पात्रं गृहीत्वावदत्, युष्मत्कृते
पातितं यन्मम रक्तं तेन निर्णीतनवनियमरूपं पानपात्रमिदं।
XXI पश्यत यो मां परकरेषु समर्पयिष्यति स मया सह
भोजनासन उपविशति।
XXII यथा निरूपितमास्ते तदनुसारेणा मनुष्यपुत्रस्य गति
र्भविष्यति किन्तु यस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तस्य सन्तापो
भविष्यति।
XXIII तदा तेषां को जन एतत् कर्म्म करिष्यति तत् ते परस्परं
प्रष्टुमारेभिरे।
XXIV अपरं तेषां को जनः श्रेष्ठत्वेन गणयिष्यते, अत्रार्थे तेषां
विवादोभवत्।
XXV अस्मात् कारणात् सोवदत्, अन्यदेशीयानां राजानः
प्रजानामुपरि प्रभुत्वं कुर्व्वन्ति दारुणशासनं कृत्वापि ते भूपतित्वेन
विख्याता भवन्ति च।
XXVI किन्तु युष्माकं तथा न भविष्यति, यो युष्माकं श्रेष्ठो
भविष्यति स कनिष्ठवद् भवतु, यश्च मुख्यो भविष्यति स
सेवकवद्भवतु।
XXVII भोजनोपविष्टपरिचारकयोः कः श्रेष्ठः? यो
भोजनायोपविशति स किं श्रेष्ठो न भवति? किन्तु युष्माकं
मध्येऽहं परिचारकइवास्मि।
XXVIII अपरञ्च युयं मम परीक्षाकाले प्रथममारभ्य मया सह
स्थिता
XXIX एतत्कारणात् पित्रा यथा मदर्थं राज्यमेकं निरूपितं
तथाहमपि युष्मदर्थं राज्यं निरूपयामि।
XXX तस्मान् मम राज्ये भोजनासने च भोजनपाने करिष्यध्वे
सिंहासनेषूपविश्य चेस्रायेलीयानां द्वादशवंशानां विचारं
करिष्यध्वे।
XXXI अपरं प्रभुरुवाच, हे शिमोन् पश्य तितउना धान्यानीव
युष्मान् शैतान् चालयितुम् ऐच्छत्,

XXXII किन्तु तव विश्वासस्य लोपो यथा न भवति एतत् त्वदर्थं
प्रार्थितं मया, त्वन्मनसि परिवर्त्तिते च भ्रातॄणां मनांसि स्थिरीकुरु।
XXXIII तदा सोवदत्, हे प्रभोहं त्वया सार्द्धं कारां मृतिञ्च यातुं
मज्जितोस्मि।
XXXIV ततः स उवाच, हे पितर त्वां वदामि, अद्य कुक्कुटरवात्
पूर्व्वं त्वं मत्परिचयं वारत्रयम् अपह्नोष्यसे।
XXXV अपरं स पप्रच्छ, यदा मुद्रासम्पुटं खाद्यपात्रं पादुकाञ्च
विना युष्मान् प्राहिणवं तदा युष्माकं कस्यापि न्यूनतासीत्? ते
प्रोचुः कस्यापि न।
XXXVI तदा सोवदत् किन्त्विदानीं मुद्रासम्पुटं खाद्यपात्रं वा
यस्यास्ति तेन तद्ग्रहीतव्यं, यस्य च कृपाणो नास्ति तेन स्ववस्त्रं
विक्रीय स क्रेतव्यः।
XXXVII यतो युष्मानहं वदामि, अपराधिजनैः सार्द्धं गणितः
स भविष्यति। इदं यच्छास्त्रीयं वचनं लिखितमस्ति तन्मयि
फलिष्यति यतो मम सम्बन्धीयं सर्व्वं सेत्स्यति।
XXXVIII तदा ते प्रोचुः प्रभो पश्य इमौ कृपाणौ। ततः सोवदद्
एतौ यथेष्टौ।
XXXIX अथ स तस्माद्बहि र्गत्वा स्वाचारानुसारेण जैतुननामाद्रिं
जगाम शिष्याश्च तत्पश्चाद् ययुः।
XL तत्रोपस्थाय स तानुवाच, यथा परीक्षायां न पतथ तदर्थं
प्रार्थयध्वं।
XLI पश्चात् स तस्माद् एकशरक्षेपाद् बहि र्गत्वा जानुनी
पातयित्वा एतत् प्रार्थयाञ्चक्रे,
XLII हे पित र्यदि भवान् सम्मन्यते तर्हि कंसमेनं ममान्तिकाद्
दूरय किन्तु मदिच्छानुरूपं न त्वदिच्छानुरूपं भवतु।
XLIII तदा तस्मै शक्तिं दातुं स्वर्गीयदूतो दर्शनं ददौ।
XLIV पश्चात् सोत्यन्तं यातनया व्याकुलो भूत्वा पुनर्दृढं
प्रार्थयाञ्चक्रे, तस्माद् बृहच्छोणितबिन्दव इव तस्य स्वेदबिन्दवः
पृथिव्यां पतितुमारेभिरे।

XLV अथ प्रार्थनात उत्थाय शिष्याणां समीपमेत्य तान्
मनोदुःखिनो निद्रितान् दृष्ट्वावदत्
XLVI कुतो निद्राथ? परीक्षायाम् अपतनार्थं प्रर्थयध्वं।
XLVII एतत्कथायाः कथनकाले द्वादशशिष्याणां मध्ये गणितो
यिहूदानामा जनतासहितस्तेषाम् अग्रे चलित्वा यीशोश्चुम्बनार्थं
तदन्तिकम् आययौ।
XLVIII तदा यीशुरुवाच, हे यिहूदा किं चुम्बनेन मनुष्यपुत्रं
परकरेषु समर्पयसि?
XLIX तदा यद्यद् घटिष्यते तदनुमाय सङ्गिभिरुक्तं, हे प्रभो
वयं कि खड्गेन घातयिष्यामः?
L तत एकः करवालेनाहत्य प्रधानयाजकस्य दासस्य दक्षिणं
कर्णं चिच्छेद।
LI अधूना निवर्त्तस्व इत्युक्त्वा यीशुस्तस्य श्रुतिं स्पृष्ट्वा
स्वस्यं चकार।
LII पश्चाद् यीशुः समीपस्थान् प्रधानयाजकान् मन्दिरस्य
सेनापतीन् प्राचीनांश्च जगाद, यूयं कृपाणान् यष्टींश्च गृहीत्वा
मां किं चोरं धर्त्तुमायाताः?
LIII यदाहं युष्माभिः सह प्रतिदिनं मन्दिरेऽतिष्ठं तदा मां धर्त्तं न
प्रवृत्ताः, किन्त्विदानीं युष्माकं समयोन्धकारस्य चाधिपत्यमस्ति।
LIV अथ ते तं धृत्वा महायाजकस्य निवेशनं निन्युः। ततः पितरो
दूरे दूरे पश्चादित्वा
LV बृहत्कोष्ठस्य मध्ये यत्राग्निं ज्वालयित्वा लोकाः
समेत्योपविष्टास्तत्र तैः सार्द्धम् उपविवेश।
LVI अथ वह्निसन्निधौ समुपवेशकाले काचिद्दासी मनो निविश्य
तं निरीक्ष्यावदत् पुमानयं तस्य सङ्गेऽस्थात्।
LVII किन्तु स तद् अपह्नुत्यावादीत् हे नारि तमहं न
परिचिनोमि।
LVIII क्षणान्तरेऽन्यजनस्तं दृष्ट्वाब्रवीत् त्वमपि तेषां
निकरस्यैकजनोसि। पितरः प्रत्युवाच हे नर नाहमस्मि।

LIX ततः सार्द्धदण्डद्वयात् परं पुनरन्यो जनो निश्चित्य बभाषे,
एष तस्य सङ्गीति सत्यं यतोयं गालीलीयो लोकः।
LX तदा पितर उवाच हे नर त्वं यद् वदमि तदहं बोद्धुं न
शक्नोमि, इति वाक्ये कथितमात्रे कुक्कुटो रुराव।
LXI तदा प्रभुणा व्याधुटच पितरे निरीक्षिते कृकवाकुरवात् पूर्व्वं
मां त्रिरपह्नोष्यसे इति पूर्व्वोक्तं तस्य वाक्यं पितरः स्मृत्वा
LXII बहिर्गत्वा महाखेदेन चक्रन्द।
LXIII तदा यै र्यीशुर्धृतस्ते तमुपहस्य प्रहर्त्तुमारेभिरे।
LXIV वस्त्रेण तस्य दृशौ बद्धवा कपोले चपेटाघातं कृत्वा
पप्रच्छुः, कस्ते कपोले चपेटाघातं कृतवान? गणयित्वा तद् वद।
LXV तदन्यत् तद्विरुद्धं बहुनिन्दावाक्यं वक्तुमारेभिरे।
LXVI अथ प्रभाते सति लोकप्राञ्चः प्रधानयाजका
अध्यापकाश्च सभां कृत्वा मध्येसभं यीशुमानीय पप्रच्छुः,
त्वम् अभिषिकतोसि न वास्मान् वद।
LXVII स प्रत्युवाच, मया तस्मिन्नुक्तेऽपि यूयं न विश्वसिष्यथ।
LXVIII कस्मिंश्चिद्वाक्ये युष्मान् पृष्टेऽपि मां न तदुत्तरं वक्ष्यथ
न मां त्यक्ष्यथ च।
LXIX किन्त्वितः परं मनुजसुतः सर्व्वशक्तिमत ईश्वरस्य दक्षिणे
पार्श्वे समुपवेक्ष्यति।
LXX ततस्ते पप्रच्छुः, र्तिह त्वमीश्वरस्य पुत्रः? स कथयामास,
यूयं यथार्थं वदथ स एवाहं।
LXXI तदा ते सर्व्वे कथयामासुः, र्तिह साक्ष्येऽन्सस्मिन् अस्माकं
किं प्रयोजनं? अस्य स्वमुखादेव साक्ष्यं प्राप्तम्।

XXIII

I ततः सभास्थाः सर्व्वलोका उत्थाय तं पीलातसम्मुखं
नीत्वाप्रोद्य वक्तुमारेभिरे,
II स्वमभिषिक्तं राजानं वदन्तं कैमरराजाय करदानं निषेधन्तं
राज्यविपर्य्ययं कुर्त्तुं प्रवर्त्तमानम् एन प्राप्ता वयं।

III तदा पीलातस्तं पृष्टवान् त्वं किं यिहूदीयानां राजा? स
प्रत्युवाच त्वं सत्यमुक्तवान्।
IV तदा पीलातः प्रधानयाजकादिलोकान् जगाद्, अहमेतस्य
कमप्यपराधं नाप्तवान्।
V ततस्ते पुनः साहमिनो भूत्वावदन्, एष गालील
एतत्स्थानपर्य्यन्ते सर्व्वस्मिन् यिहूदादेशे सर्व्वाल्लोकानुपदिश्य
कुप्रवृत्तिं ग्राहीतवान्।
VI तदा पीलातो गालीलप्रदेशस्य नाम श्रुत्वा पप्रच्छ, किमयं
गालीलीयो लोकः?
VII ततः स गालील्प्रदेशीयहेरोद्राजस्य तदा स्थितेस्तस्य
समीपे यीशुं प्रेषयामास।
VIII तदा हेरोद् यीशुं विलोक्य सन्तुतोष, यतः स तस्य
बहुवृत्तान्तश्रवणात् तस्य किञ्चिदाश्चर्य्यकर्म्म पश्यति इत्याशां
कृत्वा बहुकालमारभ्य तं द्रष्टुं प्रयासं कृतवान्।
IX तस्मात् तं बहुकथाः पप्रच्छ किन्तु स तस्य कस्यापि
वाक्यस्य प्रत्युत्तरं नोवाच।
X अथ प्रधानयाजका अध्यापकाश्च प्रोत्तिष्ठन्तः साहसेन
तमपवदितुं प्रारेभिरे।
XI हेरोद् तस्य सेनागणश्च तमवज्ञाय उपहासत्वेन राजवस्त्रं
परिधाप्य पुनः पीलातं प्रति तं प्राहिणोत्।
XII पूर्व्वं हेरोद्पीलातयोः परस्परं वैरभाव आसीत् किन्तु तद्दिने
द्वयो र्मेलनं जातम्।
XIII पश्चात् पीलातः प्रधानयाजकान् शासकान् लोकांश्च
युगपदाहूय बभाषे,
XIV राज्यविपर्य्ययकारकोयम् इत्युक्त्वा मनुष्यमेनं मम
निकटमानैष्ट किन्तु पश्यत युष्माकं समक्षम् अस्य विचारं
कृत्वापि प्रोक्तापवादानुरूपेणास्य कोप्यपराधः सप्रमाणो न
जातः,

XV यूयञ्च हेरोदः सन्निधौ प्रेषिता मया तत्रास्य
कोप्यपराधस्तेनापि न प्राप्तः। पश्यतानेन वधहेतुकं किमपि
नापराद्धं।
XVI तस्मादेनं ताडयित्वा विहास्यामि।
XVII तत्रोत्सवे तेषामेको मोचयितव्यः।
XVIII इति हेतोस्ते प्रोच्चैरेकदा प्रोचुः, एनं दूरीकृत्य
बरब्बानामानं मोचय।
XIX स बरब्बा नगर उपप्लववधापराधाभ्यां कारायां बद्ध
आसीत्।
XX किन्तु पीलातो यीशुं मोचयितुं वाञ्छन् पुनस्तानुवाच।
XXI तथाप्येनं क्रुशे व्यध क्रुशे व्यधेति वदन्तस्ते रुरुवुः।
XXII ततः स तृतीयवारं जगाद कुतः? स किं कर्म्म कृतवान्?
नाहमस्य कमपि वधापराधं प्राप्तः केवलं ताडयित्वामुं त्यजामि।
XXIII तथापि ते पुनरेनं क्रुशे व्यध इत्युक्त्वा प्रोच्चैर्दृढं
प्रार्थयाञ्चक्रिरे;
XXIV ततः प्रधानयाजकादीनां कलरवे प्रबले सति तेषां
प्रार्थनारूपं कर्त्तुं पीलात आदिदेश।
XXV राजद्रोहवधयोरपराधेन कारास्थं यं जनं ते ययाचिरे तं
मोचयित्वा यीशुं तेषामिच्छायां समार्पयत्।
XXVI अथ ते यीशुं गृहीत्वा यान्ति, एतर्हि ग्रामादागतं
शिमोननामानं कुरीणीयं जनं धृत्वा यीशोः पश्चान्नेतुं तस्य स्कन्धे
क्रुशमर्पयामासुः।
XXVII ततो लोाकारण्यमध्ये बहुस्त्रियो रुदत्यो विलपन्त्यश्च
यीशोः पश्चाद् ययुः।
XXVIII किन्तु स व्याघुटय ता उवाच, हे यिरूशालमो नार्य्यो
युयं मदर्थं न रुदित्वा स्वार्थं स्वापत्यार्थञ्च रुदिति;
XXIX पश्यत यः कदापि गर्भवत्यो नाभवन् स्तन्यञ्च
नापाययन् तादृशी र्वन्ध्या यदा धन्या वक्ष्यन्ति स काल आयाति।

XXX तदा हे शैला अस्माकमुपरि पतत, हे उपशैला
अस्मानाच्छादयत कथामीदृशीं लोका वक्ष्यन्ति।
XXXI यतः सतेजसि शाखिनि चेदेतद् घटते तर्हि शुष्कशाखिनि
किं न घटिष्यते?
XXXII तदा ते हन्तुं द्वावपराधिनौ तेन सार्द्धं निन्युः।
XXXIII अपरं शिरःकपालनामकस्थानं प्राप्य तं क्रुशे विविधुः;
तदद्वयोरपराधिनोरेकं तस्य दक्षिणो तदन्यं वामे क्रुशे विविधुः।
XXXIV तदा यीशुरकथयत्, हे पितरेतान् क्षमस्व यत एते यत्
कर्म्म कुर्व्वन्ति तन् न विदुः; पश्चात्ते गुटिकापातं कृत्वा तस्य
वस्त्राणि विभज्य जगृहुः।
XXXV तत्र लोकसंघस्तिष्ठन् ददर्श; ते तेषां शासकाश्च
तमुपहस्य जगदुः, एष इतरान् रक्षितवान् यदीश्वरेणाभिरुचितो
ऽभिषिक्तस्त्राता भवति तर्हि स्वमधुना रक्षतु।
XXXVI तदन्यः सेनागणा एत्य तस्मै अम्लरसं दत्वा परिहस्य
प्रोवाच,
XXXVII चेत्त्वं यिहूदीयानां राजासि तर्हि स्वं रक्ष।
XXXVIII यिहूदीयानां राजेति वाक्यं यूनानीयरोमीयेब्रीयाक्षरै
र्लिखितं तच्छिरस ऊर्द्ध्वेऽस्थाप्यत।
XXXIX तदोभयपार्श्वयो र्विद्धौ यावपराधिनौ तयोरेकस्तं
विनिन्द्य बभाषे, चेत्त्वम् अभिषिक्तोसि तर्हि स्वमावाञ्च रक्ष।
XL किन्त्वन्यस्तं तर्जयित्वावदत्, ईश्वरात्तव किञ्चिदपि भयं
नास्ति किं? त्वमपि समानदण्डोसि,
XLI योग्यपात्रे आवां स्वस्वकर्म्मणां समुचितफलं प्राप्नुवः
किन्त्वनेन किमपि नापराद्धं।
XLII अथ स यीशुं जगाद हे प्रभे भवान् स्वराज्यप्रवेशकाले मां
स्मरतु।
XLIII तदा यीशुः कथितवान् त्वां यथार्थं वदामि त्वमद्यैव मया
सार्द्धं परलोकस्य सुखस्थानं प्राप्स्यसि।

XLIV अपरञ्च द्वितीययामात् तृतीययामपर्य्यन्तं
रवेस्तेजसोन्तर्हितत्वात् सर्व्वदेशोऽन्धकारेणावृतो
XLV मन्दिरस्य यवनिका च छिद्यमाना द्विधा बभूव।
XLVI ततो यीशुरुच्चैरुवाच, हे पित र्ममात्मानं तव करे समर्पये,
इत्युक्त्वा स प्राणान् जहौ।
XLVII तदैता घटना दृष्ट्वा शतसेनापतिरीश्वरं धन्यमुक्त्वा
कथितवान् अयं नितान्तं साधुमनुष्य आसीत्।
XLVIII अथ यावन्तो लोका द्रष्टुम् आगतास्ते ता घटना दृष्ट्वा
वक्षःसु कराघातं कृत्वा व्याचुटय गताः।
XLIX यीशो र्ज्ञातयो या या योषितश्च गालीलस्तेन
सार्द्धमायातास्ता अपि दूरे स्थित्वा तत् सर्व्वं ददृशुः।
L तदा यिहूदीयानां मन्त्रणां क्रियाञ्चासम्मन्यमान ईश्वरस्य
राजत्वम् अपेक्षमाणो
LI यिहूदिदेशीयो ऽरिमथीयनगरीयो यूषफ्नामा मन्त्री भद्रो
धार्म्मिकश्च पुमान्
LII पीलातान्तिकं गत्वा यीशो र्देहं ययाचे।
LIII पश्चाद् वपुरवरोह्य वाससा संवेष्ट्य यत्र कोपि मानुषो
नास्थाप्यत तस्मिन् शैले स्वाते श्मशाने तदस्थापयत्।
LIV तद्दिनमायोजनीयं दिनं विश्रामवारश्च समीपः।
LV अपरं यीशुना सार्द्धं गालील आगता योषितः पश्चादित्वा
श्मशाने तत्र यथा वपुः स्थापितं तच्च दृष्ट्वा
LVI व्याघुटय सुगन्धिद्रव्यतैलानि कृत्वा विधिवद् विश्रामवारे
विश्रामं चक्रुः।

XXIV

I अथ सप्ताहप्रथमदिनेऽतिप्रत्यूषे ता योषितः सम्पादितं
सुगन्धिद्रव्यं गृहीत्वा तदन्याभिः कियतीभिः स्त्रीभिः सह श्मशानं
ययुः।
II किन्तु श्मशानद्वारात् पाषाणमपसारितं दृष्ट्वा

III ताः प्रविश्य प्रभो र्देहमप्राप्य

IV व्याकुला भवन्ति एतर्हि तेजोमयवस्त्रान्वितौ द्वौ पुरुषौ
तासां समीपे समुपस्थितौ

V तस्मात्ताः शङ्कायुक्ता भूमावधोमुख्यस्यस्थुः। तदा तौ ता
ऊचतु मृतानां मध्ये जीवन्तं कुतो मृगयथ?

VI सोत्र नास्ति स उदस्थात्।

VII पापिनां करेषु समर्पितेन क्रुशे हतेन च मनुष्यपुत्रेण
तृतीयदिवसे श्मशानादुत्थातव्यम् इति कथां स गलीलि तिष्ठन्
युष्मभ्यं कथितवान् तां स्मरत।

VIII तदा तस्य सा कथा तासां मनःसु जाता।

IX अनन्तरं श्मशानाद् गत्वा ता एकादशशिष्यादिभ्यः
सर्व्वेभ्यस्तां वार्त्तां कथयामासुः।

X मग्दलीनीमरियम्, योहना, याकूबो माता मरियम् तदन्याः
सङ्गिन्यो योषितश्च प्रेरितेभ्य एताः सर्व्वा वार्त्ताः कथयामासुः

XI किन्तु तासां कथाम् अनर्थकाख्यानमात्रं बुद्ध्वा कोपि न
प्रत्यैत्।

XII तदा पितर उत्थाय श्मशानान्तिकं दधाव, तत्र च प्रह्वो भूत्वा
पार्श्वैकस्थापितं केवलं वस्त्रं ददर्श; तस्मादाश्चर्य्यं मन्यमानो
यदघटत तन्मनसि विचारयन् प्रतस्थे।

XIII तस्मिन्नेव दिने द्वौ शिष्यौ यिरूशालमश्चतुष्क्रोशान्तरितम्
इम्मायुग्रामं गच्छन्तौ

XIV तासां घटनानां कथामकथयतां

XV तयोरालापविचारयोः काले यीशुरागत्य ताभ्यां सह जगाम

XVI किन्तु यथा तौ तं न परिचिनुतस्तदर्थं तयो र्दृष्टिः संरुद्धा।

XVII स तौ पृष्टवान् युवां विषण्णौ किं विचारयन्तौ गच्छथः?

XVIII ततस्तयोः क्लियपानामा प्रत्युवाच यिरूशालमपुरेऽधुना
यान्यघटन्त त्वं केवलविदेशी किं तद्वृत्तान्तं न जानासि?

XIX स पप्रच्छ, का घटना:? तदा तौ वक्तुमारेभाते यीशुनामा
यो नासरतीयो भविष्यद्वादी ईश्वरस्य मानुषाणाञ्च साक्षात्
वाक्ये कर्म्मणि च शक्तिमानासीत्

XX तम् अस्माकं प्रधानयाजका विचारकाश्च केनापि प्रकारेण
क्रुशे विद्ध्वा तस्य प्राणानानाशयन् तदीया घटना:;

XXI किन्तु य इस्रायेलीयलोकान् उद्धारयिष्यति स एवायम्
इत्याशास्माभिः कृता।तद्यथा तथास्तु तस्या घटनाया अद्य
दिनत्रयं गतं।

XXII अधिकन्त्वस्माकं सङ्गिनीनां कियत्स्त्रीणां
मुखेभ्योऽसम्भववाक्यमिदं श्रुतं;

XXIII ताः प्रत्यूषे श्मशानं गत्वा तत्र तस्य देहम् अप्राप्य
व्याघुट्येत्वा प्रोक्तवत्यः स्वर्गीसदूतौ दृष्टावस्माभिस्तौ
चावादिष्टां स जीवितवान्।

XXIV ततोस्माकं कैश्चित् श्मशानमगम्यत तेऽपि स्त्रीणां
वाक्यानुरूपं दृष्टवन्तः किन्तु तं नापश्यन्।

XXV तदा स तावुवाच, हे अबोधौ हे भविष्यद्वादिभिरुक्तवाक्यं
प्रत्येतुं विलम्बमानौ;

XXVI एतत्सर्व्वदु:खं भुक्त्वा स्वभूतिप्राप्तिः किं ख्रीष्टस्य न
न्याय्या?

XXVII ततः स मूसाग्रन्थमारभ्य सर्व्वभविष्यद्वादिनां
सर्व्वशास्त्रे स्वस्मिन् लिखिताख्यानाभिप्रायं बोधयामास।

XXVIII अथ गम्यग्रामाभ्यर्णं प्राप्य तेनाग्रे गमनलक्षणे दर्शिते

XXIX तौ साधयित्वावदतां सहावाभ्यां तिष्ठ दिने गते सति
रात्रिरभूत्; ततः स ताभ्यां सार्द्धं स्थातुं गृहं ययौ।

XXX पश्चाद्भोजनोपवेशकाले स पूपं गृहीत्वा ईश्वरगुणान्
जगाद तञ्च भंक्त्वा ताभ्यां ददौ।

XXXI तदा तयो र्दृष्टौ प्रसन्नायां तं प्रत्यभिज्ञतुः किन्तु स तयोः
साक्षादन्तर्दधे।

XXXII ततस्तौ मिथोभिधातुम् आरब्धवन्तौ गमनकाले यदा
कथामकथयत् शास्त्रार्थञ्चबोधयत् तदावयो र्बुद्धिः किं न
प्राज्वलत्?
XXXIII तौ तत्क्षणादुत्थाय यिरूशालमपुरं प्रत्याययतुः,
तत्स्थाने शिष्याणाम् एकादशानां सङ्गिनाञ्च दर्शनं जातं।
XXXIV ते प्रोचुः प्रभुरुदतिष्ठद् इति सत्यं शिमोने दर्शनमदाच्च।
XXXV ततः पथः सर्व्वघटनायाः पूपभञ्जनेन तत्परिचयस्य च
सर्व्ववृत्तान्तं तौ वक्तुमारेभाते।
XXXVI इत्थं ते परस्परं वदन्ति तत्काले यीशुः स्वयं तेषां मध्य
प्रोत्थय युष्माकं कल्याणं भूयाद् इत्युवाच,
XXXVII किन्तु भूतं पश्याम इत्यनुमाय ते समुद्विविजिरे
त्रेषुश्च।
XXXVIII स उवाच, कुतो दुःखिता भवथ? युष्माकं मनःसु सन्देह
उदेति च कुतः?
XXXIX एषोहं, मम करौ पश्यत वरं स्पृष्ट्वा पश्यत, मम
यादृशानि पश्यथ तादृशानि भूतस्य मांसास्थीनि न सन्ति।
XL इत्युक्त्वा स हस्तपादान् दर्शयामास।
XLI तेऽसम्भवं ज्ञात्वा सानन्दा न प्रत्ययन्। ततः स तान्
पप्रच्छ, अत्र युष्माकं समीपे खाद्यं किञ्चिदस्ति?
XLII ततस्ते कियद्दग्धमत्स्यं मधु च ददुः
XLIII स तदादाय तेषां साक्षाद् बुभुजे
XLIV कथयामास च मूसाव्यवस्थायां भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु
गीतपुस्तके च मयि यानि सर्व्वाणि वचनानि लिखितानि
तदनुरूपाणि घटिष्यन्ते युष्माभिः सार्द्धं स्थित्वाहं यदेतद्वाक्यम्
अवदं तदिदानीं प्रत्यक्षमभूत्।
XLV अथ तेभ्यः शास्त्रबोधाधिकारं दत्वावदत्,
XLVI ख्रीष्टेनेत्थं मृतियातना भोक्तव्या तृतीयदिने च
श्मशानादुत्थातव्यञ्चेति लिपिरस्ति;

XLVII तन्नाम्ना यिरूशालममारभ्य सर्व्वदेशे मनःपरावर्त्तनस्य
पापमोचनस्य च सुसंवादः प्रचारयितव्यः,
XLVIII एषु सर्व्वेषु यूयं साक्षिणः।
XLIX अपरञ्च पश्यत पित्रा यत् प्रतिज्ञातं तत् प्रेषयिष्यामि,
अतएव यावत्कालं यूयं स्वर्गीयां शक्तिं न प्राप्स्यथ तावत्कालं
यिरूशालम्नगरे तिष्ठत।
L अथ स तान् बैथनीयापर्य्यन्तं नीत्वा हस्तावुत्तोल्य आशिष
वक्तुमारेभे
LI आशिषं वदन्नेव च तेभ्यः पृथग् भूत्वा स्वर्गाय नीतोऽभवत्।
LII तदा ते तं भजमाना महानन्देन यिरूशालमं प्रत्याजग्मुः।
LIII ततो निरन्तरं मन्दिरे तिष्ठन्त ईश्वरस्य प्रशंसां
धन्यवादञ्च कर्त्तम् आरेभिरे। इति॥

Sanskrit Bible (NT) in Devanagari Script (सत्यवेदः।)

New Testament in Sanskrit Language; printed in Devanagari Script

copyright © 2018 SanskritBible.in

Language: Sanskrit

Contributor: SanskritBible.in

Thank you for your interest in Sanskrit Bible.
Sanskrit Bible (NT) is freely available in 22 different scripts of your choice. This edition is in Devanagari script and is based on the Sanskrit translation of the Holy Bible published by Calcutta Baptist Missionaries in 1851. Please visit SanskritBible.in to learn more about Sanskrit Bible and to download various free Christian literature.
This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.
You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

- You include the above copyright and source information.
- If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.
- If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.
Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2020-01-01

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 29 Jan 2022
b86351f0-254a-576d-aa84-ea19df4455cb